

m e h m e t a k a r

Erkeğin
İzzeti
Kadının İffeti

Tuz Yangını

5. BASKI

MEHMET AKAR

tuz yangını

erkeğin izzeti kadının iffeti

TİMAŞ YAYINLARI İSTANBUL 2005

MEHMET AKAR

1967 yılında Tokat'ın Artova ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Artova'da yaptı. 1991 yılında Uludağ Üniversitesi'nde yüksek öğrenimini tamamladı. Çeşitli dergi ve gazetelere yazı ve hikayeler yazdı. 'Yanmak Vakti' adlı hikayesi İngilizce olarak Fountain dergisinde yayınlandı, ayrıca bir TV tarafından kısa metrajlı film olarak çekildi. Özel sektörde yönetici olarak çalışan Akar, evli ve iki çocuk babasıdır.

Yayımlanmış Eserleri :

- Emanet
- Mesel Denizi
- İnsanı Yaşatmak
- Yanmak Vakti (*Timaş*)
- Risale-i Nur'larda Temsiller ve Hikâyeler (*Timaş*)
- Biz Bu Hayatın Neresindeyiz (*Timaş*)
- Mesel Ufku (*Timaş*)

e-mail: mehmetakar60@hotmail.com

İçindekiler

ÖNSÖZ...7

DURUM

- Küçük Masum...11
- İlk Adım...14
- İnsan Aldandı...17
- Yüzlerdeki Kir...21
- Batı'dan Esen Rüzgâr...23
- Örnekler...28
- Halleri...38

HİKMET

- Aramak Sırrı...45
- Erkek ve Kadın...48
- İnsanın Kuvvetleri...50
- Yüz Liralık Şey...52
- Serçe Kuşu...54
- Kalp Gülmeli...57
- Nefsin Hizmetine Girmek...59
- Geleceğin Sineması...61
- Hatada Birlik...63
- Umduğunu Bulmak...66
- Boğulan Adam...69
- Niçin Çirkin...71
- Erkeğin İzzeti Kadının İffeti...78

ÂYETLER ve HADİSLER

- Âyet ve İman...89
- Fıtrat...91
- Evlilik...95
- İffet...99
- Mesuliyet...105

GÜZEL ÖRNEKLER

- En Güzel Kıssa...111
- Hazret-i Musa Önde Yürüdü...115
- Cesaret Vermek...117
- Mağaradaki Üç Kişi...118
- Ölüm Korkusu mu?...119
- İlmin İzzeti...120
- Güç Allah'ın...122
- Ateşin İçinde Yanmayanlar...123
- İradenin Zaferi...126

SONUÇ ve ÇARE

Önsöz

Kaç defa "Bu doğru değil!" dediğimiz olmuştur. "Bu doğru değil!" deyip üzüldüğümüz, utandığımız... Kaç hicran bir hazan bulutu gibi geçmiştir yüreğimizden... Kollarımızı açıp kaç defa "Durun!" demek geçmiştir içimizden... Zencisi, kumralı, sarışını fark etmez... Ağlayan bir çocuk, heba olmuş bir hayat gördüğümüzde... Kaç defa...

Allah'ın misafirhanesinde, O'nun verdikleri ile O'na isyan etmek, göklerden habersiz yaşamak; kâinatın en şerefli mahlûku olarak yaratılmışken hayatı köstebeklerin karanlık dünyasında depreşmek kadar anlamak ve varlığın yüz karası olmak; kendine, insanlara ve bütün varlığa zarar veren bir zalim, aç gözlü bir baş belası gibi dolaşıp dünyayı cehenneme çevirmek doğru değildir. O, bu kadar merhametle muamele ederken... Utanç verir insana...

Bugün ister görülsün, ister görmezlikten gelinsin; dünyaya ters bir yolda tarifsiz bir cinnet yaşamaktadır. Tecavüzler, amansız hastalıklarla kıvrananlar, uyuşturucu krizinde kendisini parçalayanlar, "Bir de ölmeyi, öldürmeyi deneyen!" doyumsuzlar, babasız çocuklar, hırsızlar, arsızlar, uğursuzlar, namusları ayak altına almaktan

ekinmeyen adamlar, paçavra muamelesine maruz kalan kadınlar, hiçbir mantığı ve faydası olmayan açık saçıklık cinneti, tahrik mağduru mazlumlar ve zalimler; insanların iman ve ahlâk ufkundan uzaklaştığının, susuzluğunu tuzlu su içerek, harama girerek bastıracağını zannetme yanlışlığının ve yangınının, sokakların buzlu bir zemin kadar kaygan ve güvensiz hale geldiğinin ifadesidir.

Bir merhamet çağrısı yinelensin, hatırlansın istedim. Kimse kendini ateşe atmasın. Hayata gülen gözler, pırıl pırıl alınlar kirlenmesin. Bozulmasın nur sandukçası kalpler... İçlerine yılan, akrep dolmasın. Susuzluklar istismar edilmesin. Bilgisine, erdemine erilsin hikmetin... İnsana menşe olan toprak övünmek yerine "Kusurlu hale geldim!" diye dövünmesin... Hiç değil çocuklara, çocuklarımıza acıyalım... Gençlik "tuz yangınına" tutulmuşçasına sokaklara dökülmesin... Ve insanlar, tertemiz geldikleri diyardan, nasıl olsa gidecekleri ebedi evlerine ateşin arındıracağı kirlerle dönmesin...

Saygılarımla...

durum

Küçük Masum

Yedi yaşındaki küçük kız sonunda ikna etmişti annesini... Apartmanın önündeki sokakta oynayacak, uzaklara gitmeyecekti.

Genç adam, yıkılışını hazırlıyordu. İşten eve, sadece baktığı bir yığın gazete ve dergi ile dönüyor, gece yarılarna kadar televizyon seyrediyordu. İçindeki ateş sürekli harlanıyordu.

Tahrik oluyordu.

Gazeteler, dergiler, televizyon yetmez olmuştu. O gün sabaha kadar video seyretti. Kaset korkunçtu. Ve sabah, yorgun, bulanık, dalgın, kapkara bakan gözlerle sokağa çıktı. İç i bunalıyor, her şeyden nefret ediyordu. Yangınına güç yetiremiyordu.

Her sokak başında yeni bir okla yaralandı. Giyinmemiş, soyunmuşlardı. Sanki dikkat çekmek istiyor, “albeni” yapıyorlardı.

Duramıyordu.

Tuz basılmış bir yaranın mağduru gibi kavruluyor, iç i içini kemiriyordu. Susuzluğunu tuzlu su ile bastırmak gibi bir hataya düşmüş, zaafi istismar edilmişti.

İradesi felç, akli kör kötürümdü artık. Bir adım ötesini görebilecek, düşünebilecek durumda değildi. Düştüğü vakumda yuvarlanıyordu.

Geç saatte çiçekçi dükkânını açtı. Zihni donmuş gibiydi. Hayali dünyasında ayağındaki prangadan başka hiçbir şeye yer

yoktu. Ruh portresi bir ekrana aksetse belki mide bulandıracak, belki ürpertecekti.

Kapının önünde oynayan kız dikkatini çekti. Muvazenesi, insafı, insanlığı kalmamıştı.

Şehvetin kuduz haline getirdiği nefsi su gördüğünü sandı. Çıldırılmıştı. İnanılmaz bir şeye “evet” diyordu içi. Neden olmayacaktı ki? Kimse bir şey anlamaz, sonra gönlünü alırdı.

Çağırdı. Masum çocuk mahalleden olan bu tanıdık yüze gülücüklerle yürüdü. Abisi ona çiçek verecekti.

Adam, kızı arka taraftaki depoya götürdü. Çocuğu her nasılsa kadın diye görüyordu. Bir anda üzerindeki elbiseleri parçaladı, çıkardı attı.

Çocuğun gözleri yuvalarından fırlamış, tir tir titriyordu. Kalbi minik bir serçenin kalbi gibi pır pır atıyor, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Korkudan çatlayacaktı. Sesi çıkmıyor, bunalıyor, “ımdat” diyemiyor, yardım isteyemiyor, annesine, babasına haber veremiyordu. Kahrolası bir ele güç yetirememiş, o el feryadına fırsat vermeden ağzını kapatmıştı.

Adam, ne yaptığını bilemeden saldırdı. Zevk mi aldı, çıldırdı mı, bilinmez. Hiçbir şey anlayamadı. Kendisine geldiğinde karşısında kan, irin ve ölü bir çocuk vardı.

Bunu yedi yaşındaki bir çocuğa yaptığına kendisi de inanamadı. Onu nasıl olmuştaki bir kadın olarak görebilmişti? Her şeyi nasıl o gözle görür hale gelmişti?

O kadar alçalmıştı ki, içindeki uçurumdan, düştüğü çukurdan kendisi ürperdi. Bin pişman olması fayda vermedi. İş işten geçmişti.

Sesi duyulmasın diye boğulan çocuk henüz hayatının başındaydı.

Telaşla üzerini topladı. Eli ayağı dolaşıyor, korkudan titriyordu. Ön tarafa çıktı. Yoldan geçen birkaç mahalleli ile göz göze geldi. Çiçeklere uzandı, çalışıyor gibi yaptı. Telaşı gözlerden kaçmamış, sır yine saklanamamıştı. Çocuğun yanına döndü. Olan olmuştu. Hemen cesedi ortadan kaldırmalıydı.

İnsafsızca parçaladı. Annesinin, dudağındaki büzüşmeye, gözündeki neme dayanamadığı yavrucağa keskin darbeler indirdi. Çiçek kutularına doldurdu ve uzaktaki bir çöpe attı. Çocuk, artık eve dönemeyecek kadar uzaklardaydı.

Günahsızdı. Günahkâr ablalarının, teyzelerinin, abilerinin, amcalarının; açılıp saçılanların ve onlara ağzı açık bakanların mağduruydu. Suçunun farkına varmadan sokaklarda yürüyen insanların...

Aradan bir gün geçmeden yakayı ele verdi. Çocuğu en son çiçekçinin kapısında görenler olmuştu. Sorguya çekildiğinde zaten artık dayanacak takati kalmamıştı. Olanları bir bir anlattı.

Bu hâdise ne hikâye ve ne de hayaldir. Ne yazık ki, nefsin hatırının neslin hatırından efdal olduğu bir çağda her gün yüzlercesi yaşanır hale gelen bu vakıayı emekli bir ağır ceza hakiminden dinlemiştim. Unutmadığı olaylardan birisi olarak anlatmıştı.

İlk Adım

Hâdiseyi çok uzak görmeyin kendinize... Olup biten bir şey diye tıkamayın kulaklarınızı... Bunları bir insanın yaşadığını düşünün. Hem de bir çocuğun... Hemen hemen hiçbir şeyden anlamayan, tertemiz, gül kadar narin bir çocuğun... O çocuğun gönlüne girin. Kalbinin ürperti ile sarsılışına, anlayamadığı o şeye maruz kalışına, feryadına, ızdırabına şahit olun. Vakıaya yadda, yabanda olan olaylar diye bakmayın. Allah'ın kıymet verip

yarattığı, sizlere emanet ettiği, kendi çocuğunuz, kardeşiniz gibi farz edin. Yıkılan dünyaları tamir edilemeyen ve gayr-i meşru yollara düşen dünün binlerce çocuğunu hatıra getirin. Bu kabullenmişliğin haksız olduğunu göreceksiniz.

Annesinin kalbinin kapısını çalın. Boşalan odalarda, koridorlarda dolaşın. Bir çöküntüde, altından direği çekilmiş bir dünyada gezindiğinizi zannedeceksiniz. Bomboş ve donuk donuk bakan gözlerine bir ümit kıvılcımı çakamayacaksınız. Hiçbir mantık pırlıtısına yer olmayacak. Sanki azat edilmiş bir akıl, atmayan bir kalp, hissedemeyen bir ruh bulacaksınız. Kolu kanadı kırılmış, maddi ve manevi yapısı kötürüm olmuş bir insanla karşı karşıya olduğunuzu fark edeceksiniz. Bir anne bu hale düşürülememeli diyeceksiniz yüreğinizden... Virane gönlüne nasıl bir sözle teselli vereceğinizi şaşıracaksınız. Ancak “öteler...” diyeceksiniz. Cennet arzusunu değil, beddualarını ve hesap gününde buluşmak dileğini duyacaksınız. Belki ancak, ciğerparesinin öteye bir masum olarak gittiğini ve inşallah cennetin saadet saraylarında gezdiğini söyleyerek ağlayan ruhunu rahatlatacaksınız. Başka ne gelecek ki elinizden?

Babasının halini, hatırını sorun veya belki de sormayın. Anlamadığını söyleyen, kabullenemeyen, akşamları evine dönemeyen babasının... İnsanlardan ve hatta kendisinden, hatıralarından kaçmak isteyen bir muzdariple yüz yüze geleceksiniz. Her şeyde kızını; bakışını, gülüşünü, koşuşunu, sarılışını gördüğünü söyleyecek. Minik ellerini, cılız kollarını... Geceleri “Baba, baba!” diye kendisini yardıma çağırışını...

Pes edecek, “Bunlar olmamalı, olamamalı!” diyecek, insanlığınızdan utanacaksınız.

İsterseniz bir lahza da bu akıl almaz cinnetin sahibi olan gencin yanına oturun. Dövünmelerini, delirmelerini, intihar

teşebbüslerini, başını kaldırıp göklere ve yüzlere bakamamasını seyredin. Onun da dün bir çocuk olduğunu düşünerek seyredin. Ve bu hale geliş seyrini hatırlınıza getirin. Bedeninin susayışına, tuzlu su verilir gibi her an, her ses ve her nefeste nefsinin tahrik edilmesine şahit olun. Onun kendi iradesini yitirliğini seyrederken, insanların kendisini sele serpe sokağa salmasına, gazetelerin, televizyonların bu yıkıma çanak tutmasına bir anlam verin. Harama girmemesi gereken insanların batıp çıkmadığını görün. Onu canavar haline getirenlerin mi, yoksa onun mu daha suçlu olduğuna karar veremeyecek, son durağa yanlış yola girerek varıldığını nefsiniz hoşlanmasa da itiraf edeceksiniz. “Zinaya yaklaşmayın! Gayrın nefisinden murat almayı düşünmeyin! Yer yüzünde bozgunculuk yapmayın! Merhametli olun! Rabbinizi tanıyın! Allah’tan korkun! Harama bakmayın!” manasındaki fermanların, yolların ayırımındaki insanlığa istikameti gösteren semavi huzur reçeteleri olduğunu bir kez daha vicdanınızda duyacaksınız.

İsterseniz bir de adamın annesinin, babasının, kardeşlerinin haline nazarlarınızı çevirin. Böyle bir canavarın annesi olmak, onu sinesinde taşımak, besleyip büyütmek ağırlığını kaldıramadıklarını göreceksiniz, evvelki ve sonraki nesillerin bile onu kendi silsilelerinden kabul etmek istemediklerini duyar gibi olacaksınız.

Bu kadar insanın hayatı heba edilmişken... Bir hâdis bu kadar dünyaları yıkmışken... “Bunlar, insan nevinin her şey olabilir mahiyetindendir, anormal ruh hali taşıyan birkaç kişinin cinnetidir.” deyip sıyrılamayız.

Mesele insanla ilgili ise, biri ile yüzü fark etmez. Bir kişinin yaratılması ile insanlığın yaratılması İlâhi Kudret açısından eşit olduğu gibi, hukukları da İlâhi Adalet açısından eşittir. Bir insanı hafife alamazsınız. Onun hakkını milyarlarcasına feda

edemezsiniz. Hele bunu behimi hisleri hatırına hiç yapamaz, kabullenemez, böyle bir düşünceye olumlu bakmanın yanına bile yaklaşamazsınız. Kâinat kadar masraf bir insana yapılmıştır. Ondandır ki, *“Bir kişiyi öldüren, bütün insanlığı öldürmüş gibidir.”* (Maide / 32) Birisinin istifadesi diğerine mani olmadığından, kâinat, her fert için tahsis edilen hususi bir malikânedir.

Başını güneşin okşadığı, ayağına toprağın halılar serdiği insan bu denli kıymetlidir. Kıyamazsınız. Değil kıymak, hiçbir haksızlık yapamaz, incitemezsiniz. Zülûflerinin dağılmasını, gözünün dolmasını Sahibi istemez. O çığnensin diye yaratılmamıştır.

Kaldı ki istatistikler ürkütücü oranlar vermekte, yangının bütün haneleri ve vicdanları sardığını göstermektedir.

Önünüze bu tablo ve gençliğin serserivari tavırları, aymazlığı, utanmazlığı, tecavüzler, hastalıklar, anormallikler, cinayetler ile dolu dosyalar açılmışken, meşelenin çözümüne nereden başlarsınız? Şirazeden çıkmış şehvet hatırına, böyle hadiselerle sonuçlanabilecek yollara, durdurulması imkânsız ilk adımlara; kalpteki bir bulanıklığa, bir bakışa, bir söze “evet” der misiniz? “Evet!” denmeyecekse, açık saçıklık belasına karşı alınması gereken tavır bir kez daha gözden geçirilmelidir.

O çocuk için... Çocuklara, insanlara, o çocuğa olanlar olmasın diye... Kendimize ve herkese merhametimizden...

İnsan Aldandı

Bir çağ yangınında nefsini unuttu ve her şeyi unuttu insanlar. Bir yalanın peşine takılanlar en yakınlarını, kendilerini en çok mevenı unuttular. Bunda güzellik, bunda kâr aradılar.

Vicdanlarından gelen sese kulak verseler rahatlıkla “Eyvah aldandık!” sesini duyacak, başkalarına olmasa bile en azından kendilerine doğruyu itiraf edeceklerdi. Evet, aldanmışlık içerisinde yaşayanların, gölgelerinin kendi ayaklarına takıldığı ve suratlarına her suçun bir imza attığı doğrudur. Doğru; insanın en can alıcı hasmının nefsi olduğuydu.

Her yerin bir sahibi olduğu gibi, kâinat sarayının ve tezgâhının da bir sahibi vardı elbet... Her yerde görünen, her hadisenin ötesinden varlığını ve sesini duyuran O idi, O’ndandı. İnsanın, evvela bulunduğu yerin sahibini muhatap alması ne gericilik ne de akılsızlıktı. Aslında işin adabı bu idi. “Bu lokantanın bir sahibi var, onunla görüşmeli, onun olurluğunu almalısınız.” diyen adama, “Sen dincisin galiba, ben sahip falan tanımam.” demenin akıllılıkla ve özgürlükle ne kadar alâkası yok ise, “Bu yerlerin bir sahibi var!” diyene de, “dinci” demenin, kendini bunun dışında tutmaya çalışmanın akılla alâkası yok, ahmaklıkla alâkası çoktu. İnsanın sahibi kimse, bu sarayın sahibi de O idi ve insandan beklediği bir tavır ve duruş vardı. Din, “Bu yerlerin bir sahibi var!” diyordu. Öyle ise insana bir misafir gibi davranmak ve her meselede O’nun maksudını ve hoşnutluğunu aramak düşerdi. Ev sahibi gibi davranmak, haddini aşmak olurdu. Onu hesaba katmayan adam, lokantada yemek yedikten sonra mızıkçılık yapan, isteğinden başka bir şey tanımayan ve “Lokantanın sahibi ile işim yok!” diyen adam gibi ilkel ve görgüsüz düşüyordu. Belki de bu fakir misafir, nankör olmadığını gösterse, teşekkür etse yetecek, başka bir şey istenmeyecekti. İnsan, haddi aştı, “İsteklerini ilah edindi.”, varlığa aç gözlü canavarlar gibi saldırdı ve kaybetti. Fıtrata, varlığın ahenkle yürüdüğü istikamete ters bir yola girdi.

Allah’ı yitirince her şeyin yitirilmesi de mukadderdi zaten...

Ve insan aldanınca çok adi, çok basit şeyleri amaç edindi.

Halbuki, hiç kimse, kimseyi tezgâhına yesin, içsin, uyusun, eğlensin diye almazdı. Kâinat Allah'ın tezgâhı idi ve Allah'ın amacı ne ise, insanın amacı da o olmalıydı. İnsan, bu meydana, o kadar sermaye ile, çürük, çarık, kokuşmuş şeyler alsın diye gönderilmemişti.

Yaratıcının tanınmadığı, ahlâkın, adabın reddedildiği ve cinsiyet anarşisinin yaşandığı çağımızda insanlık bir ateş çukuruna yuvarlanır gibi yuvarlanmaktan kendisini kurtaramadı.

İnsanlar sanayi inkılâbını, elektronik çağı ilk defa yaşayınca, yaşadıkları başka şeyleri de ilk oluyor sandılar. Oysaki tarihin kara kaplı sayfaları çok farklı şeyler söylüyor, aynı adımların tökezlemelerine ve yıkılışlarına şahitlik ediyordu. Çıplaklığın, kadını sele serpe ortaya salmanın, sınır tanımamanın medeniyetle ve tekamülle alâkası yoktu. İsrailoğulları'nın, Lut Kavmi'nin, Sodom'un, Gomore'nin, Pompei'nin, Eski Yunan'ın, Roma'nın ve daha nicelerinin helakine sebep, adım adım başladıkları ve önünü alamadıkları şehvet çılgınlıkları ve kadının istismarı idi.

Kendisini olduğundan fazla önemseyen ve nefisini putlaştıran bu çağın insanları, “Hürriyete kavuşmuş(!) cinsiyet enerjisi yüzünden yıkılarak tarih ve toprak katlarının derinliklerine gömülen eski milletlerin başına gelen acı akıbetler, benim semtime bile uğrayacak değildir. Ben okumuş, şuurlu, ileri görüşlü, araştırmacı, etkili eğitim metotlarına dayalı bir çağ olduğum için...” diye yüksek perdeden atıp tutar ve karanlıklarda türküsünü söylerken; Fransa'nın, İngiltere'nin, İsviçre'nin, İsveç'in, Norveç'in, Amerika'nın, Türkiye'nin sokaklarında gezinen bakışlar azgın tepinmelere ve çılgın sapıklıklara şahit oldu.

Zira, “Cinsiyet içgüdüğü kayıt ve kontrol bağlarından sıyrıldı mı artık onun herhangi bir noktada durdurulmasına imkân yoktu!” (M. Kutup- Tekamül mü Soysuzlaşma mı- s: 95) İnsan, bir kere haddi aştı, vicdanında mahkûmiyeti kabullendi mi, artık suçun türü ve şekli de önemini yitirdi. Ve bugün, tahrik mağduru, hormon sarhoşu zavallılar hakkında yapılan istatistikler insanlığı utandıracak, akılları donduracak hale geldi.

Neslin imhasının arkasında, nefsin aman tanımaz azmanlığı vardı. İnsanı tanımayan cahillerin yanılgısı vardı. Kabiliyetlerinde sınır olmayan insan, zerreden güneşe kadar hadsiz mertebelere çıkabilir ve inebilir bir mahiyetteydi. Fıtratında sınır olmadığından, hareketinin hudutlarını kanun ve ahlâk tespit edecekti. Adabı reddedenler, insanı mahvettiler. Fuhşiyat; alkolü, uyuşturucu kullanımını, hırsızlığı, cinayeti besledi. Toplumun huzurunu yok etti. Nefsine söz geçiremeyen, derecesine göre yasak dairesine girerek kirlendiğini düşünenler, diğer hataları da kendilerine yakıştırır oldular. Açık saçıklığı teşvik edenler, sokaklara çağılayanları bağlar gibi fitneleri bağladıklarını, boğucu kanalizasyonlar açtıklarını bilemediler. İslam, “zinaya yaklaşmamayı” ve gayrın nefsinden bir bakışlık olsun murad almamayı emrediyordu. Melekten üstün yaratılan insan, melekler kadar temiz olacaktı. Vahye kapalı kulaklar dışı doğru yaptıkları keşifleri içe doğru derinleştiremedi. Şehveti tahrik ettiler. Bunun iyi niyetle ilgisi olamazdı. Zira, tıp ve psikoloji, en şiddetli uyarının bakışla başladığında müttefikti. Bir ilk adımdan sonra dönüş çok zordu ki, İnsanlığın Efendisi onu, “şeytanın insanı iflah etmeyecek zehirli oku” olarak tarif ediyordu. Çocuklara plastik gocuklar, bilgisayarlar hediye etmek; mutluluk vermek, insanlık öğretmek değildi.

Profesöründen fabrikatörüne herkes vicdanında mahkûm hale geldi. Öyle ki sokaklar yüzündeki kızarıklık kaybolmayan insanlarla doldu. İçlerin kiri dışa sızdı.

Yüzlerdeki Kir

İnsan, maddi ve manevi binlerce odadan oluşan bir saray gibidir. Maddi yapısı ile alemin özü olan insanın, manevi yapısı, daha gizemli, girift, faal ve kıymetlidir. Maddi odalardaki tezgâhların bazı tahsilatları, tezyinatı, tahşidatı da manevi odalarda yapılır. Hesabı ve neticesi oralarda çıkarılır, işlenir, süslenir, geliştirilir, biriktirilir. Mesela, maddi şeylerin tahsilatı manevi şükürdür.

Malumdur ki, işlek bir tezgâh kirlenir; atıkları ve bulaşıkları olur. İnsan, faal yapısından ötürü bir gün temizlenmese yanına yaklaşılmaz. Gün içinde defalarca elini yıkamaya ihtiyaç duyar. Yıkanmayan bir yüz âdetâ bütün inceliğini ve güzelliğini kaybeder. Artıklarla kirlenmiş bir ağza, çapaklarla dolu bir göze, akıntıları temizlenmemiş bir burna, kulağa bakamazsınız, mideniz bulanır. Dişlerinizi ve hatta ağzınızın içini onun için yıkarsınız. Günde birkaç defa tualete giren insanın imdadına su yetişir. Haftada birkaç defa bütün bedenin temizliğine ihtiyaç hasıl olur.

Yıkanmayan el, temizlenmeyen beden hem kendisini, hem başkalarını hasta eder. Kire su ile merhamet edilmese tahammül edilemez hale gelir. Kaymaklanır, katmerlenir. Böyle su mahrumu zavallılar, olsa olsa hastaların ihmal edildiği cemiyetlerde, deliler arasından çıkar. Saçlar uzar, yağlanır, birbirine yapışır, kir kurur, kabuk bağlar, tırnaklar küçük birer çöp sığınağı halini alır.

İnsanın, maddi yapısı bu kadar kirleniyor, gün içerisinde defalarca ve hassasiyetle temizliğe ihtiyaç hissediliyorsa, daha faal ve derin manevi yapısının kim bilir temizlik ihtiyacı nasıl ve ne denli şiddetlidir. Eğer delilerin beden temizliğini ihmali gibi, iç temizliği ihmal edilirse ruh dünyaları kararır. Kabuk bağlama, katmerlenme, kokuşma manevi yapıda da olur. Derinlerden gelen ekşi koku sahibine ve çevresine sıkıntı verir. Küpün içindeki dışına sızar. Yüzlerin kiri, gözlerin karanlığı içteki ihmali ihbar eder.

Maddi yapıyı maddi şeyler temizlediği gibi, manevi yapıyı da manevi şeyler temizler. Ruhu kirinden arındıran ibadettir. Fıkıh kitapları temizlik bahisleri ile başladığı gibi, manevi temizlik dersleri de takva denilen haram dairesine girmemekle başlar, salih amel denilen ibadet, zikir ve iyiliklerle devam eder.

“Kalbim temiz” demenin, hiç yıkanmadan “bedenim temiz” demekten farkı yoktur. Kire batmış bir deli de kendisini temiz bilir. Yayıdığı kokuya, elindeki kire alışmıştır ama, kendisini öyle bilip inandırması hakikati değiştirmez.

Allah'ı unutmak korkunç bir manevi kir, cinnet ve ihanettir. Nefis, gün içerisinde fırsat buldukça insanı gaflete salmak, istiklaleyitini ilan etmek ister. Sahiplenmek davalarına girer. Benlik, emaneti mülk gibi gösterir. İnsanı, fahre, gurura düşürür. Ve insan, içine atılan bu atıkları, ekranına düşürülen bu çirkinlikleri Rabbinin karşısında elpençe divan durarak temizler. Gafletle geçen her anına bin özür diler. İstikametini korur.

Nefis, hesabı unutturarak insanı yasak dairesine iteklemeye çalışır. Şeytan, insana arkasından, solundan, olmadı sağından ve önünden gün boyu türlü türlü hilelerle yaklaşır. Şehvet; zehrini salar, kibir; kılıcını kuşanır, gaflet; postuna bürünür, hırs; gözünü karartır, cimrilik; ellerini meğlar, nefret; kapkara dumanını

yayar, yalan; sinsi kılıklara bürünür, riya; maksadı şaşırtır, vehim; hayali çılgınlarla kulakları çınlatır. Kalp, göz, kulak, dil, el, ayak; bütün uzuvlar saniyelerini, dakikalarını ciddi bir mücadele ile geçirir. Yer yer yangınlar içerisinden geçerler, üzerlerine ateşler sıçrar. Yer yer kanalizasyon gibi kirli yollardan eteklerine leke bulaşmadan kurtulmaya çalışırlar. Uzuvlar, harama girmeseler de vazifelerini hakkıyla yapamamış olmanın ezikliğini duyar.

Bunları yaşayan insan, Rabbininin huzuruna çıkmalı, her şeye sözü geçen o Zat'tan yardım dilemelidir. İsteyerek veya istemeyerek yaptığı hataların kirini, günahların ve vesveselerin bıraktığı kurtları zikirle yıkamalıdır. Yoksa, karanlık bir köşeye yerleşen kurtçuk, zamanla beslenir, büyür, kalbi istila eden yılan haline gelir. İmanın nurunu çıkarıncaya kadar kalbi karartır. Hayra kabiliyeti yok eder. O kalp artık pislik böceği gibi hep kötüyü arar, çirkini görür ve toplar. Sahibi de bu yılan dolu kalbi mühürler ve zararını etrafa yaymasın diye tamamen kapatır.

Kimini şehvet, kimini bir başka şey kötülüğün arayıcısı ve alıcısı haline getirmiştir. Böylelerinin yüzlerine haramların lekesi bulaşmış, daha doğrusu içlerindeki kir dışlarına sızmıştır. Yüzlerdeki kir, arınmamış vicdanların habercisidir.

Batı'dan Esen Rüzgâr

Işık göklerden gelmiş ve Doğu asırlar boyu huzur ve saadet içerisinde yaşamıştı. Güçlüydüler. İnsanlığın karanlığını inançla, edeple, matematikle, kimyayla, astronomiyle, fizikle, sanatla aydınlatıyorlardı. O güne kadar hiç olmadığı kadar gündüzleri uzun sürdü. Bu uzun saadetin kıymetini bilemeyen vefasız torunlar, yeryüzünün azizi iken, zelil oldular. Güneşlerini yitirmiş, ışığı yerde aramaya başlamışlardı. İç bünye iplik iplik

çözülürken, dış dünya da bunu fırsat bildi ve beline darbeyi indirdi. İnanca ve ahlâka ait değerlerin etrafındaki suru yıktı. Doğu, için için çürürken Batılı insanlığın birikimini eline geçirdi ve sanayi inkılâbını gerçekleştirdi.

Batı insanı, asırlar süren esaret zincirlerinden sıyrılmak istiyordu. Boyunlarındaki en büyük halka, ayaklarındaki en kalın pranga derebeylerine ve kiliseye aitti. Yıllarca bu iki üstün sınıf, kazançlarının çoğunu almış, onları sefil ve perişan bırakmıştı. İzzetleri, onurları, itibarları yoktu. Kıymetsizdiler.

Ve nihayet bir gün asırların biriktirdiği kin ve nefret derebeylerini ve sistemlerini boğdu. Her yerden özgürlük naraları yükseliyordu. Halk, aynı hisleri kiliseye karşı da duyuyor, boyunlarındaki zinciri atmak istiyordu ama, önlerine dinleri çıkıyordu. Kiliseye karşı bir kurtarıcı arıyorlardı.

İnsan elinin karıştığı İncil, akılla ve ilimlerle zıt düştüğünde, bunu dile getirenlere çok ağır bedeller ödetilmişti. Copernicus ömrü boyunca sesini çıkaramamış, Engizisyon'un hışmından talebeleri nasibini almış, Galileo, bütün buluşların şeytani fikirler olduğunu söylemek zorunda kalmış, Gyardano Bruno, mertçe davranmış, halkın önünde yakılmayı ölü yaşamaya tercih etmişti.

Sanayi inkılâbı ile köyden kente göçler başladı. Makine, onlarca insanın yaptığını yapıyordu. Şehirleşme ve fabrikalar evinden uzak insanların sefahetini doğurdu.

İnsanlar hemen her dinin günah kabul ettiği şeyleri yapıyor, vicdanlarında huzursuz ve suçlu hale geliyordu. Ahlâksızlığı ve fuhşiyatı vicdanlarında kara bir leke gibi hissediyorlardı.

Genç erkeklerin şehirlere akınını sahipsiz ve kocasız kalan kadınların, kızların akını takip etti. İşçiler ve fabrika patronları arasında problemler çıkmaya başlamıştı. Patronların, işçileri kontrolleri altında tutacak sihirli silahı keşfetmeleri çok uzun

sürmedi. Yollara dökülen, yıllanmış aile yapısının dışına düşen kadınlar veya evlenememiş genç kızlar, hayat şartlarının ağır baskısı altında kendilerine teklif edilen ucuz ücretlere razı oldular.

Artık, bilfiil çalışma hayatına katılan kadın, hiçbir ortak ve efendinin denetimi olmaksızın emeğinin sahibi olarak kendisini görüyordu.

Sanayi merkezlerinin kuytu köşeleri hislerinin sesinden başka ses duyamayan ve ne yöne gittiğini bilemeyen zavallıların yürüdüğü yollar haline geldi. Artık aile tesirsiz, manevi bağlar günlük hayatta geçersizdi.

Yine de bir dinleri olan bu insanlara nefisleri “keşke günah olmasa”, “keşke ceza meydanı bulunmasa” diyordu. O istek zamanla kabul haline dönmüştü ki, Darwin denilen bir adamın sesi duyulmaya başladı. Geniş halk yığınları önceleri kilise ile yaka paça olan bu adamın yanında yer almak istemediler. Ne olursa olsun, hayvan postuna bürünmeyi kabullenememişlerdi. Fakat zaten hayatlarını ancak behimi mahlûkların sınırlarında yaşamaya başlayan insanlar, kilisenin baskısından bu adam aracılığı ile kurtulacaklarını hissettiklerinde cephe değiştirmekte gecikmediler.

Bu yer değişikliğinin ardından din bütünüyle sorgulanır oldu. Nefsin kötü isteklerinin seslendirilmesinde Yahudi asıllı üç kişi öne çıkıyordu. Umumi vicdan tefessüh etmeye yüz tutmuş, insanlık kalesi, hayvani hislerle ciddi darbeler almış, çok yerde yıkılmıştı. Kendi ayaklarına gem vuran nefsin azad kabul etmez köleleri heveslerini herkesin kabul etmesi gereken ilmi araştırmalar, laboratuar sonuçları ve reddedilmesi imkânsız bilimsel hakikatler olarak yutturmaya çalıştılar.

Birisi dini afyon, hayatı maddeden ibaret görme cinnetine düşüyor, bütününde zerre kadar akıl olmayan bu zavallı, bir zerrede bin dahi kadar akıl olmasına ihtimal veriyor, bir yaratıcıyı kabul etmeyince zerrat adedince yaratıcıya “evet” dediğini fark edemiyor, bir manevi Kudret eli reddedildiğinde küçücük bir hücrenin içerisine binlerce maddi tezgâhın kurulması gerektiğini bilmiyor, ahizde ışık olmaz ise maddesinin iş göremeyeceğini anlayamıyor, kasvetinde boğuluyordu.

Diğeri, köstebeklerin toprağın altında süründüğünü fark ediyor, semalarda pervaz eden kartalları göremiyordu. Onun içindir ki hayatın bütün değerlerini akide şekerine bağlayan çocuk gibi hezeyanlar diziyo ve insanların buna inanmasını istiyordu.

Bir diğeri ise, sosyoloji adına insanlar adedince ilah kabul ediyor, insanı sadece dış etkilerin şekillendirdiği bir kum tepeciği kadar anlıyordu.

Sefahatini yaşayan ve yaşadığına inanmak isteyen Batılı, bu batıl cereyanlara çöldeki serap gibi sarılıyor, belki de o güne kadar emsaline rastlanmamış ölçülerde materyalist bir kimliğe bürünüyordu. Artık kabul edilmeyen dinin ve ahlâkın bazı esasları değil, kendisi olmuştu. Topyekün din ve ahlâk reddedilmiş, çirkinlikler dava haline getirilmiş, kitleler düşünmeyen laykaytlar haline dönüştürülmüştü.

Batılı'nın kilise ile olan kavgası daha sonra bütün dinlere teşmil edildi. Sanki, dünyanın tepsi halinde olduğunu başkaları da söylemişti.

Bu sefahet ve dine karşı en azından ilgisizlik salgın bir hastalık gibi bütün dünyaya yayıldı, desteklendi. Suç başkasının iken başkası mahkûm edildi. Hatta, kendi dinlerini beraat ettirdi, süs eşyası gibi bir kenara koydu, sehpayı bizi çıkardılar. Maddi

gücü elinde bulunduran ve fen kürsüsüne dalalet adına oturan insanları kimse sorgulamıyordu. Haksızlıklarını ve günahlarını başkasının alın terinden ve sömürgelerinden elde ettikleri kuvvetin ardına saklamayı çok iyi beceriyorlardı. Dün kendi halklarını sömürenler için sadece sömürülenler değişmiş, bugün başka milletleri sömürmeye ve onların servetleri ile caka satmaya başlamışlardı. Cemil Meriç'in ifadesi ile, "İki kıta (Avrupa ve Amerika), iki kıtayı (Asya ve Afrika) sömürmek sayesinde zengin olmuş"tu. Halkların, bu zenginlik ve güç efsunu karşısında aldanması uzun sürmedi. Medeniyetin bütün güzelliklerini onların eline hediye etti, çirkinliklerini kabullendiler. İnsanlığın birikimini kullanan Batılıdan, fennini değil, batıl adetlerini aldılar. Dün, "Bizden adam olmaz" diyen Batılının yerini, bugün aynı sözleri tekrarlayan Doğulular almış, inancı ve ahlâkı hafife almayı medeniyet sanmışlardı. Halbuki onların, zaten tahrif olmuş dinlerine sarıldıkça gerilemesi normaldi. Tam tersine tarih, Müslümanların dinlerini yaşadıkları dönemlerde yükseldiklerini gösteriyordu. Salgın kısa zamanda yayılmış, manevi hava küçülen dünyamızın hemen tamamında bozulmuş, değerler alt üst olmuştu.

İnsanlığa edep ve adalet götürenler kalmayınca, materyalist, bencil ve nefsin mahkûmu merhametsiz güçler sömürü ve istismarla kitleleri şaşkına çevirdiler.

Artık, insan; hayvan, kadın; put, para; kible idi.

Örnekler

Örnekler, batılı tasvir etmek için değil, sadece bir kesit almak, durumu ifade etmek içindir. Bazı şeyleri geçiştirmek ve kimi rakamları vermemekteki maksat da, olabilirlik vehmini beslememektir. Zira günümüz insanının ibret için olsun kötülük

adına zerre kadar bir sözü duymaya ihtiyacı yoktur. Yıkıcı görüntüler, çocuklar dünyaya gözlerini açtıkları andan itibaren burunlarının dibindedir. İnsanların inanması gereken şey, aslında ahlâksızlığın zerresinin yaşanmaz ve yaşanamaz olmasıdır. Böyle kirliliklerin, insanlığın hayatında hayat hakkı yoktur.

Ülkemizde cinsiyet anarşisinin doğurduğu ürkütücü sonuçlar hakkında yeterli ölçüde istatistikler ve araştırmalar yapılamamış olsa da, yapılan çalışmalar durumun vehametini gözler önüne sermekte yeterlidir.

Hayatta sadece bedeni hazlarını arayan insanlar, zamanla ulaştıkları her hazza az bulur hale gelir. Uyuşturucu, terbiye edilmemiş haz alma duygusunun ve doyamamanın mahsulüdür.

Bir defa ve bir şekilde haddi aşmaya alışan insanın her zaman ve şekilde haddi aşması muhtemeldir. Günah, günahı, hata hatayı besler. Harama gözünü kulağını açan bir insanın zinaya düşme ihtimali daha yüksektir. Zina yapan bir insan, Hak ve halk katında hoşnut olunmayan bir işi yaptığından ötürü vicdanındaki bağı koparmış, başka bir çirkinliği yapmaya diğer insanlardan daha yakın hale gelmiştir. Yalan söyleyebilir, içki, eroin kullanabilir, adam öldürebilir, hırsızlık, haksızlık yapabilir.

“Uyuşturucu kullanımı ile fuhuş ve yasadışı eylemler arasında ilişki vardır. Uyuşturucu kullanan genç kızlar içinde, fuhşun uyuşturucuya sürükledikleri olduğu gibi; bağımlı olduğu maddeyi temin etmek için fuhuş yapanlar da bulunmaktadır.

Duygularının ve bedeninin yeni heyecanlar yaşaması ve kısa süreli de olsa coşkulu biçimde zevk alma arzusu bireyi, uyuşturucunun sahte büyüüne kaptıran gerekçe olabilir.”
(*Ergenlik Psikolojisi-218*)

Aslında o coşkulu bir zevk alma değil, vicdanında azaplar, sıkıntılar ve bunalımlar yaşayarak boğulmadır. Delil mi? O meydanlarda çıldıran insanların yüzlerinde mutluluk okuyamazsınız. Ruhlarındaki karanlığı yüzlerinden ve sahte gülücüklerinden anlamak için uzman olmaya gerek yoktur. Azap sırtıtmaktadır.

Hazza yönelik yaşayan, insan olduğunu unutan ve kendisini bir farenin çiftleşme isteğine denk arzuların tahsildarı olarak tanıyan zavallılar, daha sonra her türlü meelanetin kucağına düşerler. Sigara ve uyuşturucu da bu hislerle paralel gelişir. İstatistikler, bu his çılgınlığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

“Türkiye’de öğrenciler arasında ilk kez esrar, eroin, ecstasy ve sakinleştirici hap kullanım yaşı ortalama 13 olarak belirlendi. Yeniden Sağlık ve Eğitim Vakfı’na yapılan ‘Sigara, Alkol, Madde Bağımlılığı, Yaygınlık 2001 Araştırması’ 24 bin 250 ilköğretim ve lise öğrencisi üzerinde yapıldı. İlk öğretim öğrencilerinin yüzde 16,1’inin yaşamları boyunca en az bir kez sigara kullandıkları tesbit edilirken, bu çocuklar arasında sigaraya başlama yaşı da 11 olarak saptandı. Aynı araştırmada, her gün en az bir kez alkol kullanan öğrenci oranı yüzde 15,4 olarak belirlendi. Türkiye’de lise ikinci sınıf öğrencileri arasında sigara, alkol, uçucu madde ve hap kullanımında ilk sırada İzmir yer aldı.” (20 Mart 2002 – *Zaman-sh: 1*)

Hislerin, heveslerin, şehvetin ipi koyuverildikçe, nesillerin cenazeleri sokaklardan toplanacaktır. Ya bir uyuşturucu krizinin, ya da bir serseri kurşununun onu bulması ihtimali, her gün hiç aklına gelmeden başına gelen binlerce insanla aynı orandadır. Kendi bedeni ile kavgalı insanlar, en yakınları dahil, bütün cemiyetle kavgalı hale gelir.

Yazmaya, okumaya bile haya edilecek şeyleri bizim insanımız yaşamaktadır. Tafsilatı gereksiz, “Birlikte yaşadığı adama annesini öldürten genç kadın”, “Yakın akrabalar arası sapık ilişkiler” haberleri sanki lanetlenmiş bir kavim anlatılıyormuşçasına bu ülkenin gazetelerinde yer almaktadır.

“13-14 yaşındaki 6 çocuğun tecavüz olayı ülke gündemine bomba gibi düştü.” (*Akit, 4 Mayıs 2001, sh: 10*), “Fuhuş ilk okul seviyesine indi.” (*Akit, 19 Mayıs 2001, sh: 11*), “Okulda tacize protesto.” (*Akit, 15 Mayıs, 2001, sh: 13*), “Liseli aşkı yine can aldı.” (*26 Mart 2001, Star*) başlıkları, binlerce kara haberden sadece birkaçıdır.

Bu durum tüm ülkelerin ve insanlığın başının belasıdır. Bugün, neslinden emin olan tek bir ülke yoktur.

10 Ağustos 2002 tarihli televizyon haberleri bir vahşeti veriyor: “Arkadaşlık teklifini kabul etmeyen kızı başına dayadığı silahla öldüren genç, kaçarken bir polisi başından vurdu. Kurtulamayacağını anlayınca silahı başına dayayıp ateşleyen genç öldü. Polis memuru ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Beş gün sonra vefat eden 29 yaşındaki genç polis memuru yeni evlenmişti ve eşi üç aylık hamile idi.”

Aynı günlerde yayınlanan bir başka haberin özeti şöyleydi: “Af yasası ile salınan genç, biri akli yetersizliği olan iki kadına tecavüz etmiş ve onları öldürmüştü. Olay yerinde tatbikat yaptırılırken, nasıl bağladığını, duvardan nasıl attığını, sonra yarı ölü bedenlere nasıl tecavüz ettiğini anlatıyor ve ‘Elimde bir porno dergi vardı.’ diyordu.”

Islah olmamış, edep, adap öğreneceği bir sokağa çıkmamıştı. Her şeye şehvet bulaştırılan akıl almaz bir meydana atılmış, yarasına tuz basılmıştı.

ABD’de bir araştırmaya dayanılarak yayınlanan haberin sonuçları yeryüzün manzarasını vermektedir: “Yılda yaklaşık 40 bin kişinin AİDS’e yakalandığı, 104 bin çocuğun tecavüze uğradığı, kadınların % 22’sinin tacize maruz kaldığı, 12 milyon kişinin cinsel bulaşıcı hastalık taşıdığı ABD’de, kurtuluşun okullardaki cinsel eğitimde değil, iffet, duygusallık ve evlilikte olduğu kaydedildi. Beyaz Saray adına bir açıklama yapan Erey Flayshir, Başkan Bush’un ‘sağlıklı bir toplum için okullarda iffet ve aile kutsallığı eğitimi’nden yana olduğunu belirtti.” (2, Temmuz, 2001, Akit)

Kırk bin insan... Annesi, babası, ümidi olan dünün çocukları... Bugün, nefsin azgın ellerinde maddeten ve manen kıvranıyor. Hastalar. Belki de dünyada bitmeyecek, sonsuza kadar devam edecek ebedi bir illetle malûller. Göz zevki denilen bir sıkılmazlık ve haksızlıkla başlayan bu sonuçlar kabul edilebilir şeyler değildir. Meydanlara salınan şehvet kırsığının bir yerleri yıkmadan duracağını, durulacağını zannetmek bu mahsulü netice vermiştir.

O kadar insan, hislerinin ve doyumsuzluklarının eline teslim edilip bu hale mi getirilmeli idi? Hisleri, sürekli kaşınan bir yara gibi istismar edilen bu zavallılar masum kisveli hataların ürünleridir. Binine değil, birine yazıktır bu insanların. Şehvetleri tahrik eden, kanları hormonların istilasına maruz bırakan kadınların bu cinayete ve yüzüzlüğe hakları yoktur. Sırf nefisleri ve anormal görünmek hisleri uğruna...

Yüz dört bin çocuk tecavüze uğramış...

İnsanlar, çocukları böyle mi görmeliler? En masum ve en nezih hisleri yıkılmalı mı göz bebeklerimizin? Herkes e korkarak, ürkerek bir canavara bakıyor gibi mi bakmalı, insan suretlerinin altında hangi canavarlıkların saklı olduğu endişesi ile mi

yaşamalılar? Bu çocukların yüzde kaç ı hayatlarına sağlıklı bir insan olarak devam edebilme dirayetini gösterebilir? Yüzlerce çocuğu parçalayan bir vahşı hayvana merhamet etmek, merhamet mi, yoksa masumlara ihanet midir? Bunların yaşanması kimin gemi aızıya almış hayvani hisleri uğruna değeri? İnsanlık bahçesinin gülleri olan çocukların üzerine bir tül hassasiyeti ile titremek gerekirken, insafsız büyükler şehvetlerinin hatırına bu kangrene hayır dememekte, açık saçıklığın ve şehvetin tahrik edilmesinin karşısında, iman ın, iffetin ve nezahetin yanında yerlerini almamaktadırlar. Ne zamana kadar? Belki de o çocuklardan birisi kendi çocukları olana kadar? Belki yine de beyinleri süngere dönmüş bu insanların akıllarına “bu işin bir hal çaresi olmalı” diye gelmeyecek, seyir zevklerini kadınların, genç kızların ve çocukların hayatına tercih edeceklerdir.

Kadınların % 22 si tacize maruz kalıyor. Kimse elin iffetini iffet, namusunu namus, izzetini izzet diye tanımıyor. “Annen annem, kardeşin kardeşimdir, bir bakışlık olsun bu ihaneti yapmam!” diyemiyor. Aç kurtlar, meydanlarda et yığınları gezinmekte zann ediyor. Başkaları da onların annelerini, kadınlarını aynı gözle görüyor. Ve utanılacak bir fecaat, manayı unutmüş, maddeden başka bir şey göremeyen ufuksuz ve basiretsizlerin cam gözlerine çarpıyor. Erkek; cinneti, kadın; dehşeti yaşıyor. İmanla edep ufkuna ulaşamayanlar tesettürün hikmetini kavrayamıyor. Ve koca bir dünya nesillerinden, nefislerinden ve geleceklerinden ümitsiz yaşıyor.

12 milyon insan ın cinsi hastalık taşıdığı bir ülke de insanı yücelten değerlerin papucu dama atılmış demektir. Öyledir ki bugün ABD’de ailede huzursuzluk, çocuklarda saygısızlık ve minnetsizlik had safhadadır.

Avrupa, Hollanda'sından Norveç'ine kadar bütünüyle nesillerinin nefsi isteklerini zaptetmekte acz içindedir. Çocuk istismarının en yüksek olduğu ülkelerden birisi İngiltere'dir. Anormal şeyleri, normal kabul etmek gibi bir çaresizliğe kaçmışlardır.

Yeryüzünün en vahşi mahlûklarının bile insandan ürküp korkacakları şu akıl almaz haberleri takip ediniz.

“Aile içi yasak cinsel ilişki en çirkin, mağdurda en kalıcı ve olumsuz etkiler bırakan istismar türüdür. Bu tür olayların ne ölçüde olduğuna ilişkin batı kaynaklı araştırma bulgularına göre; ana-baba veya onların yerini tutan kişilerce fücra maruz kaldıklarını bildirenler çeşitli araştırmalara katılan kadınların %1-2'sini oluşturmaktadır.” (*Kutchinsky, 1991:203- E.P-198*)

“İstismarın ciddi boyutlara ulaştığı bazı gelişmiş ülkelerde, potansiyel olarak çocuklarını istismar edebilecek özellikler taşıyan ‘riskli’ aileleri belirlemek, önlem alma ve engellemenin en etkin yollarından birisidir. İngiltere, istismara yaygın olarak rastlanılan ülkeler arasındadır ve her hafta en az dört çocuk anne-babaları tarafından öldürülmektedir. Bu nedenle çocuklarını istismar edebilecek aileleri önceden belirleme yolunda ciddi çalışmalar yapılmaktadır.” (*E.P.- 201*)

İman ve ahlâk davasının kapısını çalmak yerine, riskli aileleri belirlemeye çalışarak çare aramak cinnet mi, saçmalık mı, komedi midir?

Yakınlarının istismarına maruz kalan bir çocuğun yaşamak neşvesi ölecek, itimat duyguları temelinden yıkılacaktır. Böyle bir hadisenin, araştırmaya katılanlar arasında yüz de birlere, ikilere ulaşması, “hayvandan aşağı mahlûk” sınırının çoktan aşıldığını gösterir. En çok güveneceği insanlardan “riskli aileler belirlenerek” korunması gereken çocukların halini düşünürken,

ağızlarında yavrularını taşıyan vahşi hayvanları; sırtlanları, kaplanları, yumurtalarını koruyan yılanları gözünüzde canlandırabilirsiniz. Hislerin önüne namus ve ahlâk mefhumunu nazara almayan bir yol açılırsa frenleyeceği durağı tahmin edebilmenin imkânı yoktur. Yoktur ki bunlar olmakta, arkadaşlık, eğlence adları altındaki yalanlarla yoğrulan toplum bunları üretmektedir.

Bu mevzuda, dünyanın, aklını ve vicdanını yitirmiş bütün düşünürleri ciddi endişeler taşımaktadır. Kitapları ABD’de bir buçuk milyon satış yapan ve yüzlerce okulda konferans veren Zig Ziglar bakın neler diyor:

“1940’larda devlet okullarında tespit edilmiş olan en önemli, suçlar şunlardı: Koridorlarda koşmak, sakız çiğnemek, tükürmek, uygunsuz şekilde giyinmek (bu başlık tişörtün eteğinin pantolonun dışında bırakılmasını da içeriyordu), gürültü yapmak ve kâğıtları çöp kutusunun dışına atmak.

1980’lerde devlet okullarında gözlenen en önemli suçlar şunlardı (Bu sıralama oluşum yüzdelerine göre yapılmamıştır.): Hırsızlık, soygun, saldırı, ev soygunları, uyuşturucu alışkanlığı, kundakçılık, bombalama, alkol alışkanlığı, silah taşıma, devamsızlık, saldırganlık, cinayet ve gasp.” (Sh:40)

Ziglar, terbiye edilmeyen insanların bir noktada duramadığından ötürü yaşadığı cinnete de işaret ediyor:

“Eğer kayıt stüdyolarına gidip güfteler hakkında bilgi edinmiyorsanız, işte size yüzlerce örnek arsından seçilmiş bazıları! Bir ‘rock’ grubu, şarkısında cehennemi, en büyük partinin yapıldığı yer olarak bahsetmekte; oraya gitmelisiniz, çünkü bütün arkadaşlarınız orada olacaklar demektedir. Diğer şarkılar Hris-tiyanlık’la alay etmekte, bazı bölümler de Tanrı’ya küfretmekte. Kasetlerdeki şarkılardan biri dinleyicileri ebeveynlerine ya da kurallara itaatsizliğe yönlendirmekte ve

‘kendi bildiğini yap’ demekte. Bilinen başka bir şarkı ise ‘viskiyi denedin, hiçbir yararı olmadı; uyuşturucuların da faydası yok. Seksi denedin, faydasını görmedin. Neden cinayeti denemiyorsun?’ diye seslenmekte dinleyenlere.”

Bakış, insanları tahrik ettiği gibi, batılı tasvir de temiz zihinleri bulandırır. Çirkini putlaştıran, ona ilgi alâka çekmeye çalışan söz de, en az o yüzler kadar çirkindir.

Ziglar, insanlığın yaşadığı aymazlıktan duyduğu rahatsızlığı da dile getiriyor. Anne babaların tavırlarına makul bir gerekçe bulamadığını anlatıyor:

“İşte size Amerikan hayatından ilginç bir olay... Eğer onlara sapık ilişkiler, homoseksüellik, eşcinsellik, saldırganlık, tecavüz ve hatta cinayet üzerine bir konuşma yaparsam ve bu sunuşumu da cömertçe dört harfli kelimelerle desteklersem, bu gruplardan bir tanesinin bile yerlerinde oturmaya devam ederek beni dinlemeyeceğinden eminim. Oysa, onlara yaptığım konuşmanın aynısını, izleyen günlerde okulda oğullarına ve kızlarına tekrarlayacağımı bilen ve dinleyicilerin arasında yer alan ebeveynler hemen harekete geçip benim bu konuşmamı engellemeye çalışacaklardır.

İşin ilginç yanı, aynı ebeveynler, içlerinde açıkça benim konuşmalarımda bahsettiğim şeyleri içeren ve bu konuları destekleyen müzik kasetlerini alabilmeleri için çocuklarına para vermekteler.” İlave edelim... Televizyon seyretmelerine, açık saçık dergileri, gazeteleri okumalarına... Halbuki, gözleri korumak gönüllerin duruluğunun en temel şartıdır.

Bakın, “TV- Değerleri Yok Eden Araç” başlığı altında neler anlatıyor:

“Eğer aile kurmaya hazırlanan genç bir adam olsaydım, evime televizyon seti sokmazdım. Bunu televizyonda sık sık yer alan

mükemmel programların varlığının tamamen farkında olduğum ve televizyonda yayınlanan çoğu televizyon yarışmasını –golf, tenis, futbol vb.- seyretmeyi sevdiğim halde kesinlikle yapardım.

TV'nin olumsuz yaptırımları ile ilgili birçok delil bulunmaktadır...

Eğer çocuğunuzun televizyon ekranı önünde oturmasına izin veriyorsanız, onun şu anda Amerika'da yer alan en etkileyici ve ikna edici eğitim aracı olan TV tarafından eğitilmesini, yönlendirilmesini kabul etmişsiniz demektir. TV vasıtasıyla akıl almaz şeylere şartlandırılabilir.”

Ziglar, devamında, bir yıl içerisinde insanların ne kadar ve nasıl manevi yapılarını, ahlâklarını, zihinlerini bulandıran ve bunların olağan kabul edilmesini sağlayan görüntü bombardımanına maruz kaldığını anlatıyor. Görüntülerin yüzde sekseninin gayr-i meşru şeyleri özendirdiğini ifade ediyor.

Bu özendirilen sahnelerin sonunda neler oluyor?

Zihinleri dumura uğramış, saygısız ve saldırgan nesiller türüyor. Devam ediyor:

“1 Ocak 1982 tarihinde ‘Cristianity Today’in yayınladığı bir raporda, 1956 ve 1979 tarihleri arasında ırzına geçilmiş olan 30.000 mağdur göz önüne alındığında, bunların yüzde 41'inin, saldırganın pornografik bir magazin okuması ya da pornografik bir video kaset seyretmesinin hemen ardından cinsel tacize maruz kaldıkları ortaya konulmuştur.” (sh: 56)

Yazar, pornografinin zararsız olduğunu düşünenlerin, 16 yaşındaki kızlarını, tüm öğleden sonrasını porno bir dergiyi okuyarak geçiren birisi ile buluşmaya gönderip göndermeyeceklerini soruyor ve binlerce saldırganı saf dışı bırakmanın tek yolunun pornografiyi TV şovlarından, kitap ve dergilerden uzaklaştırmak olduğunu söylüyor.

Dünya, bir his cinneti ile fuhşun, uyuşturucunun, alkolün pençesinde kıvranıyor. Dr. Alexis Carrel, medeniyet maskesi arkasına saklanan bu yıkılışı şu cümlelerle ifade ediyor:

“Bizler, yıkılışa doğru yuvarlanan bir toplumun üyeleriyiz. Çünkü akıl ve ahlâkımızın besleyici köklerini günden güne azan bir pervasızlıkla, kendi ellerimizle kazıyoruz. Kültürel gelişmesi en parlak olan, sanayi alanındaki kalkınmasını en yüksek standartlara ulaştıran milletler ve devletler, için için çözülüşe doğru yuvarlanan ülke ve milletlerin de başında gelmektedir.

Barbarlık ve ilkeğe doğru doludizgin koşulan bugünkü yarışta, söz konusu ilerlemiş milletler, diğer milletlerden daha önce olarak acı hedefi boylayacak gibi görünmektedirler!” (*T. S-S: 313*)

Halleri

Aklını, kalbini, duygularını şehvetinin emrine veren insanların tavırları durumlarını ele verir. Sanki zehirli güveler içlerini kemirmektedir, sanki suya ihtiyaç duyduklarında tuzlu su içmiş, doyayım derken yanmışlardır. Ve sanki gözlerindeki donukluktan vicdanlarına düşen zift renkli günahların karanlığı ve içlerinin rengi yayılmaktadır.

Bu insanların evvela kendilerine olan saygıları ve güvenleri zayıftır. Dıştan kendini beğenir görünseler de için için kendilerini pes bayağı görmekte ve güzel şeylere yakıştıramamaktadırlar. Zaten halleri de yoktur.

Suçluluk psikolojisi içindedirler. Sürekli karşı cinsi düşünen, aklından atamayan, hayattaki en önemli maksadını hislerinin tatmini haline getiren bu insanlar, bir yandan da kendilerine yaptıkları kıyımın ve katliamın farkındadırlar. Vicdanları eğer bütünüyle ölmedi ise yakaladığı ender fırsatlarda sadece bu iş için

olmadıklarını haykırmaktadır. Ne var ki söz ellerinden çıkmıştır ve iradelerinin ipi nefislerinin, şeytanın ve şeytanlaşmış insanların insafsız ellerindedir. Her adımlarında ayaklarına günah dikenleri batmakta ve hayat damarlarını kanatmaktadır. Ruhlarının yaşamak coşkusu ölmüş, durumlarından ve varlıklarından nefret eder olmuşlardır.

Doyumsuzdurlar. Doyumu, nefsin ipini iradenin eline vermekte değil de sürekli tahrikte aradıklarından her adımlarında doyumsuzlukları artmakta, su diye içtikleri şeylerden içlerindeki yangın harlanmış, ateşlenmiş şekilde ayrılmaktadırlar. Şehvette, dünyadaki sair şeyler de onları rahatlatamamaktadır. İhtimal bir ayetin de işareti ile ötede, dünya da iken hiçbir lezzete eremediklerini ve hiçbir şeyden zevk almadıklarını söyleyeceklerdir.

Ruhen sürekli sıkıntı içerisindeyler. Bir türlü vakit geçmemekte, diledikleri olmamakta, istediklerine erememektedirler. “Ah!” ları, “Of!” ları, öfkeleri hiç bitmez.

Çevreleri ile genelde uyumsuzdurlar. Nefsinden başka hiçbir şeyi hakiki sevmeyen, ancak lezzetini ve menfaatini seven bu mahlûklar sevmedikleri için hep soğuk düşerler. Sevemez, sevmeyebilirler. Zahirî uyumları, Mevlana’nın dediği gibi “kemik paylaşımı”na kadardır.

Gelecek kaygıları hiç bitmez. Her şeyleri olduğunda da “yarın” endişeleri, beklentileri vardır. Yazık ki, bu kaygıları kabrin kapısına kadar uzandığından bir iniltiden öteye geçemez ve onlara istikameti göstermez.

Yalnızdırlar. Nefislerinin yiv yiv kemirdiği kuytu karanlıklardan çıkamaz, köstebeklerin karanlık dünyaları kadar bülbüllerin sevinçle şakıdığı bahar bahçelerini ve gülistanları anlayamazlar. Ulvî bir rüyaları, gayeleri yoktur. Onun içindir ki,

insanı yükselten, ruhunu yükselten manevi ziyafetlerde ve mekânlarda nefes almakta bile zorlanırlar. Ulvi ve nezih şeylerden rahatsız olur, pislikten hoşlanır, maneviyattan nefret ederler.

Tedirgin, huzursuz ve kararsızdırlar. İradeleri felç olduğundan istikrarlarını yitirmişlerdir. Çabuk alabora olur, yıkılır, kendi psikolojilerinin göçüğünden çıkamazlar. Huzursuz olduklarından huzursuzluk kaynağıdırlar. Pot kırar, pot kırmaktan korkar, suçluluk psikolojisi ile saldırganlaşırlar.

Çabuk heyecanlanırlar. Kendilerine güvenmeyen bu insanlar, başkalarına da güvenemez; kötü düşünür, kötü görür, kötülük görürler. “Ben yapıyorsam herkes yapar!” diye düşünür, payı kendi nefsinin çukurundan biçer, kel papağanın, “Söyle kel niçin karıştın kellere,/ Zannedersem sen de gül yağlar döktün yere” derken düştüğü komik ve acınası hallere düşerler. Zannederler ki, herkes gül yağlarını yere dökmekte, hayatlarını heba etmektedir. O kadar ki, kocaman kocaman adamlar hadiseleri ve tarihi, basit behimi hislerle, zevklerle yorumlarlar. Sanki hayattaki tek hakikat yeşil asmalarda bir güve gibi depreşmektir ve koca kâinat insanın etrafında bunun için pervane olmakta, insana bu kadar masraf sadece bunun için yapılmaktadır. Bu pazara böceklerin yaptığını yapmak için çıktıklarını zannedecek kadar muvazenelerini yitirmiş, düşünemez olmuşlardır. Akide şekerini görünce ne yapacağını şaşırان prematüre çocuk gibidirler.

Hayalperesttirler. Düşünceleri hayal, beklentileri hayal, yorumları hayal, ümitleri hayal, kanaatleri hayaldir. Hakikatsiz bir patikaya düşmüş, başkalarının topuklarının ıslanmadığı atık su birikintilerinde boğulmuşlardır. O kadar hayal kurarlar ki, belki yirmi dört saat, uyanık rüya görür, karşı cinsi düşünmekten karşı cinsin urbasına bürünür, maksatlarının aksi ile tokat yerler.

Düşleri, melek suretine bürünmüş hilebaz şeytanlarla doludur. Meslekleri, maskara olmaktır.

Karşı cinsin dünyasında yaşamaktan deforme olur, zayıf oldukları hususta kabadayılışır, güçlü olmaları gereken yerde farklılaşırlar. Bu yakışıksız halden utanma bilmez bir yüz, şirret bir nefis doğar. Her türlü şarlatanlıkta öne sürülmeye ve istismara müsaittirler. Yalanların gönüllü savunucusu olurlar.

Tolerans eşikleri fevkâlade dardır. Kimseye tahammülleri yoktur. Dıştan gelen şeylere dayanma güçleri zayıf olduğu için dengesizdirler. Çabuk ve anlamsız kırgınlıkları vardır. Donuk, hissiz, soğuk ve katı dururlar.

Sevinçleri, neşeleri, kahkahaları dışa karşıdır. Yüzlerine vermeye çalıştıkları mana sahtedir. Yalan gülücükleri vardır. Huzur kalplerine yayılmamıştır. Neşeli halleri, doping almış adamın hali gibi yalnız kaldıklarında yaşayacakları çöküşün habercisidir. Çocukları mutsuzluğunu itiraf eder.

Anlaşılmamaktan ve sık sık dostlarının ihanetine uğramaktan yakınırırlar. Belki de en yakınlarına, kendilerine en büyük iyiliği yapana, yani Rablerine itaatsizlikle ihanet ettiklerinden, ihanete maruz kahrılır. Ayıpları gizli kalmaz. Dostlukları uzun sürmez. Kirleri ve pis kokuları ortaya yayılır. Daha burada iken hatalarının utancını ve azabını yaşamaları, ötedeki azaplarının işaretidir.

Hallerinin sırtıttığının farkındadırlar. Bu hal yüz­süz­lüklerini ve güvensizliklerini perçinler. Nefislerinin tuzağına düşmüş, en büyük kötülüğü kendilerinden görmüş, ermemiş, erimişlerdir.

Şehvet onları daha dünyada iken rezil etmiştir.

hikmet

Aramak Sırrı

Bir gün, bir diyarda, bir güzelle tanıştık. Yoktuk, O'nunla varlığa erdik. Kalbimizin kabı en nihai ufkuna kadar O'nunla doldu ve doydu. Bir kere gördük, fakat O güzellik başımızı döndürdü. Mutlak Güzel'di; sonsuz güzelliğine hayran ve aşık olmuştuk.

Sonra ayrılık rüzgârları esti, uzaklara atıldık. Ney kesildi sazlıktan... O'ndan uzağa düşmenin acısıyla göz göz yaralar aldık. Aklımız, hissimiz, yüreğimiz O'nda kaldı. Aramak yolumuz oldu, istemek, bir nazenin çocuk gibi en büyük sermayemiz... Kabiliyetlerimizi kanatlandıracak ve bizi erdirecek olan bu aramak sırrı idi.

Aramak yazgımızdı bizim... Gördüğümüz her güzele “Bu O mu?” diye koştuk. Ufuk kovalar gibi O'nu aradık. Artık biz arayandık, O aranan... Eşten, makamdan, servetten, arkadaştan, bahçeden, bahardan, lezzetten hep kendisinde olmayan istedik. Mekânlar yıprandı, zamanlar eskidi, güller soldu. Ulaştığımız her aciz, “Aradığınız biz değiliz.” diyordu.

O, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” demişti. Sanki, “Her şeyiyle hayır olan varlığı veren, size sonsuzluğa giden yolları açan, aczinizi bir sermaye kabul edip merhamet eden, sizi teşekkür sırrı ile nankörlükten ve takdirsizlikten kurtaran, güzel yaratan ve güzellikleri bir nimet sofrası gibi önünüze seren,

yolunuzu gösteren, yönünüzü bulduran, karanlıklardan aydınlığa çıkaran, hidayete ve ölçüye erdirerek terbiye eden Ben değil miyim?” denmişti.

Biz, o ebedi güzele “Evet” dedik. Yunus’un dili ile ballar balını bulmuştuk. Anılacak, sevicecek, minnet duyulacak O idi. Kalbimizin ufkunu artık sadece O’na ait güzellikler süslüyordu. Varlığına, birliğine, emrine, “Evet!” di.

“Seni aramam için beni uzağa attın!/ Alemi benim, beni kendin için yarattın!” dedik şairlerin diliyle...

Ayrılık acısı ile bir ney gibi ağladık. Güya ney de bunun için ağlıyordu. Özünden, aslından, “Var edilen, Var edeninden” ayrı düşmüştü. Mevlana’nın diliyle konuştuk:

*“Dinle ney’den duy neler söyler sana,
Sızlanır hep ayrılıklardan yana.*

*Kestiler sazlık içinden, der, beni;
Dinler, ağlar: Hem kadın, hem er beni.*

*Göğsü, göz göz ayrılık delse de bir,
Sen o gün benden işit özlem nedir.*

*Her kim aslından uzak düşsün: Arar;
’Asl’a dönmekçin bir uygun gün arar.”*

(Mesnevi- Çeviri: Dr. Abdullah Öztemiz, S:17)

Onunla tanıştığımız, “Evet” dediğimiz, iliklerimize, mahiyetimizin en girift noktalarına kadar doyduğumuz, sevdiğimiz

Zat'tan ayrı düştüğümüz günden beri, gördüğümüz her güzelde O'nu aradık, O'nu sorduk.

Bulduğumuz her şey, “Ben O değilim!” der gibi ulaştığımız anda efsununu kaybetti. Yalancı ufuklar, hülyalar, “Mehlika Sultan”lar aradığımızı veremedi. Bazen vaktinde ayıldık, bazen bir kör kuyunun başına gelene kadar gafletimiz devam etti. Ölümle uyanan, “Güzeli” bulamayan insanlardan, boşluğa yuvarlanır gibi ayrılık feryatları duyduk.

İnsanın karşı cinse olan ilgisi, sair hikmetleri ile beraber bu aramak sırrındandır. Bu ilgi, bir fikirdir insan için, bir remzdir. Tılsımlı ufuktur o... Sanki kavuşulunca doyulacak, “Tamam!” dedirecek şeydir. Kış yaza, harabe mamureye dönecektir. Bitecektir bütün yıkılışlar... Bunalımlar, iç daralmaları, dertler... Nefes olacaktır o, onunla nefes alınacaktır.

Halbuki, fani şeylerin bütünü gibi, bu ağır yükü o da taşıyamaz. Görevini mecburen yapar, programlandığı kadarını omuzlar. İnsanın sair ihtiyaçlarına cevap veremez. Aczini anında itiraf eder. İnsan, ipini nefsinin eline verirse, ondan mahiyetinin ötesinde şeyler bekler. Maksattır o nefis için... Göz buruşmuş yüzünü, kulak titreyen sesini, “elveda” deyişini duymak istemez. “Kadından kendisinde olmayan isteriz.” İsteriz, fakat: “Hasret yerinde kalır ve biz çeker gideriz!”

İnsan, kendini bilirse, fitratının ebedden ve Ebedi Güzelden başkasına razı olmadığını görecektir.

Her şeye hak ettiğİ kadar değer veren, hak ettiğİ lezzetlere erer. Eşİ ona, solmayan yüzü, buruşmayan eli ile sonsuza kadar hediye edilir. Eğer, pörsüyen şeyleri aradığı güzel zannederse nankörlüğünün ve yanlışının cezasını çeker.

Erkek ve Kadın

Erkek ve kadının yaratılmasında İlahi muradlar, maksatlar, hikmetler vardır. Meseleye sadece behimi bir pencereden bakmak, ibret alınacak, dersler çıkarılacak nice noktaların ve merhametin görünememesine sebep olur.

Evvela erkek ve kadın, Allah'ın ayetlerindendir. Yani, onu tarif eden; ilmini, kudretini, merhametini, sanatını gösteren delillerdir. Bizzat kendileri yazının, ayetin cisimleşmiş hali; ayetin ta kendisidir. Onlara bakan, ötesindeki kudret elini, emsalsiz sanatkârı görür.

Kur'an'ın mucizevi ayetleri bu hakikate işaret eder. “Yine O'nun ayetlerindendir ki, sizin için nefislerinizden, kendilerine ısınasınız diye eşler yaratmış, aranızda bir sevgi ve merhamet koymuştur. Şüphesiz ki bunda düşünecek bir kavim için nice ibretler vardır.” der. (*Rum-21*)

Erkeği kim yarattı ise, kadını da yaratan O'dur. İkisini bilen bir Zat, ikisini birbirine göre ayarlamıştır. Mahiyetlerindeki bütün yüzler birbirine bakar, birbirini tamamlar. Birinin kavi olduğu noktada diğeri zayıf, diğerrinin zayıf olduğu noktada öteki güçlüdür. Erkeğin kuvveti heybetinde, kadının kuvveti inceliğindedir. Maddi yapıları birbirine baktığı gibi, ruhları da birbirine bakar. Aralarında sevgi ve merhameti yeşertecek, ünsiyet hasıl edecek donanımına sahiptirler.

Bütün bunlar Allah'ın birliğinin, ilminin, kudretinin eseridir ki, insanlar bu büyük rahmet karşısında edeple düşünmeli, karşı cinse ilgilerinde üzerlerinde işleyen kudret elini unutmamalıdır. Unutmamalıdır, zira mahiyetlerini, maddi ve manevi yapılarını bir an olsun unutmayan, şefkatini, merhametini esirgemeyen, onlara ihtiyaç duydukları şeyleri veren, ünsiyet edecekleri, teselli bulacakları eşlerini yaratan Rableri ile her an

muhataptırlar. Hisleri, şehvetleri, sevgileri bir başıbozukluğun, maksatsız karışıklığın eseri değildir. Bu denli ilimle yapılan masraf ve onun yapıldığı insan da elbette ki başıboş değildir. Sperme ve yumurtaya insanın programını yerleştiren; milyonlarca spermin içinden yumurtaya uygun olan bir tanesini sonsuz bir ilimle denk düşüren, yüz binlerce karakter ve kabiliyeti karıştırmadan bütünleştiren ve yeni bir insanı yaratan Allah, elbette ki bu büyük icraata gözlerin kapatılmasından, gafletten, lezzeti görüp rahmeti ve hikmeti inkârdan, teşekkürsüzlükten ve itaatsizlikten hoşnut olmaz.

İnsan da binlerce, (Haluk Nurbaki Hoca, “yetmiş bin” diyordu.) temel karakter vardır. Karakterlerinin yarısı babadan, yarısı anneden gelir. Gözün anneden, ayağın babadan gelmesi gibi... 1 cm. küp menide 40 ile 100 milyon arasında sperm bulunur. Dakikalarla ifade edilen bir sürede sperm yumurta ile birleşmezse yapıları bozulur. Kısa bir zamanda, binlerce karakterin, milyonlarca sperm içinden en uygunu seçilerek bir yumurtaya ve onun taşıdığı karakterlere denk düşürülmesi milyarların çok küçük kalacağı bir ihtimaldir ki, bu ancak Sonsuz ilimle olabilir. İnsan, kendisine gösterilen dikkati fark etse, bu kadar dikkatsiz ve kör olmasından fevkâlade utanacak, şükür hisleri bütün benliğini saracaktır.

Erkeğin kadına, kadının erkeğe nasip edilmesinden bile bir şey anlamamak, en çok baktığı şeylerin birinden bir ders çıkaramamak insanoğlunun zalimliğinden ve cahilliğindendir. O kadar meşgul olunca bu kadarcık olsun ders çıkarılabilseydi. İdrak ufkunda hayrete düşülür, bir kez daha “Ben neyim ve bu hal neyin nesi?” diye sorulur, aklın ipini hissin eline vermek ve hormonlarda boğulmak yerine kimin ikramlarına mazhar olunduğu ve kimin her şeyden mahrum edebileceği anlaşılır,

O'nu hatırlatması gereken O'nun hediyeleri, O'nu unutmakta, itaatsizlikte ve isyanda kullanılmazdı.

İnsanın Kuvvetleri

İnsana, ruhun bedende yaşayabilmesi için üç temel kuvvet yerleştirilmiştir. Birincisi; şehvet, ikincisi; gadap, üçüncüsü de; akıl kuvvetidir. Âdeta bunlar ruhun koruyucu kuvvetleridir.

Şehvet; menfaatleri ve lezzetleri, gadap; zararlıların defini, akıl da faydalı ile zararlıyı, iyi ile kötüyü birbirinden ayırmayı ister.

Üçünün de ifrat (aşırı), tefrit (az) ve vasat (denge, orta) olmak üzere mertebeleri vardır.

Şehvetin aşırısı fücurdur. Helal haram tanımadan namusları ve ırzları çiğnemek arzusundadır. Birkaç dakikalık behimi zevki uğruna kendisini ateşe atan sarhoş gibi dünya ve ahiretini heba etmekten çekinmez. Mağdur ve mazlumların yıkılan dünyalarını umursamaz.

Tefriti humûddur. Helale de, harama da iştahı yoktur.

Vasatı, iffettir. Helale iştahı vardır, harama yoktur.

Yemek, içmek gibi lezzetler de şehevî kuvvetin şubele-rindendir.

Aklın aşırısı cerbeze, azı ahmaklık, ortası hikmet; gadabın ifratı hiçbir şeyden, korkulacaktan da korkmamak, tefriti korkaklık, vasatı kahramanlıktır.

İslam, insan olmak şerefi ve insanlık, iffeti emreder. İnsan, sermayesini dilediği gibi harcamak yetkisine sahip olmadığı gibi, kabiliyetlerini bir küçük lezzetin emrine de veremez. Bir lezzeti tanıdı diye, bin lezzeti ve güzelliği unutmamasına gerek yoktur. Köstebeğin dünyasına dalıp, kartalların semasını unutamaz.

İmanlı bir insanın fıskı ve fücuru olmamalıdır. Allah'ın verdiği kuvvetleri onun istemediği yolda kullanmak, insanları ağlatmak, cemiyeti bulandırmak, akılları karartmak, deli cinnetine tutulmuş gibi ondan başka bir şey görmemek, tanımamak, hayatı et kemik kısıkcında anlamak vahşi canavarlara bile yakışmayan bir çirkinliktir. Kendini, hayvandan aşağı atmaktır.

İnsan, özel bir varlığı olsun, kendini bilsin, korusun diye verilen sermayesini kendini ve gerçekleri unutmakta kullanamaz. Allah'ın haram dediği daireye girmek kulun adabına yakışmadığı gibi, haddine de değildir.

Yüz Liralık Şey

İnsan, en güzel olma makamında yaratılmış, kabiliyetlerine sınır konulmamıştır. Ona maddi ve manevi alemlerin bütünü ile muhatap olacak, her hakikata nüfuz edecek, her lezzeti tartacak bir mahiyet verilmiştir. Bu özellikleri ile en yüksek makamlara ulaşabilecek, en aşağı dereceye düşebilecek bir meydandadır. O bir Kudret mucizesi, bir sanat harikasıdır. O kadar donanımlıdır ki, sadece tat alma kuvvetinin bile okyanusların derinliklerindeki, bu güne kadar hiç gün yüzüne çıkmamış bir yemişe bakan yüzü, tartan mihengi vardır. Cennete ve ebede taliptir ve elbette ki, cennete talip olanın sermayesi az değildir. Kalb, sır, ruh, akıl, hayal gibi kuvvetleri eksiksiz güzelliği arar, onu talep eder. Ancak ona razıdır. İstekleri ebede kadar uzanır. Bir çiçeği istediği gibi bahçeyi, bahçeyi istediği gibi baharı, baharı istediği gibi cenneti ister. Melekten daha donanımlı, cinniden daha kabiliyetlidir. Onların bilmediğini bilecek, tartamadığını tartacak mahiyeti sınır konulmamış madde ve mana bütünlüğünde saklıdır. Rezzak ismini, Şafi ismini gören göz ancak onundur. Acıkan da, hasta

olan da odur. Her fenni tartacak terazi zihninde, her hissi duyacak maden kalbinde saklıdır.

Üzerine giydiği elbise İlahi İsimlerin nakışları ile örülmüş, bezenmiş, süslenmiştir.

Bu özellikleri ile, dar dünyaların mahkûmu, küçük şeylerin müşterisi olmaz.

Bir saraya girdiğinde, Sultanla konuşmak, yüksek hakikatlerden bahsetmek, lezzetlerden almak varken, aç gözlülükle masanın üzerindeki elmalara saldıramaz. O sarayı, sadece o masanın üzerine konulmuş elmadan ibaret sanamaz. Keşif ve lezzet ufkunu o denli daraltamaz.

Öyle yaparı Sultan elmadan da mahrum bırakır, bu edepsizi huzurdan da mecburen kovar. Kapmak isterken, kaybeder. Sultanı hoşnud edene, insanca ve şerefli bir misafir gibi yaklaşıp sarayın bütün gizli mahzenleri, hadsiz güzellikleri ve lezzetleri açılır.

Birkaç ortak özelliği bulunan iki şeyin bütün özelliklerinin ve hedeflerinin ortak olması şart değildir.

En akılsız adam bile, yüz lira verilen bir adam ile, yüz milyar verilen bir adamın pazara aynı şeyleri almak üzere gönderilmediğini bilir. “İkisinde de yüz lira var, öyle ise aynılar” denmez.

Bir adam, iki hizmetçisinden birisine yüz lira verir, alışverişe gönderir. O hizmetçi, bir kilo meyve alır. Sahibi bu ticaretten hoşnut olur, başını okşar.

Diğer hizmetçisine yüz milyar ve her biri yüzlerce milyar değerinde kıymetli cevherler verir. Alacağı şeylerin listesini yazdığı bir kâğıdı bin türlü uyarılarla emanet eder. Ve pazara gönderir.

İkinci hizmetçi, elindeki sermayenin genişliğine ve çeşitliliğine bakmadan, birinci hizmetçiye örnek alarak, elindeki sermaye ile sadece bir kilo meyveye müşteri olsa, “Benim de yüz liram var, ben de onun gibiyim.” diye düşünse, pazarcı bu hesap bilmez, anlayışsız ve insafsız ahmağa meyvelerin en çürüğünü verecek, döndüğünde de sahibinden ihanet cezası görecektir.

Evet, insan da hayvanlar gibi yer, içer, uyur, şehvet duyar. Fakat, hayvanın kabiliyeti bir ise, insanın bindir. Hayvana yüz lira verilmişse, insana yüz milyar verilmiştir.

Nerede insanın her rengi tartan gözü, nerede hayvanın siyah beyaz gören gözleri... Nerede, insanın her meyveyi tartan tad alma kuvveti, nerede hayvanın hissi zayıf, birkaç çeşit ve çok defa kaba gıdayı arayan dili...

Halbuki, insanın cebinde hayvanda olmayan elmas ve zümrüt kıymetinde daha nice cevherler vardır. Hakikatleri tartan dimağı, bir üretim merkezi gibi veriye bağlı olmadan da çalışabilen, manevi alemlere pencereler açan vicdanı ve kalbi gibi...

İnsanı behimi isteklerinin, şehvetinin ve lezzetinin peşine salmak, onu hayvanlaştırmak değil, kâinatın hiddetini üzerine çekecek hayvandan daha aşağı bir çukura atmaktır.

İnsan insansa hayvandan farklı talepleri ve hayatı olmalıdır.

Serçe Kuşu

Allah'ın misafirhanesine insan olarak davet edildiği halde, hayvanlarla aynı sofraya oturmak isteyenler büyük bir nankörlük içerisinde dirler. Bu durum binlerce sıkıntıyı beraberinde getirir.

İnsan, hayvan değildir, hayvan gibi olamaz. Dünyaya hayvanın sahip olduğu sermaye ile gelmemiştir ki, ancak onun alabildiği şeyleri alsın, ancak o kadarına talip olsun, o daracık kulübeye sığsın...

Alemde ilgilenmediği saha, tartamadığı hakikat, göremediği sofraya, tanıyamadığı lezzet yoktur. Bu geçiş noktasında ve vitrininde numunelerle tanışacak, ebede uzanan arzuları onları talep edecek ve ebedi diyarında isteklerine kavuşacaktır. Küçük bir akvaryuma sığmayan Yunus gibi, kabiliyetleri onun bu kararsız diyarın müşterisi olmadığının şahididir. Dünyaya başka bir diyarda hazırlanıp gelmiştir. Arı, dünyaya geldiğinde bal yapmayı bilirken, o ancak on beş, yirmi senede iyiyi kötünden ayırt eder. Anlaşılır ki, hayvan kabiliyetine göre hareket edecek, insan öğrenerek kemale erecektir. İnsan, öğrendiği kadar, akli ve kalbi kabiliyetlerini geliştirdiği kadar insandır. Doğuşu ile insan değil, oluşu ile insandır. Ondan her şey olabilir. Bir çekirdek gibi, içinden zakkum da, nar ağacı da çıkabilir. Nasıl ki, çekirdek, meyve veren ağaç değilse, insan da kabiliyetlerini geliştirmeden insan değildir. Sadece o potansiyele sahiptir. Yoksa odun niyetine satılan çekirdek gibi, cesedi kadar kıymeti vardır. Kokuşan, çürüyen bedenın kıymeti, öz evlâd için bile cazip değildir. Paranın değeri kâğıdından değil, manasından, hükmündendir. İnsanın kıymeti de manevi yapısındaki cevherlerdendir, maddesinden değil... Maddesi itibari ile antikacılar çarşısına değil, ancak demirciler pazarına düşer. Ora da da kimse almaz.

İnsan, hayvanın oturduğu yere oturmak istediğinde, o azametli cüssesi sığmaz. Ya kafasını, ya gözünü, ya kalbini mecburen çarpar. İçi dışı parçalanır. Acınacak hale gelir. Ama kendine acımayan, zarara bilerek giren bu zalime herkes tiksinerken bakar, kimse acımaz. En yakınlarının yanında bile ulvi bir kıymeti kalmaz. Zira o, onu talep etmiş ve aradığını bulmuştur. Hürmet beklese de istiskal ve nefret görür. Küçük düşürülür, alaya alınır.

Hayvanın dünü, yarını yoktur. İçinde bulunduğu anı yaşar. Hayali, arzuları gözünün gördüğünün ötesine uzanmaz. Bahar

bahçesinde gezinen bir serçe kuşu cıvı cıvı şarkısını söyler. Küçük bir yuva ve tane ona yeter, ötesini bilmez ve alamaz.

İnsan ise dünü bugünle, bugünü yarınla yaşar. Unutmak, aldırmamak çözüm olmadığı gibi, başını kuma soksa da hakikati başından ve aklından atamaz. Hafızası hayatının her anını kaydeder. Sırtına gücünün yetmediği, elinin ulaşmadığı endişeleri yüklenir. Sözü oralarda geçmediği için, her şeye sözü geçene müracaata muhtaçtır. Bunu yapmazsa dünyadan serçe kuşunun aldığı lezzeti bile alamaz, “ah!” eder, “of!” eder, “keşke!” der, inler.

Bir yola çıkmıştır. Azığa ve silaha ihtiyacı vardır. Yanına azığını ve silahını almaz, “Ben o ağırlığı çekemem!” derse, korkunun ve dilenciliğin binlerce ton ağırlığını taşır. Dıştaki küçük bir ağırlığa, içteki binlerce tonluk ağırlığı tercih etmiş olur. Gecedan korkar, seslerden ürker, yalnızlıktan titrer, kaçaklığın sıkıntılarını yaşar, önüne gelen herkesten dilenir. İman, ibadet ve ahlâk silahı ve erzakı, onu sultana bağlar ki, her gittiği yerde onun adına hoşluklarla, hoşnutluklarla karşılaşır.

“Yiyelim, uyuyalım, çiftleşelim!” diyen, kendisini bunlara mahkûm eden zavallı, insan ismine lâıyk değildir. Zira insanın kıymeti, uğruna mücadele ettiği, talip olduğu şey kadardır. Bunun için yaşayanlar, ihtiyacının çoğunu tedarik etmedikleri için her zaman açtır, huzursuzdur, mutsuzdur. Boştur haneleri... Saraylarında tamtam çılgılığı, yüreklerinde kaçakların tedirginliği, önlerinde idam ipi gibi gördükleri ecelleri vardır. Bir böcek kadar hayatı anlamış, belki o kadarına da ulaşamamışlardır.

Kalp Gülmeli

Ünlü haber spikeri, her gün magazin gazetelerinde boy boy haberleri çıkan ve uzaktan bakan zavallıların dışarı taşan

günahlarından iğrenmek yerine imrendiği meşhur komedyene soruyor:

- Mutlu musun?
- Mutlu olduğumu söylemedim.
- Yani mutsuzsun.
- Evet...

Duruyor, gözleri doluyor.

- Evet, mutsuzum.

Belli ki içi gülmüyor. Kim bilir, belki de günahların kirlettiği vicdanı ağlıyor. Halini itiraf ediyor.

İbretle seyrediyoruz.

Cumartesi gününün gazetesinde bir röportaj yayınlanıyor. Röportajı yapan hanım, “açılıp saçılarak saygıdeğer kaldığını zanneden” muhatabına soruyor:

- Çizdiğiniz mutlu kadın portresi ne kadar gerçek?
- Ben mutluyum hiç demedim. Ben mutsuzluklarımla mutlu olmayı öğrendim. (*Zaman, 13 Temmuz 2002*)

Tırnak içindeki ifade, o gün sorulan bir sorunun meali... Kadının kimliğini tarif ediyor.

İçi kan ağlayan insanların gülücüklerinin gerçek, hayatlarının huzurlu, yüreklerinin mutlu olduğu söylenemez. Günah kirlidir, çirkindir, mide bulandırıcıdır. Yüze sahte gülücükler verse de, yüreği ağlatır.

Asrın dev mütefekkeri hapse atarlar: “Beni mahkûm etmek ellerinden gelmez.” der. “Benim mahkûmiyetim vicdanımda olur. O da günah işlememle mümkündür. Vicdanen rahat olduktan sonra duvarlar ve parmaklıklar beni mahkûm edemez.” Evet, en ağır pranga vicdana vurulandır.

Her an pençesini indirecek güçlü bir aslanın ve darağacının bulunduğu arenaya atılan adam, ardında aslan, önünde darağacı beklerken, cebinden çıkardığı içeceklerle kendisini sarhoş etse, karın sancıları çekmeye başlasa, fakat sarhoşluğundan halini kahrkahralarının arkasına saklamaya çalışsa, onun mutlu olduğuna inanmak için, adamın önünü arkasını görmemek ve ahmak olmak gerekir.

Behimi hislerinin zebunu insanların idam sehpasının önündeki kahrkahasına kimse inanmaz. O, olsa olsa mutluluk taklididir; gülmek değil, garip garip çılgınlıklar atmak veya belki de böğürmektir.

Haddi aşan, ömür sermayesini heba eden insanlar, aslan pençesi gibi başlarına inecek ecel varken yürekten gülemez, ejderha ağzı gibi açılmış kabir kapısı onları beklerken mutlu olduklarını söyleyemezler. Gafletleri, gecelerini gündüz, felaketlerini saadet yapmaz.

Melekler, bir hadisin işareti ile, ölüm varken insanların günah işlemeyeceğini, böyle bir imtihanın olamayacağını söyler, daha doğrusu sual ederler. Allah (c.c.): “*Ben onlara nefislerini unutturacağım!*” buyurur. İnsan, zalim ve cahildir. Yoksa öleceğini bilen insanların onun mülkündeki isyan ve günahı, melekleri bile şaşırtacak kadar gariptir.

Önemli olan kalbin gülmesidir ki, o da kılı kırk yaran bir hassasiyet ve nezahetle; haddi aşmamak, itaat dairesinden çıkmamakla mümkündür. Lezzet de, izzet de, mutluluk da ölümün öldüğü, seccadenin alından öptüğü imanda, itaatte, nezahettedir. Nefse karşı zafer kazanmakta, hayatı günahsız yaşamaya çalışmaktadır. “Helal dairesi keyfe zaten fazlası ile kâfidir.” Hiçbir ihtiyacı eksik bırakmamış, hatta kolaylaştırmıştır.

Nefsin Hizmetine Girmek

İnsanın bütün kabiliyetlerini nefsin hizmetine vermek, terakki değil sukuttur, insanlıktan istifadır.

İnsan, bin kapılı bir saray gibidir. O sarayın efendisi, efendinin yakınları, idarecileri, hizmetkârları, kapıcıları ve bekçi köpekleri vardır.

Sakin kapıcı, yanındaki bekçi köpeği ile kapıyı bekler.

Birinci dairedaki adamlar, sarayın idaresi ile meşguldürler.

Üst dairede kızlar, çocuklar ders çalışır.

Daha üstteki dairede hanımlar ince sanatlar ve güzel süslemelerle meşguldür.

En yukarda da efendi çalışma odasındadır. Padişahla görüşür, onun verdiği ulvi vazifeleri yerine getirmeye, bilgisini artırmaya, kabiliyetlerini geliştirmeye ve halkın istirahatını temine çalışır.

Sarayın içi şen, hareketli, düzenli, faal ve dolu, kapısının önü sükunetlidir.

Bütün kabiliyetlerini nefsin hizmetine veren adamın durumu; kapısı gürültülü, güya şenlikli, hanımları ve kızları yabancı gençlerle konuşan, çocukça şeylerin yapıldığı, efendinin kapıdaki köpekle gayet ciddiyetsiz ve itibarsızca oynadığı, kapıcının kumandanlık pozları takındığı bir saraya benzer.

Sarayın içi boş bırakılmış, önemli ve nazik vazifeler ihmal edilmiş, ilim, fikir, idrak, edep ve utanma yitirilmiş, efendi köpeğin seviyesine düşürülmüştür. Âdeta saray saraylıktan çıkmış, mide bulandıran bir çöplüğe dönmüştür.

İnsan sarayının sakinleri, göz, kulak, kalp, sır, akıl, ruh gibi kabiliyetler ve nefis, istek, şehvet, öfke gibi şeylerdir.

Nefis ve hevesler, o kapıcı ile bekçi köpeği gibidir, akıl, kalp, ruh onun hizmetine verilmemelidir.

Göz, eğer nefsin hesabına çalışırsa, tahripkâr bir alet olur. Kıymetli bir mücevherken, atık sulara düşmüş, kalbi ve dimağı bozmakta kullanılmış demektir. Ulvi melekelerin hizmetinde, renkleri, uzağı, yakını tartan bir terazi, güzelliklerin, hakikatlerin hayran takipçisidir. Marifet peteklerinin dolmasına ve insanın terakkisine hizmet etmektedir.

İman ve ahlâk üzere yaşayan insan beden sarayındaki düzeni bozmaz, haddi aşmaz, kabiliyetlerini köreltip servetini heba etmez, çirkinleşmez.

Akl ve kalp şehvetin boyunduruğu altına girerse insan canavarlaşır. Namuslar çiğnenir, çocuklar öldürülür, fitratlar bozulur, cinnetler yaşanır ve sokaklarda ağızdan salya akarak mezen ucubeler dolaşır.

Geleceğin Sineması

İnsanların sahip olduğu imkânlar şükrünü artırmalıdır. Daha çok verilen, daha fazla teşekkür etmelidir. Onun içindir ki Kutsi Hadisin ifadesiyle, “Allah (c.c.), itaat eden ihtiyarı sever; itaat eden genci daha çok sever.” Korkunç bir yanılgı da, gencin günah işleyebileceğinin vehmedilmesidir. Halbuki insan bütün hayatının hesabını verir. Ve güç kuvvet sahibi iken haddi aşmamak; şakaklarına ak, vücuduna zaafiyet düşmeden evvel itaat etmek hem lâzım, hem daha güzeldir.

Kameralar dünün hadiselerini bugün gösterirler. Ezeli kayıt kameraları da insanın hayatının bütün tablolarını ötede gözler önüne serecek, açık gizli her şey meydana çıkacak, “Oku kendi kitabını, sana şahit olarak senin kendi uzuvların yeter!” emri ile defteri eline tutuşturulananın uzuvları konuşmaya başlayacaktır.

Kim vardır ki, defterinin ortaya saçılmasını, içinin bulanıklıklarının, dışının karanlıklarının meydana dökülmesini istesin... “*Konuşan Ben Olursam*” isimli hikâye, hafıza çözücü bir aletle konuşturulan insanların halini anlatır. Ki dayanılmaz bir şeydir. Defterlerin havada uçtuğu günün dehşeti o kadar şiddetlidir ki, Efendimiz (a.s.v.), Hz. Aişe’ye, “orada kimsenin kimseyi hatırlayacak halinin kalmayacağını ve orada kendisini hatırlayamayacağını” ifade buyurur. Hikâyenin kahramanı, “Keşke, şu defteri baştan yazmak mümkün olsaydı.” diye hayıflanır. En güzeli defteri hep tertemiz şeylerle doldurmaktır.

Sinemanın geçmişi göstermesi gibi, insanlar geleceği ve akıbetlerini görebilseler, bu denli umursamaz olamayacak, namusları, izzetleri payımal edemeyecek, sokaklarda zihinleri bulandırıcı kıyafetlerle dolaşamayacaktır.

Bediüzzaman Hazretleri, Eskişehir hapisanesinin pence-resinde otururken liseli kızların okulun avlusunda gülerek raks ettiklerini görür. Birden gençlerin elli sene sonraki hallerini sinemada seyrediyor gibi seyretmeye başlar. O gülen kızlardan altmış tanesinin toprağa düştüğünü ve kabirde azap çektiğini, on tanesinin de ihtiyarladığını, çirkinleştiğini, günahkâr hallerinden ötürü en yakınlarının bile onlara saygı duymadığını, hatta nefret ettiklerini müşahade eder. Onların haline ağlar.

Ahırzamanın en büyük fitnesinin kadınların yüz­süz yüzünden çıktığını, insanların iradelerini felç ederek ateşe sürüklediklerini ifade eder. Kim bilir kaç insan istikbaldeki halini bilse bugün güldüğüne kendisi ağlayacaktır.

İnsanlar hesabı ve azabı hafife almaktadırlar. Allah’ın büyüklüğü kadar düşmanlığı da büyüktür. Cehennem korkunç, ateş dayanılmazdır. “*Yanmak Vakti*” isimli hikâyede, fırında kapalı kalan bir adamın durumu anlatılır. Adam, sesini

duymayan arkadaşları tarafından fırının elektrik düğmesinin açıldığını, yavaş yavaş ısınmaya başladığını zanneder. Bu bir anda ölmek değil, her zerresinde çıldırtan bir ızdırabı duya duya kavrulmak, erimektir. Delirmeyi, ölmeyi, kalpten gitmeyi ister. Hayatını düzgün yaşamadığına bin pişman olur. Tövbelere duaları, dualara şükürleri ekler. Ve Hikmet'in üzerine fırının kapağını kapatan arkadaşı Cengiz, gördüğü rüya üzerine fırına koşup, kapağı açtığında karşısında korkudan saçları ağarmış, yüzü ve bedeni kırış kırış olmuş, ihtiyarlamış bir adam bulur. Yakın arkadaşını tanıyamaz. Evet, İnsanlar akıbetlerini görebilse, belki bir gecede milyarlarcasının saçları ağaracak, etleri buruşacaktır. Gafletle birbirlerinin dalaletini perçinlemeseler, Hz. Ali Efendimizin, "Allah Beni yaratırken babama mı sordu ki, ben O'na iman etmek için babama sorayım!" demesi gibi, "Beni Allah yarattı, insanlar O'ndan döndüremez ve etkileyemez." deseler ömürleri ateşi meyve vermeyecektir. Yoksa, hafife alınır şey değildir hesap.

Hatada Birlik

Güzeli örnek almak güzellik, çirkini örnek almak irade-sizliktir. Güdülen ve sürülen varlıklar, insan ismiyle anılmazlar. "Herkes yapıyor" sözü, suç kadar büyük bir özürdür. Kendi şahsiyetine ve izzetine ihanettir.

Temel doğruları olmalıdır insanın... Yapacakları, yapmayacakları belli olmalıdır. Yüreğinin kapıları bazı şeylere asla açılmamalı, vicdanı, manevi değerleri ve aklı "Hayır!" demeyi bilmelidir. Doğrusu olmayan adam, her şey yapabilir. Zina yapabilir, adam öldürebilir. İnsanın, en azından vicdanın ve dinin "Yasak!" dediği temel meselelere karşı bir tavrı olmalıdır, ki bunlar bellidir. İçkiye, uyuşturucuya, zinaya, kumara, cinayete,

hırsızlığa, yalana “olur” demenin zamanı, mekânı, adamı, şartı yoktur. Bu denli ters bir yolda yürümenin hiçbir bahanesi olamaz. Yapmak değil, yaklaşmamak esastır.

İradesi ile çelik haline gelmiş, sevdalarını, tarafını seçmiş bir ferdi kalabalıklar yolundan döndürememeli, peşinden sürükleyememelidir. Aksine, o fütüvvet ruhlu adam, bildiği yolda bütün engelleri aşarak yürümeli, kimliksiz kalabalıklar bu irade karşısında dağılmalıdır. Öyle olmasa ve öyle olması gerekmesi idi, Peygamber Efendilerimizin (a.s.) gelmesinin manası olmazdı. Kabullenmek olsa idi, insanlar içinden böyle bir vazife ile vazifeliler seçilmezdi. Halbuki geldi, güzel şeyler söyledi, insanları imana ve adaba davet etti, arkalarında aydınlık bir yol bırakarak, yollarını şehrah yaparak döndüler. Hazret-i Âdem, geldi, evlâtlarını uyardı, sesi milyarların kulağında yankılandı. Nuh (a.s.), bu günkündün daha az azgın bir kavme gelmemiştii. Hud, (a.s.), Şuayb (a.s.), Lut (a.s.), İdris (a.s.), hep kardeşçe yaklaştı, iyilikle konuştu, güzel örnek oldu ve insanları uyardılar. İbrahim (a.s.), o kadar davasında fani idi ki, kıymeti davası kadar yücelmiş, “Himmeti milleti olmuş”, tek başına bir millet haline gelmiş ve ardından peygamberler yürümüş, evlâtları da bu nurlu ve iradeli adamdan sonra peygamberlik şerefine ermişti. Çölü adımlayan, hanımını ve evlâdını ardında bırakan o irade, Hacer’i, İsmail’i, İshak’ı, Sare’yi, netice vermişti. Firavun’un yaşadığı bir cemiyette, “kuvvet”, “mecburiyet”, “cemiyet” dememişti. Allah’tan başkasını tercih etmenin, O’nun istemediği yollara girmenin bahanesi olamazdı. Bir an sarsılmamış, ateşlere yürümüştü. Ve Allah (c.c.) Kabe’nin yeniden inşasını ona lütfetmiş, ondan çok daha öte, İnsanlığın Efendisini (a.s.v.) onun torunları arasından seçmişti. Alnında zaten hep o “Nur” u taşımıştı.

Efendimiz (a.s.v.), beşerin vahşette ve ahlâksızlıkta sırtlanları geçtiği bir çağda, nezahetine kir bulaştırmamış, bir kez olsun gözünü kaldırıp bakmamış, rüyasında bile Allah'ın hoş karşılamadığı şeylere yaklaşmamıştı. Yola çıktığında yakın akrabaları dahil, bütün Arap Yarımadası karşısında idi. Ama o öyle inanmıştı ki, onların yaptığını yapmak, yaşadıklarını yaşamak, onun için güneşten bir parça koparmak kadar zor ve imkânsızdı. Allah'ı tanımamak ve O'nun mülkünde O'na isyan etmek gibi bir olmaza "Evet" diyemezdi. Demedi ve değil kendisinin ve yakınlarının, kıyamete kadar insanlığın yönünü kötünden iyiye, batıldan hakka çevirdi. O, daha dünyaya gelmeden mü'mindi ve bir an olsun o yoldan dönmedi. Öyle bir iffetti ki, kırıntısına mazhar olan velilerin iffeti, arkalarından gelen milyonlarca talebesine irade ve fer oluyor, Asya'sından, Avrupa'sına, günah akan sokaklardan sarsılmadan çıkmalarına yetiyordu.

Hız.İbrahim'le, Hız. Musa'yla, Hız. İsa'yla ve Hız. Muhammed'le (a.s.v.), birlikte, aynı yolda yürümek, binlerce, milyonlarca günahkârla ve sapıkla birlikte yürümekten efdaldır. İnsanlar, hangi kabilede yer almak istediklerine ve kimin yanında olacaklarına karar vermelidirler. Yoksa, kalabalıklarla birlikte olmak gibi bir aciziyet ifadesinin kıymeti ve manası yoktur.

Hem, insanlar birlikte, fakat ayrı yaşarlar. Herkesin, kendine ait bir dünyası vardır. Yalnız yaşayan insanın, kendisine bile acımayan ve vefası olmayan insanlarla birlikteliği sadece vehimdir. Kimse kimseyi en küçük bir zevki ve menfaati kadar bile umursamaz, tercih zorunda kalındığında kimsenin hatırı kalmaz.

"Dünya değişse, asır başkalaşsa da, ölüm değişmez." İnsanın ihtiyaçları ve acizliği eksilmez. Ve zaten, kabre kadar sürmesi

umulan bu arkadaşlık, kabrin ötesinde tamamen geçersizdir. Hesabını veremeyen yığınlarla birlikte olmak, utancı, azabı azaltmaz. Sırat korkunç zakkumları ile insanları yutarken, alevler hiddetinden kararır, karanlık gökleri sararken günah arkadaşlığı teselli değil, derttir.

Hatada birliktelik ve arkadaşlık olmaz. Mesuliyeti ve ızdırabı eksiltmez. Dünyanın yüz akı, ahiretin kıymetli misafiri bir fert ile birlikte olmak, kendine yazık etmiş ve bataklıklarda boğulmuş milyarlarla birlikte olmaktan efdaldır.

Umduğunu Bulmak

Herkes haline uygun meyveyi koparır. Neyi talep ediyorsa onu bulur. Kalbinin beklentisine erer. Aradığına kavuşur. Yolunun yönü zannına göre açılır.

Bu zan o kadar önemlidir ki, insan onu nefes alacağına olan itimatla yakalasa belki de her maksuduna erer. O bir duadır. Tam itimatla yapılan, mahiyete, hale göre beklenilen... İnsanın kendi içinden geldiği için, kendi hak ettiğinin bazen aynı veya lâyıktır.

Allah (c.c.), “*Ben kulumun zannı üzereyim.*” (Buhari, Tevhid; 15,35) buyurur. Yani “Beni nasıl biliyor, benden ne bekliyorsan onu bulur.” demektir.

İnsanlar, Allah’ın emirlerine itaati hava gibi, su gibi fitri ihtiyaç, sevinç ve hürriyet kaynağı hazinelerin anahtarı gibi görmelidirler. Yoksa, İlahi Emirleri, insanın lezzet almasının önündeki engeller ve sırta yüklenmiş ağırlıklar olarak görmek fevkâlade çirkindir. Karanlık yollarda silahsız yürümeyi, zehirli yemişlerden yemeyi isteyen çocuğa, “Yapma!” demek, onu mahrum bırakmak arzusundan değil, ona olan sevgiden ve merhamettendir. Elbette ki dünyada ve ahirette mutlu olmanın yolu, her ikisinin sahibi ile dostluktan geçer. Başka yolunun

olamayacağını küçük bir çocuk zekâsı kadar akli olan anlar. Zaten ondan ötesine teklif yoktur.

Kabre girişin üç yolu vardır. Üç sınıf insan bu üç yoldan, hallerine ve isteklerine uygun şeylere erer, beklediğini bulur.

İnsan, her varlıkta ve her hadisede kendi güzelliğini gösteren, ilan ve isbat eden Zat hakkında, “Binlerce perde arkasından O’nu gösteren asarı bu kadar güzelse, O ve O’na ait şeyler kim bilir ne denli sonsuz güzeldir.” diye düşünmeli, Rabbine ait her şeyi güzel görmelidir. İbrahim Hakkı Hazretleri gibi, “Neylerse muvafıktır.” demeli, “Her kuladır imdadı” diyerek sevinmeli, “Ol hikmetini işler” diye düşünmeli ve “Mevlâ görelim neyler/ Neylerse güzel eyler.” diyerek hedefi bulmalı, “nefsine yan çıkmamalıdır.” Mü’min O’nu böyle bilir, O’ndan olan her şey hakkında böyle düşünür. O güzeldir; O’nun dini de, emirleri de elbette ki güzel, güzelden daha güzeldir. Emirlerinde hayat, yasaklarında kurtuluş vardır. Değil idrakinin, belki hayalinin bile zor ulaşacağı hediyelerdir insan için onlar... Böyle inanan, böyle yaşar. Ölüm, terhis tezkeresi, vazife meydanından ücret bahçesine geçiştir. Ötede Cennet, Allah’ın itaat eden kullarına gözlerin görmediği, akılların ermediği ziyafet sofraları vardır. Orası dostların buluştuğu bir diyardır. Vaad etmiştir. Her baharda milyarlarca ölü türün, milyarlarca diri ferdini yaratan ve bu dünya sofrasında doyuran kudrete ağır gelmez. Vaadinden dönmesi hakkında muhaldir. O acizlerin ve çirkinlerin işidir. Ebedi istemeyi veren, merhametle var ettiği kullarını istediklerine erdirecektir. Din, böyle inanan için nefes almak, bütün lezzetlere sonsuza kadar kavuşmaktır. Allah, bu zanna göre yaşayan kulunu beklediğine erdirir.

Kimileri için dünyanın başı da sonu da hiçtir. Her nasılsa iki hiç arasında varlık olmuştur. Gözleri sanat eserini görür, idrakleri

sanatkârı görmez. Sarayı kabul, mimarı inkâr eder ve düştükleri çirkinliğı fark etmezler. Halbuki Sanatkârın varlığı sanat eserinden çok daha öte ve katidir. Ölüm yokluktur. Eşten, dosttan, sevgiliden ayrılıktır. Karanlıktır. Kabir çukurunda darlıklar, insanı parçalayan zararlı varlıklar vardır. Yüzüstü düşülen bu yer soğuk, ızdırabı ile yakıcıdır. Öyle bilir, öyle inanır ve öyle bulurlar. Cehennem kapkaranlık çehresi, bütün lezzetlerden ayrılığı ve ateşi ile bu kara ruhlu adamları karşılar. Onlar da istedikleri ve hallerine uygun meyveyi koparmıştır. Yazık ki çok acı bir meyvedir. Dünyadaki aldanmışlıkların ve baş kaldırmaların cehenneme gitmeye değmediğini anlarlar.

Üçüncü guruptaki insanlar, inandığını söyleyen, fakat dine ait şeyleri lezzetlere batıp çıkmalarını engelleyen manialar olarak görenlerdir. Dinin kuralları onlar için bir engeldir, zorluktur, haşa sanki Allah onların lezzet almasının önünü kapayan bir Zat'tır. Meyveyi görünce, meyveyi vereni unuttuklarını, bahçeyi elde edecekken meyveyi kaybettiklerini, önlerine açılan sofraların sadece sergi ve ziyafete davet için numuneler olduğunu, kendilerinin sabırsızlık gösterdiklerini, çirkin hallere düştüklerini bilmezler. Dostlarını düşman, iyiliğı kötülük zannettikleri için tabiatlarını bozmuş, ışıktan zarar görmüş ve kokmuşlardır. Onlarda inandıklarına erer. Ötede Allah (c.c.), onları hapseder, güzelliklerden mahrum bırakır.

İnandığı gibi yaşamayan, lezzeti günahıta, vicdanını kirletmede arayan insanlar, kendilerini ebedi bir mahrumiyete mahkûm eder.

Hayatın lezzeti ve saadeti sadece imanda, itaatte, nefse hakimiyette, Allah'ı bulup her şeyi bulmaktadır.

Boğulan Adam

Denizde korkunç bir fırtına vardı. Sanki içine bir gizli alev salkımı düşmüş, yüzü öfke ile kıvrılmıştı. Dilinden ölüm şarkıları dökülüyordu. Karşısına kim çıkarsa vuracak, “Dur!” denmezse durulmayacaktı. Milyarlarca dalga, milyarlarca dalgayı kovalıyor, kocaman gemiler o dağdağda saman çöpü gibi kalıyordu. Rüzgârın hışmı ve uğultusu içleri ürpertiyor, yoluna çıkanı sağa sola savuruyordu.

Gece karanlıktı. Ay, bulutların ardına saklanmış, aydınlık çehresini yerden ve yerdekilerden kıskanmıştı. Göklerin haberini açmıyor, içlere huzur salmıyordu.

Bu fırtına ancak birisinin hatırına ve onun duası ile dinebilirdi. Yunus bin Metta (a.s.), o gece denize düştü.

Büyük bir balık onu yuttu. Deniz, gece ve balık aleyhinde ittifak etmiş gibiydi. Onu, içinde bulunduğu durumdan güvenli bir sahile ancak, balığa, denize ve geceye sözü geçen birisi çıkarabilirdi. Bütün alem ittifak etse ellerinden bir şey gelmeyecekti. Karanlık kat kat koyulaşmış, derinleştikçe derinleşmişti. Sebeplerin bütünü ile tesirsiz kaldığı o anda ellerini Rabbine açtı: *“Senden başka ilah yoktur. Seni her türlü noksandan tenzih ederim. Gerçekten ben kendilerine zulmedenlerden oldum.” dedi. (Enbiya Suresi-87)*

Rabbimizin azametini, güzelliğini ve merhametini ilan ederek başlayan, insanın haddini, ahvalini ve kusurunu itiraf eden bu samimi dua göklerde kabul buldu. Gece bir lamba gibi asılan ay ile aydınlandı, deniz huzurlu ve sükunetli bir bahçeye, balık bir denizaltına döndü. Hazret-i Yunus Aleyhisselam kendisini güzel bir sahilde buldu.

Günümüz insanının hali, halimiz, O’nun halinden bin derece daha dehşet vericidir. Zira bu günün insanının gecesi, geleceğidir.

Ve gelecek, işlenen günahlar, haddi aşmalar, Hakkı unutma ve hatta tanımamalardan ötürü Hz. Yunus'un gecesinden yüzlerce kat daha karanlıktır ve belalarla doludur.

Denizimiz, dünyamız, ayağımızı bastığımız yeryüzüdür. Gerek kendi kararsız, dolup boşalır, her dalgalanmada binlerce cenazeyi uğurlar halinden, gerekse, kafası karışık beşerin elini karıştırması ile çıkardığı çalkantılarda kopan fırtınalardan ötürü, bizim denizimiz onun denizinden daha korkunçtur.

Bizi yutan balık, nefsimiz, his ve heveslerimizdir ki, ebedi hayatımızı mahvetmekte, sıkıp, öldürmektedir.

Nefis, geniş zannettiği bir yolda yürümek isterken, bu zahiri genişlik ve kanunsuzluk yolumuzun üzerine kurulan geçiti, sıratı daraltmakta, yol vermez hale getirmektedir. Onu yutan balık yüz yıllık bir dünya hayatını mahvederken, şehvet ve günahlar batağında yüzen ve bizi yutan nefsimiz yüz milyonlarca senelik hayatımızın mahvına çalışmaktadır.

Günümüz gençliğine ve bize düşen, Yunus Aleyhisselam gibi, Rabbimize müracaat etmektir. Zira, gaflet ve dalaletimizden ötürü aleyhimizde ittifak eden, bizi hadsiz ızdıraplarla bunaltan, dünyanın, geleceğin ve nefsimizin zararlarını def edecek yalnız O'dur. Evet, kalbimizin en gizli isteğini bilen, geleceği hakkımızda ahiretin saadet saraylarına çeviren ve dünyayı dar bir diyar olmaktan çıkarıp, misafirlerinin huzurlu bir itaatle kardeşçe el ele ebede yürüdüğü bir gül goncasına döndüren, bizi terbiye eden Rabbimizdir.

Nefsin arzularında boğulmaktan, nefsin isteklerini edeple dua haline çevirmek daha güzeldir. Böylece nefis, ebedi saadetimizin katili değil bineği olacaktır.

Niçin Çirkin

İnsanın iradesinin ipini nefsinin eline bırakması, haram helal tanımaması, hep arzularının ve bedeni hazlarının peşinde yaşaması niçin çirkindir?

Allah (c.c.) çirkin dediği için... İnsan boyu kadar, Sonsuz Kudret, Zat'ı kadar bilir. Emir, hikmetin, faydanın ötesindedir. O diyorsa çirkindir. Annenin hatırı, yemek yaptığı için değil, o olduğu için, evvela anne olduğu içindir. Üstad Necip Fazıl'ın, "Gözüm, aklım, fikrim var deme, hepsini öldür!/ Sana çöl gibi gelen, O göl diyorsa göldür!" şiiri bu edebin güzelliğini tarif eder.

Her sultanın yasak dairesi, her misafirin aşmaması gereken haddi vardır. Sultan bazen misafirini tecrübe eder. Muradı, onun mutluluğu ve huzurudur. Sultanın misafirini tecrübe etmeye, ikrama lâayık olup olmadığına bakmaya hakkı vardır, saraya lütfen giren misafirin haddini aşmaya hakkı da, ihtiyacı da yoktur.

Bir Emir vezirlerinin sadakatini ölçmek ister. Acaba vezirleri ona mı, yoksa zevk ve menfaatlerine mi sadıktırlar?

Cariyelerinden birisini çağırır ve ondan vezirlerine birkaç kaş göz işareti ile cilve yapmasını ister. Cariye denileni yapınca, vezirlerden bazıları cevap verir, bazıları cariyeden yüz çevirir. Sultan, hangilerinin sadık, hangilerinin hain olduğunu anlar. Sadıklar, sadakatlerinin mükafatını görür. Hainler, değil umduklarına ermek, durumlarını ve ellerindekini kaybederler.

İnsan, kendisine helal olmayan bir küçük tebessümle yönünü değiştirirse, Sultanı ve onun ihsanlarını bütünüyle yitirir. İnsanın kalitesi, güzel gözlü cariyeye gibi tebessüm eden dünyanın fani ve haram zevklerine aldanmaması ile belli olur.

İnsandaki hislerden, kuvvetlerden bazıları konuşunca diğerleri sanki bir derece işini bırakır, susar. Kalp ve kafanın kumanda ettiği ekrana bir görüntü düştü ise, diğeri düşmez, fırsat

bulmakta, görünmekte zorlanır. Haram dairesine giren en azından Allah'tan gafildir. Allah'ı unutturan her şey de çirkin...

Akıl ve kalp, insandaki hisleri ve kuvvetleri organize eden orkestra şefi gibidir. Her bir kabiliyete sırası geldiğinde sesini yükseltmesi, öne çıkması için izin verirler. Bazı hislerin arsızlaşmasına, sürekli söz istemesine ve orkestrayı istila etmesine fırsat verilirse, bütünlük dağılır, maksat hasıl olmaz, onca sermaye ve say, heba edilmiş olur, cırtlak ve düzensiz sesler etrafı velveleye verir. Şehvet kuvveti de haddi ve lüzumu kadar sözünü söylemeli, diğer kabiliyetlerin hakkını istila etmemelidir.

İnsanın amacı sadece lezzet almak ve kendi dunundaki hedeflerle uğraşmak, kendisine takılmak değildir. Kâinattaki her şeyin gayesi kendisinin ötesinde, kendisinden üstündür. Oksijenin gayesi insan, otun gayesi koyundur. Diğer oksijenler ve otlar değildir. İnsan en azından bir ot kadar olmalı, gayesini kendisinden ötede aramalıdır. Kâinatın en has misafiri insandır ve insanın gayesi ancak Allah (c.c.) olabilir.

Allah'ın sonradan var ettiği aciz insanı muhatap alması onun için erişilmez bir paye ve şereftir. İnsanın vazifesi O'na muhatap ve kul olmaktır. Mahlûkat, şükrünü Allah'a takdim eden dil olsun diye insanın etrafında pervanedir. İnsan vazifesini ihmal ederse, bu fabrikanın bütün masrafı boşa gitmiş, meyve imha edilmiş demektir. O zaman insan varlığın zerrati adedince hukuku çiğnemiş olur. Her bir zerreye ve mahlûka insandan hakkını talep etmek yetkisi doğar ve zaten vardır. İnsan başıboş değildir ve başıboş bırakılmayacaktır.

Şehvetinin kölesi olan dünyada rezil, ahirette perişan olur. Yanıldığını er geç anlar. Haramların çirkin yüzünü görür. Hugo "Sefiller"inde, Tolstoy "Diriliş"inde gayri meşru yolların heba ettiği hayatları anlatır.

Köylünün birisi, öküzünü ahıra bağlar. Gece bir arslan gelir ve öküzü yedikten sonra onun yerine yatar. Köylü karanlıkta ahıra girer, öküzün yanına gidip, okşar. Aslan: “Eğer aydınlık olsaydı beni pervasızca okşayan bu zavallının ödü patlayacak, gafletine kendisi şaşacaktı. Onun böyle pervasızca beni okşamayı, neyi okşadığını bilmemesinden, beni öküz sanmasındandır.” diye düşünür. Evet, zehirli lezzetlerin ve insana hoş görünen günahların hakiki yüzü gün ağarınca arkada bıraktıkları pişmanlıklarla, ötedeki ateş ve azapla görünür.

Helal dairesi Allah’ın müsaadesi ile ve Allah’ı unutturmaz. Besmele ile başlanır, fikirle yaşanır, şükürle bitirilir. Haramlar Allah’ı unutturur ki, Efendimiz (a.s.v.), “zina fiili işlenirken insanın imanının ayrıldığını, sonra tekrar döndüğünü” ifade buyurur. İnsanın Allah’ı unutmaya, O’na isyan etmeye, “Yok” der gibi davranmaya hakkı da, haddi de yoktur. Bu açıdan, Allah’ı unutturan su bile caiz değildir.

Şehvi uyarı, bakışla, sesle, bahisle, hayalle, temasla başlar. Bunlardan her biri haram olduğunda çirkin, helal olduğunda temiz ve güzeldir. Zira, bir fiili güzel veya çirkin yapan şartlardan birisi de sahibinin iznidir.

Kadının açık saçık sokağa dökülmesi insanın fikri, ruhi ve kalbi sıhhatini bozar ve toplum için fevkâlade zararlıdır.

İnsanın kalp, akıl gibi hakim ve efendi olması gereken duyguları, şehvet tahrik edildiğinde iplerini kapıcı ve koruyucu olması gereken köpeğe teslim etmiş olur.

Cam parçasına elmas fiyatı ödenir.

Kadın sokağa döküldüğünde, şehvetler tahrik edildiğinde her türlü kötülüğün yolu açılmış olur. Gösterişler, sunilikler, rekabetler, kıskançlıklar, yalanlar, hırsızlıklar, anormallikler,

cehaletler, huzursuzluklar, kavgalar, ahireti unutup dünyayı asıl maksat yapmalar, bunalımlar, iptilalar, sarhoşluklar başlar.

Her günahın içerisinde küfre giden bir yol vardır. Eğer o günah tövbe ile çabuk temizlenip imha edilmezse kalbi istila eder.

Hz. Eyyüb (a.s.), ciddi hastalıklara yakalanır. Hiç şifa için dua etmez. Hastalığının vazifeli olduğuna inanır. Maddi hastalıklarını maneviyatına ilaç olarak görür. Yaralarında yuvalanan ve gelişen kurtlar vücudunu o kadar istila eder ki, artık kalbinin huşu ve huzuru, dilinin zikri etkilenmektedir. İşte, onun için hastalık o anda başlamıştır. Kendisi için değil, sırf İlahi rızaya uygun kulluk yapabilmek için *“Ey Rabbim! Bana gerçekten zarar dokundu. Sen ise merhametlilerin en merhametlisisin.”* diye dua eder. (Enbiya Suresi-83) Duası kabul edilir.

Mümkün olsa, günümüz insanının içi dışına, dışı içine çevrilse Hz. Eyyüb (a.s.)’dan daha fazla yaralı olduğu görülecektir. Onun bedenindeki yaralardan çok daha beteri bugün kalplerde ve kafalardadır. Manevi hayatları kanser olmuş insanların içlerindeki tümör kötü huyludur, sürekli yayılmakta, sadece dünyalarını değil ebedi hayatlarını da harab etmektedir. İlacı belli bu manevi kanser, eğer çabuk tedavi edilmezse gayyaya yuvarlanan insanların çıkardığı sesler kâinatı velveleye verecek, taşıdıkları ateş çekirdeği öteye gitmeden dünyayı yangın yerine çevirecektir. Bu sesler canavarlık, hırsızlık, arsızlık, ahlâksızlıkla çoktan duyulmuş, zemin yüzünü çoktan istila etmiştir.

Günahlardan ve şüphelerden kaynaklanan kurtlar önce kalbe ve kafaya yerleşir. İlmi dersler, tövbeler ve nedametlerle kökü kesilmezse bir yılan gibi gelişip büyür, kalbi istila eder, imanın nurunu çıkarır, atar.

İnsan, işlediği günaha zamanla alışır. Önce çirkin olduğunu bilerek yaparken, sonra o pis şeyden hoşlanmaya başlar. Nefsi, “Keşke bu şey günah olmasa idi.” der. Bir müddet sonra, “Sen artık kurtulamazsın, bunu da, bunu da yaptın!” diyerek bütünü ile ümidini keser. Bir başka ses, karşıdan, güya hakperestçe yaklaşır, mertlik satar. Adam, o sesleri kendi fikri gibi kabullenip telaffuz eder. “Ben o güzellikleri yaşamaya, o nurlu insanlarla beraber olup, yollarında yürümeye lâayk değilim. Oralar benim gibilerle kirlenmemeli!” gibi saçma kahramanlıklar arz eder. Nefis ve şeytan, onu uçurumun kenarına getirmek için bin türlü kılığa bürünür. En çok da, “Keşke günah olmasa, bunlar azabı gerektirmese, keşke azap olmasa...” düşüncesini tekrarlar. İçi bu istekle feryat figan eder. En sonunda “Keşke azap meydana da olmasa idi.” dedirir. Sonunda, ne “günah” düşüncesine ve ne de günahları kaydeden meleklerle tahammül edecek hali kalır. Zayıf ve olmayan bir ipin var gibi gösterilen gölgesine tutunur, âdeta kendinden ve gerçeklerden kaçır, en adi bir yalanı delil kabul eder, ebedi hayatı da, onun sahibini de inkârı düşer. Günahın ağırlığını taşıyamazken, küfrün Allah’a harp ilan etmek manasındaki taşınmaz ağırlığını sırtına yüklenir. Evet, günahlar ısrarla devam edilirse insanı küfre götürür.

Birisi yolun kenarına diken eker. Dikenler büyüyünce insanlar fark eder, rahatsız olmaya başlarlar.

– Dikenleri artık söksen, derler.

– Tamam, der, yakında sökeceğim.

Adam sürekli “yarın” der, dikenler her geçen gün gelişip güçlenir.

Bir Hak dostu:

– Bu işi sürüncemede bırakma, vaadinde dur, deyince, adam ona da:

– Bugün, olmazsa yarın, demeye başlar.

Hak dostu:

– Sen hep “yarın” diyerek erteliyorsun. Dikenler büyüyüp güçleniyor, gençleşiyor; sen ihtiyarlıyor, güç kaybediyorsun. Korkarım yakında dikenleri sökmeye güç yetiremeyeceksin, diye uyarır.

Günahlar, insanın manevi mahiyetinde tahribat yapar. Her bir günah kim bilir ruhun hangi uzvunu bir daha iflah olmayacak şekilde parçalamakta, hangi organını felç etmekte, yaralamaktadır. Belki de onun için, o kadar tahribattan sonra yolunu bulan insanlar arzu ettikleri ölçüde ayağa kalkmamakta, manen kanatlanmamakta, geçmişin güzel insanların ancak menkıbelerini anlatmakla yetinmekte, onlar gibi yaşamaya muvaffak olmakta zorlanmaktadırlar. Kim bilir kalp hazinelerindeki hangi cevher, tesirini bilemedikleri hangi günahla imha olmuştur.

Oğlunu sağlam karakterli yetiştirmek isteyen bir baba, ondan, kötü bir şey yaptığında bahçedeki direğe bir çivi çakmasını, iyi bir şey yaptığında da direktten bir çivi çıkarmasını ister.

Çocuk babasının dediğini yapar. Hata ile çaktığı çivi, iyilikle çıkarır. Fakat heyhat ki çivileri sökse de çivi delikleri tamamen kaybolmaz. İzi kalır. Babası ile birlikte direğin başına gittiklerinde çivi bulamazlar, ama birçok iz ve yaralanma vardır. Direğin üzeri dağılmış, çocuk da babasının maksadını anlamıştır.

Herkes, ama özellikle gençler, günaha bir kerelik olsun meyletmemeli, kendilerine bu ihaneti yapmamalı, ebedi ışıklarını söndürmemeli, Allah’ın sevgili bir kulu olmaya ve geldikleri nezaketle buradan ayrılmaya azmetmelidirler. Belki de Allah (c.c.), onları bu niyetleri ile kabul edecek, niyetlerine göre muamele edecektir.

Evet, Allah'ı unutturan, insanı küfrün karanlığına itekleyen, kabiliyetleri dinamitleyen günahlar, açık saçıklık, şehveti putlaştırmak; çirkindir, kovulmuş, levm edilmiştir.

Erkeğin İzzeti Kadının İffetİ

Erkeğin bakmaması izzetinden, kadının görünmemesi iffetindendir. Cesedi erkek olan insanın karakteri de erkek olmalıdır. Hatta erkeklik, üste giyilen beden urbasından çok, ruhtandır. Onun gereği de, behimi hislerle değil yüksek ideallerle yaşamak, şerefli, şahsiyetli davranmak, izzetli olmak, zayıfa musallat olmamaktır.

Erkek, Allah'ın kendisine bahşettiği bir ihsanı kötüye kullanmaktan ürpermelidir. Allah'tan korkmak, ikrama mazhar yaratıldığını anlamanın, insan olmanın şiarıdır. Allah'tan korkan adam başkasının namusuna musallat olamaz, yeryüzünde endişe unsuru bir varlık olarak dolaşamaz. Erkek adam, bütün namusları kendi

namusu gibi bilir. Zayıfa dokunmaz. Haramın zerresine iştahı yoktur. Erkek adamın helal olmayan bir gayesi, kadın diye bir meselesi olamaz. İçi dışı bir, niyeti halistir. Yalanların, “arkadaşlık” hilelerinin arkasına behimi hislerini saklamaktan beridir. Kimsenin inanmadığı yalanlara hakikat süsü vermez.

Kimsenin haysiyetini kendi behimi hisleri hatırına çiğnemek gibi bir niyet taşımaz. Ve zaten, behimi hislerinin mağduru ve mahkûmu değil, hakimidir. Hisleri onu değil, o hislerini kontrol etmekte, içinde tahribat yapacak şeylere daha baştan yol vermemektedir.

Kadının imandan sonra en büyük fazileti iffetidir. Açık saçıklığı ile tanınan bir kadın, üniversite öğrencileri ile sohbet

etmek üzere bir televizyon programına katılır. Güya gençler soracak, o cevaplayacaktır. Gençlerin ekserisi belki de dindar değildir. Kadın, bir sanatçı kimliği ile gençlerin karşısına çıkar ama, gençler kadına verilen bu yalancı payeye hiç aldırmamaktadır. Sorularda zerre kadar nezaket ve hürmet yoktur. Her sorunun içinde, “Kendinizi teşhir etmek şirretliğini ve iğrençliğini hangi akılla yapıyorsunuz?” kokusu vardır. Hatta birisi: “Siz kendinizi ne yönünüzle sanatçı sayıyorsunuz?” şeklinde bir soru sorar. “İffetsizliğin ve yüz­süz­lüğün neresi sanattır, kimse kimseyi kandırmasın!” der gibidir. Kadın, her soruda sarsılır, âdeta hesap günü gelmeden hesabı başlar, yüz hatları gerilir, sinirlenir, bunılır, sahte gülücüklere sığınmaya çalışır, perişan olur. Gençler sanki, “İnsanlığımızı, kalp ve kafa temizliğimizi, ahiretimizi heba ettin!” demektedirler. Belli ki, nefisleri alâka gösterse de akılları ve vicdanları bu pes bayağı icraata kıymet vermemekte, öyle yaşayanları insanlığı sükut etmiş paçavralar gibi görmektedir. Acırlar âdeta, “Kendine de, bize de yazık ettin!” der gibi... Veya iğrenirler. Onlar için ve her insan için, kadın anne ise kıymetlidir. Akılları ve kalpleri, kadını anneleri gibi ise kadın kabul eder. Hiç kimse de, annesini kire çamura batmış düşünemez, öyle olmasının zerresine tahammül edemez. Anne denilebilecek kadın, çocukluğundan itibaren hayatının hiçbir döneminde evlâdına ihanet etmemiş, alnına, eline leke bulaşmamış kadındır. Hatta kalbine bile... Hiçbir sefahetin o gönülden geçmesine, bir anlık gölgesinin belirmesine razı olamazlar. Şükür ki, kadını gazetelerden, dergilerden, sinemalardan değil, Anadolu annelerinden, teyzelerinden, halalarından, kardeşlerinden ve bilebildikleri kadar İslam tarihinden tanımaktadırlar. Program, iki tarafın da kendisinden, yaptıklarından, düşündüklerinden duyduğu tiksinti ile noktalanır. Temize çıkan olmaz. Bir kere daha, insanın sadece

ihhtiyarlığının hesabını vermeyeceğini, bir günden sonra yola gireceğini zannetmenin kıymet ifade etmediğini görürler. Önlrine bütün hayatları serilecektir.

Bir nesil, gazetelerde, dergilerde, televizyonlarda kırtan kadınları görerek büyüdü. Ahkâmı, aklı, adabı dinlemeyen nefis, kendi haline bırakılınca sınır tanımadı ve giyinmeyip soyunan, “albeni” diyen yüzszler türedi. Bu kadınlar öndeydi. Perdenin önünde itibarları vardı. Yer yer sefaletlerine, paçavra muamelesi gördüklerine, intiharı denediklerine şahit olunsa da, akılları hislerinin güdümünde olan körpe gençler bunları duymadı, duymadı. Güzel giyniyor, rahat yaşıyor; gülüyorlardı. Öyle oldukları gülmelerinden belliydi.

Birkaç şey kazanmış görünse de ailesi dahil çok şeyini kaybeden bu insanların içlerindeki yangını resmeden makineler icat edilememişti. Önde görünen hatunların baş meselesi ve derdi bir kadını alçaltacak akıllara ziyan şeyler olunca, moda kısa sürede etrafa yayıldı. Kendisine erkek aramak, kaçamak yapmak, orasına burasına dikkat çekmeye çalışmak, en uygunsuz üslup ve sözlerle kışkırtmak; her ne kadar toprağın üzerinde barındırmak istemediği, ilkel insanların çılgınlığını gösteren haller olsa da, itiraz edilemez medeniyet diye pazarlandı. Küf dolu çerez gibi içsiz ergenler, hayatın acı yüzü ile karşılaşana, abes ve çirkin yaşadıklarını anlayana kadar manasını bile kavrayamadıkları beş-ten kelime ile sırttı, sokaklarda hislerinin peşinde koştular. Dışı boyalı, içi boş, yıkık dökük bir harabeyi andırdıklarını bilmiyorlardı.

Kızlar, aynaya bile bakmaya utanacakları urbalara büründü ve aklı azat ettikleri bir istikamete doğru yürüdüler.

Halbuki kadının değeri imanından ve namusundandır. Suret güzelliğinin kıymeti olsa da, siret güzel değilse değeri hiçtir,

buruşup eskiyen, kötüye kullanılmış bir cesettir. Dış güzelliği iç güzelliğinden aksetmiyorsa çirkinliği saklayan meşkedir.

Kadın evvela bir şefkat kahramanıdır. Evlâdına ruhunu feda edecek kadar kahraman bir anne hem kendine, hem evlâdına acımalı, kendisini de evlâdını da ateşe atmamalı, vicdanında ve ötede mahkûm yaşamamalı, yaşatmamalıdır. Dünyasını hesaba katıp merak ettiğinden çok daha fazla ahiretini düşünmeli, şefaathçi olacak masum çocuğu, şefkatini sadece dünyaya hasr ederek ahirette kendisi hakkında davacı yapmamalıdır. İmanla aydınlanan sinesi, Rabbinin rahmetini görmeli, minnetini ve sevgisini her şeyden evvel O'na duymalıdır. Evvela Sultan'ı, sonra O'nun ikramlarını sevmeli, hassas vicdanı bu nezaketi en müdakkik alimden daha iyi duymalı ve anlamalıdır. İçinde duyduğu şey, bin kitabın anlattığından fazla olmalıdır. Nazik ve nezih bir kadının, vicdanının, kalbinin sesini dinleyenler en güçlü ve etkili dersi almalı, bu hale hayran kalmalıdır. O kadar ki anne, yaratıcısına karşı duyduğu minneti ve teşekkürü evlâdının damarına bir kan gibi damlatmalı, güneşi gösteren ışık gibi bildiği Hazret-i Muhammed Efendimiz'e (sallallahu aleyhi vesellem) olan sevgisini süt diye içirmelidir.

Bediüzzaman Hazretleri: *“Ben bu seksen sene ömrümde seksen bin zatlardan ders aldığım halde kasem ediyorum ki: En sarsılmaz ve her vakit bana dersini tazeler gibi merhum validemden aldığım telkinat ve manevi derslerdir ki; o dersler fıtratımda, âdeta maddi vücudumda çekirdekler hükmünde yerleşmiş. Sair derslerimin o çekirdekler üzerine bina edildiğini, aynen görüyorum.”* der. (Hanımlar Rehberi- Birinci Nükte)

Efendimiz (a.s.v.), *“Ahir zamanda ihtiyar kadınların dinlerine iktida ediniz.”* buyururken ihtimal onların bu hassas vicdanlarına, vicdanlarından imana açılan pencerelere işaret

buyurmuştur. Evet, hanımların vicdanlarından, aslında bütün vicdanlardan açılan acz ve fakr penceresi, her şeye muhtaç yaratılan insan için O'nu bulmakta çok önemli bir sermayedir.

Hanımlar, İslam milletine kendilerini istismar ederek darbe indiren, Allah'ı, ahlâkı, adabı, hakkı, hukuku unutturan komitelerin silahı olmaktan ve böyle bir mesuliyeti yüklenmekten ürpermeli, çekinmeli, dini ardından hançerleyen olmamaya iffetlerindeki hassasiyetle özen göstermelidirler. Kadınların ahiret saadeti gibi, dünya saadatinin de anahtarı fitratlarını bozmamalarında, o da İslam adabındadır. Kadınlar ahlâksızlıkta erkeklere yetişemez, masum ve zayıf mahiyetleri çok daha büyük zarar görür.

“Çünkü, erkek sekiz dakika zevk ve lezzet için sefahete (ahlâksızlığa) girse, ancak sekiz lira kadar bir şey zarar eder. Fakat kadın sekiz dakika sefahetteki zevkin cezası olarak, dünyada dahi sekiz ay ağır bir yükü karnında taşır ve sekiz sene de o hamisiz (koruyanı olmayan) çocuğun terbiyesinin meşakkatine girdiği için sefahatte erkeklere yetişemez, yüz derece fazla cezasını çeker.

Az olmayan bu nevi vukuat da gösteriyor ki, mübarek taife-i nisaiye (kadınlar), fitraten yüksek ahlâka menşe olduğu gibi, fiske ve sefahatte dünya zevki için kabiliyetleri yok hükmündedir. Demek onlar daire-i terbiye-i İslamiye içinde mes'ud bir aile hayatını geçirmeye mahsus bir nevi mübarek mahlûkturlar. Bu mübarekleri ifsad eden komiteler kahrolsunlar! Allah bu hemşirelerimi de bu serserilerin şerlerinden muhafaza eylesin, amin...” diyen Bediüzzaman Hazretleri, kadının zevk diye bildiği şeylerden eline batan dikenlerin azabının onu dünyada bile dayanılmaz sıkıntılara attığına, bu kadar büyük zararın yanında o

kadar küçük, geçici ve pişmanlık verici zevkin kıymetinin olamayacağına işaret eder.

Bir başka yerde genç kızlara, “Tam muvafık ve dindar ve ahlâklı bir zevc bulmadan kendini açık saçıklıkla satmasınlar.” diye seslenir. Öyle birini bulmadan evlenmemelerini, ebedi saadetlerini dünyanın geçici keyifleri için bozmamalarını, medeniyet maskesi altındaki çirkinliklerde boğulmamalarını tavsiye eder. (*Hanımlar Rehberi*)

Evet, kadın “kendisini açık saçıklıkla satmamalıdır.” Zayıfın güzel bir sığınağa, yani örtünmeye ihtiyacı olduğu muhakkaktır. Bu onu manevi zilletten ve başkalarının istismarından, göz hapsinden kurtarır. Kadının kendisini, yabancıların şehvi hislerine beğendirmek için süslenmesi, bedenini teşhir etmesi hiçbir mantığı olmayan bir cinnettir. Hayata bu şekilde karışıp karıştırdıkları cemiyette zarara uğramaları mukadderdir. Tanınmış meşhur bir spikerin de itirafı ile, “Kadın günlük hayatta tacize maruz kalmakta, bir noktaya gelmesi için çok çirkin muamelelere katlanmaktadır.” Bu oran ortalama yüzde elli olarak ifade edilmektedir ki, cemiyetin sıhhati ve insanlık açısından fecaattir. (*Karma Eğitim -132- Kavaklı*)

Anne olan, cemiyetin en tesirli terbiyecisi makamına oturan kadın, güvenilmez, art niyetli, sefih hislerinin yüz­süz mahkûmu, toplumları ve özellikle gençleri tahrik edip ruh ve beden sağlığını bozan bir bozguncu konumuna düşürülmeyi, bir paçavra ve alınlara konan leke olmayı kabullenmemeli, bembeyaz örtüsü gibi ak ve ulvi hislerle hatırlanmayı tercih etmelidir.

Hiçbir kadının, kalpleri bulandırmaya, insanları günaha itmeye, Allah’ı unutturmaya, ebedi hayatları mahvetmeye hakkı yoktur. Muhakkak ki bir bakışlık olsun hırsızlık yapmamak, kendisinin ve kimsenin onuruna o kadar olsun leke çalmamak

isteyen birçok insan vardır ve ihtimal ekseriyet öyle olmak arzusundadır. Bu vebali hanımlar zayıf omuzlarına yüklenmemelidir.

Evet, kendisine haram birisini kalbinden geçirmek bile çirkindir, kalbin zinasıdır, zinaya ve haddi aşmaya açıklıktır.

Herkes, kendisine haram olan birisi hakkında kardeşi, annesi, babası gibi düşünür, birbirinin namusunu ve izzetini öyle korursa, göklerin alkışladığı bir nezahatle yerde yürümüş, melekleri imrendirmiş ve Allah'ın hoşnutluğunu kazanmış olur.

Cemiyet, birkaç asırdır unutilan asude bahar iklimine, göklerin duruluğuna ve huzuruna erer.

ayetler ve hadisler

Ayet ve İman

Helal, haram gibi meseleler Allah'tan utanmayan ve ondan korkmayan insanlarla konuşulacak meseleler değildir. Bunlar, evvela birer iman mevzusudur. Kâinatın sahibini tanımayan, her hadisenin ve eserin ötesinde O'nun kudret elini görmeyen, ikramları karşısında minnet ve mahcubiyet duymayan, kör idrakli, kötürüm vicdanlı insanlar O'nun hoşnutluğunu aramak düşüncesine erememişlerdir ki, bunun yolunu ve ölçüsünü arasinlar.

“Biz de Rahmetini tecelli ettiren, yokluktan varlığa çıkaran, kâinatı etrafımızda pervane eden, tenezzül buyurup bizi kendisine muhatap seçen, karanlığımızı aydınlatan, alemimizi şenlendiren, aczimizi sermaye kabul edip bizi ebede namzet eden Rabbimizin emirleri nedir?” diye düşünemeyen adamın, ayet, hadis diye bir meselesi olamaz.

Kur'an'ın ifadeleri, her vicdana ve akla hitap eden, her müşkülü çözen mucizevi ifadelerdir. O insanı ve insanı gönderdiği diyarı bilen Sonsuz merhamet sahibi bir Zat'ın kelâmıdır. Allah'ın sanatı ile insanın sanatı çok farklıdır. Allah (c.c.) fatırdır; emsalsiz sanat sahibidir. İnsan, ağaçtan masa, Allah (c.c.) meyve veren fabrika yapar. İnsanın sözleri ile,

Kur'an'ın ifadeleri arasındaki fark da bu kadardır. O'na iman eden, O'nun emirlerine kulak vermelidir.

Hadisler, İnsanlığın Efendisi'nin, Rabbimizin rızasının nerede olduğunu gösteren, ayetleri şerh eden ifadeleridir. Kendi ifadeleri ile, *“O ağızdan hayırdan başka söz çıkmamıştır.”* ve Haşr suresinin sekizinci ayetinin emri ile de *“Ne emrediliyorsa alınmalı, nehy ediliyorsa sakınılmalıdır.”*

İman etmemiş, bindiği binitten sonrasını yok sayan bir adama hangi deliller anlatılırsa anlatılsın, vicdanındaki tesiri İlahi emir gibi olmayacak, hatasından döndürmeyecektir. Bu mevzuların muhatabı olmak için imanlı olmak gerekir. Yoksa, O'nun mülkünde, ışık hızı ile binlerce yıl yol alsa, bir arpa boyu mesafe kat edemeyecek olan bir zavallı, ayetlere, hadislere “katılma”, “katılmama” gibi çirkinliklere düşer.

Fakat, Allah'a iman eden adam, O'nun misafirhanesinde bulunmanın adabını bilmeli, hoşnutluğunu O'nun kalamından ve Nebisinin (a.s.v.) dilinden dinlemelidir.

Not: Başka kaynaklardan da istifade edilmiş olmakla birlikte, ağırlıklı olarak, ayetlerin açılımında Elmalılı M. Hamdi Yazır'ın *“Hak Dini Kur'an Dili”* isimli tefsirinden, hadislerde, Prof. Dr. İbrahim Canan'ın hazırladığı *“Kütüb-i Sitte”*den istifade edilmiştir.

Fıtrat

Ayetlerin ve hadislerin de işareti ile, erkeğin kadına, kadının erkeğe alâkası fitridir, yaratılışına uygundur. İnsanı da, insanın isteklerini de yaratan Allah'tır. Çirkin olan bu ilgi değil, haramı aramak, haddi aşmak ve İlahi bir ihsanı insanlığın bozgununa sebebiyet veren bir yolda harcamaktır.

Bu mevzudaki ayet ve hadislerden bazılarına kulak verelim:

Yine O'nun ayetlerindendir ki, *“Sizin için nefislerinizden kendilerine ısınırısınız diye eşler yaratmış, aranızda bir sevgi ve merhamet koymuştur. Elbette bunda, düşünen kimseler için ibretler vardır.”* (Rum-21)

İnsanın yaratılışı Allah'ın varlığının ve kudretinin delillerindendir. Erkeği kadına, kadını erkeğe göre yaratmış, ruh ve beden yapılarını binlerce maksatla ve ilimle örmüş, aralarına sevgi ve merhamet koymuştur. Bu kadar maksatlı icraat tesadüfün eseri olamayacağı gibi, abes işler ve adi hisler için de olamaz.

Sadece, belirli zamanlara mahsus şehvi bir alâka değil, aralarında daima birbirini teselli eden ve tamamlayan bir ünsiyet ve şefkat vardır. İnsan, bu muhteşem merhameti düşünmeli, bu büyük ikram ve ihsanın arkasındaki şefkat elini görmeli, O'na karşı haddini aşmaktan ve O'nun ikramlarını kötüye kullanmaktan ürpermelidir.

“Ey insanlar! Sizi bir tek candan yaratan ve ondan eşini yaratıp ikisinden birçok erkekler ve kadınlar türeten Rabbinizden korkun.” (Nisa-1)

Hazret-i Âdem, topraktan yaratılmıştır. İnsanın varlık ağacı, bir çekirdekten türetilmiş, her şey de olduğu gibi insanın yaratılışına da birlik mührü vurulmuş, daha sonra ondan eşi Hazret-i Havva yaratılmıştır.

Bu kör toprağın ve tabiatın eseri değildir. Tabiatla bir uyum ve düzen vardır. Halbuki erkek ve kadın birbirinden farklıdır. “Bunlar, bir kökten yaratılmış, özellikleri ayrı, vazifeleri birbirlerini tamamlayıcı çiftlerdir. Kökün, değişik çeşitleridir.” Eşlerin, yaratılmasında maksatlı bir tercih ve seçme vardır.

Kadının erkekten yaratılması, ikisinin bir bütün olduğunu gösterdiği gibi, birbirinin bütünleyen farkını da gösterir. Öyle ise, erkeğin kadınlaşması, kadının erkekleşmesi fitrata terstir. Eksikliğini tamamlamak zannı ile kırıp parçalamaktır.

İkisinden birçok erkek ve dişiye yaratan, ilmini, merhametini ve kudretini gösteren Zat'a tam bir imanla mukabele edilmeli, O'nun emirlerine uyulmalı, "yaratılıştan gelen meylleri kötüye kullanmaktan sakınılmalıdır."

"Onlar (kadınlar) sizin için bir örtü (elbise), siz de onlar için bir örtüsünüz." (Bakara-187)

Eşler, birbirini elbise gibi sarıp sarmalar. Bir sığınak, bir dayanak, bir huzur ve teselli urbası olur.

Birbirinin maddi manevi ihtiyaçlarına cevap verir, fitratlarındaki boşlukları örter, eksiklerini tamamlarlar. Birinin güçlü olduğu noktada diğeri zayıftır. Zaaflarını, düşüp, sürçebilecekleri yanlarını takviye ederler. Hayat arkadaşlarının izzetle ve istikamet üzere yaşamasına yardımcı olurlar. Meşru dairedeki hayatları harama ihtiyaç bırakmaz.

Eşlerin birbirine ihtiyacı, elbisenin açıkları kapaması kadar fitridir. Gayr-i meşru meyller, o açıklığı gizlemek yerine deşifre ettiği için fevkalâde çirkin...

"Sizi bir tek nefisten yaratan, onunla sükunet bulsun diye eşini de ondan yaratan Allah'tır." (Araf-189)

"Yani siz 'anılır bir şey' değildiniz, yoktunuz ve hiçbiriniz, hiç yoktan, kendi gücünüzle, kendi kendinize olmadınız. Her biriniz iptida bir nefisten, bir zürriyet olarak yaratıldınız... Erkekleri Âdem'den yaratıp da kadınları başka bir kökten, başka bir cinsten yaratmadı. İnsanın eşini yine insandan yaptı... Ve biri öbürünün tamamlayıcısı, eşidir."

İnsanı doyuran, huzura ve sükuna erdiren, aradığını bulması, ihtiyacına kavuşmasıdır. Huzur ve sükunet denge de, denge de boşlukların dolmasında, açlıkların giderilmesindedir. İkisini bilen, ikisini birbiri için, huzura ersinler, sevinç ve sürur içerisinde şükretsınler diye yaratmıştır.

“Bana, (dünyanızdan) koku ve kadın sevdırıldı. Gözümün nuru ise namaz kılıldı.” (Nesai)

Efendımız (a.s.v.), bu hadis-i şeriflerinde insan tabiatını konuşturmuş, insanın alâka duyduğı üç şeye dikkatleri çekmiştir.

İnsan kerimdir; nezahete, temizliğe, temiz kokulara meftundur. Koku, melaikelerin dünyadaki nasibidir. Hoş koku, mizaçtaki kemalin işaretidir.

İnsanın sermayesi yok, ihtiyacı çoktur. Bir bahçeyi de, ebedi cenneti de ister. Sonsuz aczi, onu Sonsuz bir Kudrete dayanmaya, ihtiyacını talep etmeye muhtaç kılar. Kâinatın hadisatına ve tazyikatına ancak öyle dayanabilir. Onun içindir ki namaz, insan ruhu için hava kadar, su kadar önemli bir ihtiyaçtır. Namazın dünyevi şeylerden biri olarak ifade edilmesi, kıyamında, secdesinde, rükûsunda hissedilen ruhani halin dünyada yaşanmasındandır. Kulun hiçliğini ilan ettiğı secde anı, onu Allah’a yaklaştırır.

Âcizin bir başkasına dayanmaya ihtiyacı vardır. İnsanın başını yaslayabileceğı en doğal dayanak kendi nefsinden, türünden olan eşidir. İhtiyaçları, sevinçleri, lezzetleri ortaktır. Hayat arkadaşına ilgi ve sevgi insan tabiatın gereğidir ve helal dairesinde lütfedilmiş bir ikramdır.

Başka bir hadisın de işareti ile, salıha kadın dünyanın en hayırlı varlığıdır.

“Kadınları erkeklerin (tamamlayıcısı) parçasıdır.” (Tirmizi)

Efendimiz (a.s.v.), Buhari'nin naklettiği bir başka hadis-i şeriflerinde, *“Kadınlar bir bütünün yarısı, erkekler de diğer yarısıdır.”* buyurur. (c:6, s:145)

Birbirlerine uyumları o kadar tabii, ihtiyaçları o kadar şiddetlidir. Noksanlarını tamamlar, açlıklarını doyurur, ruhlarını dinlendirir, ayrılıktan kurtulur, ünsiyete ve huzura ererler. Hayat yolunu birlikte daha sağlıklı yürür; birbirlerinin diğer gözü, eli ve ayağı olurlar. Birisi gayret, diğeri şefkat kahramanıdır.

Evlilik

Her meşelenin bir hattı, hukuku ve adabı olduğu gibi, erkek ile kadının bir araya gelmesinin hukuku ve adabı da evliliğdir.

İhtiyaç bir şeyi meşru hale getirmez. “İhtiyacım var” diye size ait olmayan bir şeyi başkalarının mağazasından, bahçesinden alamaz, bu ahmakça tavrı “medeniyet” ve “çağ” yaftaları ile saklayamazsınız. Ticaretin gereklerini yerine getirmezsensiz anarşi ve huzursuzluk doğar. Aynen onun gibi, evlilik müessesesi ile meşru hale gelecek bir talebin haram yollarla teminine çalışmaktan tatmin, sükunet ve huzur değil, sadece şehvet cinneti, cinsiyet anarşisi ve anormallik doğar.

Meşru yol evliliğdir.

“Aranızdaki bekarları evlendirin.” (Nur-32)

Nikah, insan neslinin devamının şartıdır. Toplumu bozgundan, nesli sefahateten koruyan bir hayır ve iyiliğdir. Bunun içindir ki evlilik kolaylaştırılmalı, evlenecek durumda olanlara yardımcı olunmalı, büyükler ve amirler böyle bir mükellefiyetleri olduğunu bilmelidir.

“Andolsun ki, biz senden önce de peygamberler gönderdik. Onlara da eşler ve çocuklar verdik.” (Ra’d-38)

Evlilik gibi güzel bir müessese, dinin yolu ve emridir. Ayet, Efendimiz'in (a.s.v.) evliliğini tenkit edenlere, bu hayırlı yolun bütün peygamberler tarafından kullanıldığını, peygamberlerin evlenmemesi gerektiğini, bunun bir şart olduğunu zannedenlerin, beşere melek rehber arayanlar gibi bir yanılgı ile bunu söylediklerini, örneklerinin içlerinden olduğunu anlatmaktadır.

Peygamberler Allah'ın en sevgili kullarıdır. Sevmek isteyenler onları örnek almalı, yaşadıkları gibi yaşamalıdır ki, Rableri onları da sevsin. Onlar gibi dosdoğru yaşamalı, sabrı tavsiye etmeli ve imkânları elverirse evlenmelidirler.

“Nikah benim sünnetimdir. Kim sünnetimle amel etmezse benden değildir.” (İbn-i Mace, Nikah, 1)

Nikah, Efendimiz'in sünnetidir. Evliliğin usul ve adabını anlatan fıkıh kitapları, bütün o güzellikleri Efendimiz'in hadis-i şeriflerine dayandırmaktadır. Hayatından örneklerle anlatılan bahisler o mevzudaki bütün tafsilatı vermektedir. Şaşmaya, yanılmaya, endişeye düşmeye gerek yoktur.

Buradaki “amel etmemekten” kasıt, ulemanın ittifakı ile, “sünneti beğenmemek” manasını içerir. Yoksa değişik hikmetler ve mecburi hallerden ötürü evlenmeyenler bu tehdidin muhatabı değildir.

“Evlenen kişi dininin yarısını tamamlamıştır. Diğer yarısından da Allah'tan sakınsın ve gereğini yapsın.” (İbn-i Cezvi, El-İlel, Ravi Enes r.a.)

İbadetler, takva ve salih ameller olmak üzere iki kısımdan oluşur. Takva; günahlardan sakınmak, salih amel; namaz, oruç gibi görevleri yerine getirmek ve hayırlı işler yapmaktır.

İnsanın en zayıf taraflarından birisi, belki birincisi, karşı cinse karşı alâkasıdır. Şehvi hislerine hakim olan, sair günahlara

düşmeme konusunda daha emindir. Takva ehlinin ibadetinde huzur ve içtenlik vardır.

“En şerirleriniz bekârlarınızdır.” (Ahmed ibn-i Hanbel)

Şehvet, bekârın aklının kulağını sağır ettiğinde hem kendisine, hem başkalarına zarar verebilir. Günaha girebilir. İnsanın içinde doğanı giderecek ve onu günaha düşmekten koruyacak şey evliliklerdir. Hz. Ömer, “Üç gün sonra öleceğimi bilsem bekâr gitmektense evlenmeyi tercih ederim.” derken, Suyuti, *“Ancak Müslüman olarak ölün.” (Al-i İmran, 102)* ayetini izah ederken, “Ancak evli olduğunuz halde ölün, zira siz o vakit kâmil olursunuz.” şeklinde latif bir mana verir.

“Ey gençler! Sizden kimin evlenmeye gücü yetiyorsa hemen evlensin. Zira evlilik, gözü haramdan sakındırıcı, iffeti ziyade koruyucudur. Kimin gücü yetmezse o da oruç tutsun. Çünkü oruç onun için şehveti kesmek demektir.” (İbn-i Hacer Askalani, Buluğ-ül Meram 3/235)

Kimsenin kendi zaafından ötürü başkasının hukukunu çiğnemeye hakkı olmadığı için, meşru dairenin dışına atılacak en ufak bir adıma müsaade yoktur. Gücü yeten evlenmeli, evlenemeyen ulvi duygularla yaşamalı, enerjisini hayırda sarf etmeli, nefsinin oruçla frenlemelidir. Zira nefsi dizginleyen ve ulvi hisleri canlılandıran en iyi ilaç oruçtur.

Azaba direnen nefis, aç bırakılınca dize gelmiş ve “Sen benim Rabbimsin, ben senin abdinim!” demiştir.

“Zikreden bir dil, şükreden bir kalp edinin ve ahiretle ilgili hususlarda size yardımcı olacak bir hanımla evlenin.” (İbn-i Mace, Nikah, 5)

İnsanın vazifesi zikir, fikir, şükrüdür. Kadının hayırlısı, kocasının vazifesine yardımcı olanıdır.

Bediüzzaman Hazretleri, eşlerin birbirlerini hayra teşviklerinin önemini mealen şöyle anlatır: “Ne mutlu o adama ki, hayat arkadaşından ahirette ayrı kalmamak için, salih hanımını taklit eder, dinin emirlerini yerine getirir. Ne mutlu o kadına ki, dindar kocasını örnek alır, ebedi dostunu ve arkadaşını kaybetmemek için kendisi de tam dindar olur. Dünyasını cennete çevirirken, ebedi cenneti kazanır.” Eşlerden birisi cennete, diğeri cehenneme gittiğinde ayrılacaklardır. Eşinden, ailesinden, çocuklarından ayrılmamak isteyen, birlikte cennete gitmeye çalışmalıdır. Ayrılığı önlemenin başka yolu yoktur. Cehennemde birliktelik olmayacağı gibi, arzulanan şey de değildir.

Devamını kendi güzel ifadeleri ile verelim: “Bedbahttır o adam ki; sefahate (günaha) girmiş zevcesine ittiba’ eder, vazgeçirmeye çalışmaz, kendisi de iştirak eder. Bedbahttır o kadın ki; zevcinin fışkına (günahına) bakar, onu başka bir surette taklit eder. Veyl o zevc ve zevceye (yazık o erkek ve kadına) ki; birbirini ateşe atmakta yardım eder. Yani, medeniyet fantaziyelerine birbirini teşvik eder.” (*Hanımlar Rehberi*)

“Kadınları nikahlayınız. Zira onlar mal ve rızık ile gelirler.”
(*Münavi - Kenzül İrfan, s:133, b. 859*)

Efendimiz (a.s.v.), evliliği emir buyururken geçim endişelerini de izale eder. Evliliğin bereketi o kadar katidir ki, delile ihtiyaç bırakmayacak çoklukta şahidi vardır. Mesele ayetle de sabittir: “Eğer bunlar fakir iseler, Allah kendi lütfu ile onları zenginleştirir.” (*Nur-32*)

İffet

Namus, kanun demektir. Kanun ise, dileklerin, sınırların tespitidir. İffetinde (edebinde, namusunda) hassas olmayan, Rabbinin çizdiği haddi aşmış olur.

İslam, iffet mevzusunda fevkalâde hassastır ve lalubaliliğin zerresini kabul etmez. Kalbin, fikrin, gözün, dilin, elin, temiz olmasını ister. Allah’a iman etmiş bir insanın bu kadar önemli ve büyük bir konuda duruşu net olmalıdır. Zira mesele, İlahi hukuku ilgilendirdiği gibi; ferdin, cemiyetin ve nesillerin hukukunu da ilgilendirir. En küçük bir kasıt umumuna bulaşır. Mesul etse de, etmese de bir şekilde bulaşır ve ulaşır. Onun içindir ki Efendimiz kendilerinin, pırıl pırıl bir silsileden geldiklerini ifade buyurmuşlardır.

İzzetin ve iffetin korunması mukaddes bir haktır. Namus, Allah’ın insana verdiği aidiyet ve nezahet haklarının bütünüdür. Bu mevzudaki hassasiyet, en şeni fiilin vuku bulma sınırından başlamaz. Mahremiyetin bir gözle, bir sözle yaralanmaması sınırından başlar ve ötesine asla geçit vermez. Her uzvun zinası vardır ve sınır o uzuvların etki alanından başlamaktadır. Teşhir çirkin, takip ihanettir. Başkasının günahı, açılıp saçılması, kimseye günah işlemek ve Allah’ın hukukunu çiğnemek hakkı vermez.

“Ve onlar ki, iffetlerini korurlar.” (Mü’minun-5)

Bu ayet-i kerime, iman eden insanların özellikleri anlatılırken geçmektedir. Hz. Ömer Efendimiz, Mü’minun suresinin ilk on ayeti hakkında, Peygamber Efendimiz’in (a.s.v.), *“Bana on ayet indirildi. Bunları yerine getiren cennete girecektir. (Tirmizi)”* buyurduğunu rivayet eder.

Evet, Allah’a imanın en önemli emarelerinden birisi de namusunu korumaktır.

“Sakın zinaya yaklaşmayın: Çünkü o çirkinliği meydana getiren bir hayasızlıktır, çok kötü bir yoldur.” (İsra-32)

Zina, fiillerin en çirkinlerindendir. İlahi emirlere ve insani değerlere ihanettir. Tahrip kolay, tamir zor olduğundan, hissiyat

konuştuğunda aklı ve vicdanı susturduğundan veya kulaklar onu duymaz hale geldiğinden ötürü zinaya götüren yollar yasaklanmıştır. O ateş çemberine baştan yaklaşılmamalı, gerekli önlemler alınmalıdır. Yoksa ferdi ve içtimai sıhhat harab olur ki, bu çökeş ebede kadar devam eder. Zinaya yaklaşmamak için yapılması gerekenler yine ayetlerle anlatılmaktadır.

“Mü'min erkeklere, gözlerini (harama) dikmemelerini, ırzlarını da korumalarını söyle. Çünkü bu kendileri için daha temiz bir davranıştır. Şüphesiz Allah, onların yapmakta olduklarından haberdardır.” (Nur-30)

“Mü'min kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler.” (Nur-31)

Zinaya yaklaşmamak, gözlerin harama, gönüllerin Allah'tan başkasına kaymaması ile mümkündür. Onun içindir ki ayeti kerime, mü'min erkeklere ve kadınlara harama bakmayı yasaklar. Uyarı bakışla başlar. Harama bakan, şeytanın zehirli okları ile yaralanmış, göz hunusundan kalbe zehir akmıştır. Başı dönen, ayakları dolaşan insanın her an sürçmesi, düşmesi muhtemeldir.

“O'nun hanımları da onların analarıdır.” (Ahzab-6)

“Ey Peygamber hanımları! Siz herhangi bir kadın gibi değilsiniz. Takva sizin sıfatınız olduğuna göre, namahrem erkeklere hitap ederken tatlı ve cilveli bir eda ile konuşmayın ki kalbinde hastalık bulunan bir şahıs, şeytani hislere kapılmasın. Ciddi, ölçülü konuşun.” (Ahzab-32)

Mesele o kadar ciddidir ki, en olmazı anlatılarak sınırlar çizilmekte, zinaya yaklaşmama hassasiyeti tespit edilmektedir. Efendimiz'in (a.s.v.) hanımları, ayetin de ifadesi ile mü'minlerin öz anneden daha aziz anneleridir. Evlenilmesi, öz anne gibi katiyen haramdır. Mü'minler onları sadece anneleri olarak görür. Hürmet ve kıymet itibari ile anne durumunda olmalarına

rağmen, neseben anne olmadıkları için, diğer hususlarda yabancı kadınlar gibidirler.

Ayetin manası umumidir ve bütün mü'minleri ilgilendirmektedir. Mü'minlerin anneleri yabancılara karşı seslerini böyle tutar, hayallerinin ve akıllarının bulanmasına meydan vermezlerse, diğer kadınlar kim bilir ne denli hassas olmalıdırlar. Peygamber hanımları, imanlı kadınlar için en güzel örneklerdir.

Zinaya yaklaşmamanın bir yolu da, sesin, sözün korunması, batılın putlaştırılmaması, içlerin bulandırılmamasıdır.

“Hem vakarla evinizde durun da, daha önceki Cahiliyye döneminde olduğu gibi süslenip dışarı çıkmayın.” (Ahzab-33)

İffet abidesi olan annelerimize yapılan bu hitapla, kadınlar için daha hayırlı olan anlatılmakta ve sokağa çıkış adabı gösterilmektedir.

Yabancıya şirin görünmek için süslenmek cahiliye adetidir. İffetli bir kadın gayra şirin görünmek istemez. Bunun hiçbir hayrı ve makul maksadı olamaz. Yabancıнын nefsine hoş görünmek, salına salına yürümek -kasıtsız da olsa- hislere yapılan çirkin bir davet olur.

“Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve mü'min kadınlara söyle, cilbablarını (dış elbiselerini) üzerlerine sımsıkı örtünler. Bu onların tanınmalarına, tanınıp da eziyet edilmemelerine en elverişli olanıdır. Bununla beraber Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.” (Ahzab-59)

Nur Suresinde, mü'min kadınlara gözlerini sakınması emredildiği gibi, burada da imanlı ve iffetli hanımlar oldukları belli olsun, her hangi bir rahatsız edici duruma maruz kalmasınlar diye cilbablarını üzerlerine sıkıca örtmeleri

emredilmektedir. Cilbab, kadınların elbiselerinin üzerine giydikleri ve kendilerini tepeden turnağa örten giysileridir.

“Ey iman edenler, kendi evleriniz dışındaki evlere, sahiplerinden izin isteyip onlara selam vermeden girmeyiniz. Bu sizin için daha iyidir. Herhalde düşünür, anlarsınız.”
(Nur-27)

“Orada kimseyi bulamazsanız, size izin verilinceye kadar oraya girmeyin. Eğer size “Geri dönün!” denirse hemen dönün.”
(Nur-28)

Mahremiyet iman etmiş bir insan için fevkalâde önemlidir. Başkalarına ait bir mülke izinsiz girmek vahşettir. Bu hukuken ve hükmen haramdır. Meselenin hassasiyetinden ötürü İslam içtimai hayata “ölçülü bir uzaklıkta yakın beraberlik” nezaketi getirmiş, ev halkının bile birbirinin odasına girerken kapıyı çalmasını, giyim kuşam adabını korumasını tavsiye etmiştir.

İzin isterken kapıya doğru dönmemek ve içeriye bakmamak gerekir.

“İnananlar arasında kötü söz ve davranışların yayılmasını arzu eden kimseler için dünyada da ahirette de gayet acı bir azap vardır. Allah bilir, siz bilemezsiniz.” (Nur-19)

Cenab-ı Hakkın arzında beşerin halife olması, Allah'ın muradına uygun bir edeple yaşaması ve zemin sofrasını ahenkle idare etmesi içindir. İnsan yeryüzünde kötülüğün yayılmasını isteyemez. Bunun propagandasını yapamaz. Sözünü, görüntüsünü yayamaz. Bu şeytanların ve şeytanlaşmış insanların işidir ki, dünyada da, ahirette de huzura eremezler. Dünyalarını musibet ateşleri, ahiretlerini “Kahhar” eli yakar.

“Dünyadan sakınınız. Kadınlardan da sakınınız. Çünkü şeytan hücum etmek için daima pusuda bekler. Şeytanın takva

sahiplerini avlamak için kadından daha sağlam bir ağı yoktur.”
(Camiüs Sağır, 1:132)

İnsan, dünyayı bizzat maksat yapmaktan, onun geçici güzelliklerine aldanıp ahireti unutmaktan, şeytanın fitnelerine kapılmaktan sakınmalıdır. Şeytan her an insanı gaflete atmak, yoldan çıkarmak için pusuda bekler. Ve erkeğı, aklen ve dinen noksan olanların yapacağı hatalara düşürebilmek için fıtraten zayıf ve hissi olan kadınları kullanır. Yaşlı ve nurani bir zat, kadın ağının gücünü anlatırken, “Çok zor şartlarda birçok hatayı yapmayacağımdan eminim. Ama bu yaşma rağmen, kadına karşı nefsimden emin değilim.” der. Nefsinden emin olmamayı, laubaliliğe düşmemeyi tavsiye eder.

“Kadınların en şerlisi açılıp saçılan ve böbürlenendir. Onlar münafık sıfatı taşırlar. Onlardan cennete ancak çok azı girecektir.” (Camiüs Sağır 3/392)

Kadının açılıp saçılmasında kendisi, ailesi, nesli ve cemiyet için şerler ve belalar vardır. Üzerine Allah’ın gazabını çekecek bir iş yapmış olur. Aile de serkeşlik başlar. Soy kütüğü bu bulanık mizaçla kararır. Cemiyet günaha itilmiş, şehvet, hırs, kin, rekabet gibi çirkin duygular zemin bulmuş olur.

İnandığını iddia ettiği halde açılıp saçılanın inancında zaaf, içinde nifak vardır.

“Siz iffetli olun ki, hanımlarınız da iffetli olsunlar. Babalarınıza saygılı olun ki, oğullarınız da size saygılı olsun.”
(Müslim, Nikah-10)

İffet ve namus, sadece kadının meselesi değildir. Erkek de kadın da günah işlememeli, zinaya giden yollara ve ateşe düşmemelidirler. Aralarında bu konuda zerre kadar fark yoktur. Kir aynı kir, fiil aynı fiil, azap aynı azaptır. Birinin günahı diğerini

meşru kılmaz. İmanı ve akli olan insan başkasının günahından beslenmemelidir. Kimse de kötü örnek olmamalı...

“Harama bakan her göz, göz zinası yapmıştır.” (Buhari)

“Âdemoğluna zinadan nasibi yazılmıştır, çaresiz ona erişecektir. İki gözüün zinası bakmaktır. İki kulağın zinası fuhuşla ilgili şeyleri dinlemektir. Dilin zinası fuhuşla alâkalı sözdür. İki el de zina ederler; zinaları harama el uzatmaktır. İki ayak da zina eder, zinaları fuhşa yürümektir. Kalp de zinaya heves eder, yapmayı temenni eder. Artık ferc de (cinsiyet uzvu) bunları doğrular yahut yalana çıkarır.” (Müslim)

Nasibin yazılması, mecbur etmekten değil, ezeli ilimle olacağı bilmektendir.

Ötede, her uzuv konuşacak, hataları hayalin uzaklığı ile değil, hakikatin yakınlığı ile ortaya dökülecektir. İnsan, Allah’a iman sancağını kendi beden sarayında dalgalandırmalı, uzuvları o imana şahitlik ederek hareket etmelidir. Göz harama bakmamalı, kulak fuhuş ve isyan kokan sözleri, sesleri dinlememeli, dil hakkı, helali ve ulvi şeyleri konuşmalı, el harama değmemeli, ayaklar, hak yolunda yürümelidir. Ve Allah’a ait hakikatlere açılan, üretim merkezi gibi ilham verileri ile çalışan kalp istikametinden şaşmamalı, aydınlık semasının bir lahza olsun kara bulutlar tarafından istila edilmesine fırsat vermemeye azmetmelidir.

Mesuliyet

İnsan, hayatı kabuğunda yaşayan abes bir varlık değildir. Allah’ın ondan beklediği şeyler vardır. Ferdi ve içtimai mesuliyetlerle mükellef, ferdi ve içtimai haklara sahiptir. O en başta, “iyiyi emreden, kötüden sakındıran”, “nefsini ve ehlini ateşten koruyandır.”

Mesuliyet dairesi en yakınlarından başlar ve içten dışa genişler. Efendimiz’e (a.s.v.) gelen ilk ayetlerde, “*Yakın akrabamı uyar.*” (Şuara / 214) denmiştir.

Erkek, eşinden, kızından ve elinin altındaki akrabalarından mesuldür. İnsan sahte bahanelerle, savunmalarla, yüreksiz, miskin tavırlarla mesuliyetten kurtulamaz.

Hız. Aışe (r.a.) anlatıyor:

“Allah’ın Resulü’ne sordum:

– Kadın üzerinde en çok hak sahibi olan kimdir?

Peygamberimiz (a.s.v.): ‘Kocasıdır’ diye cevap verdi.

– Erkek üzerinde en büyük hak sahibi kimdir?

Peygamberimiz: Annesidir, buyurdu.” (Hüsnül Üsve Hukukuz Zevci ala Zevcetiha)

İnsanlığın Efendisi’nin (a.s.v.) bu sözü, aile hayatındaki huzurun anahtarını vermektedir. Kimin hakkı daha fazla ise evvela gözünün içine bakılacak olan da odur.

Her hak, mesuliyeti de beraberinde getirir. Kadın üzerinde en fazla hak sahibi olan kocası elbette ki eşinin maddi manevi hal ve tavırlarından mesuldür. Kadın edeple yaşayacak, erkek de hayatının hesabını verirken ehline sahip çıkamamış, mesuliyetlerini yerine getirmemiş olmaktan ötürü sarsılacaktır. El ele hanelerini cennet bahçelerinden bir bahçe haline getirmeye çalışmak ve birbirlerini hayra teşvik ederek ebedi saadete yürümek ikisinin de görevidir.

“Kadınlar Allah’ın yanımızdaki emanetleridir.” (Ebu Davud, Sünen Menasik)

Emanete hürmet sahibindendir. Allah’ın emaneti olan kadınlar, iman etmiş insanların yanında emniyet ve huzur içerisinde yaşamalı, izzetleri ve gönülleri korunmalıdır.

Efendimiz, bir başka ifadelerinde, “Sizin en hayırlınız, kadınlara karşı iyi davrananınızdır.” buyurmuşlardır. (K. Sitte, C.17, s: 212)

Kıymetli bir emanet olan kadın, her türlü kirden uzak tutulmalıdır.

“Hepiniz çobansınız. Ve her biriniz sürüsünden mesuldür. Hükümdar ve iş başındakiler çobandır.

Sürüsünden mesuldür. Erkekler ailelerinin çobanıdır (yöneticisidir). Sürüsünden (aile bireylerinden) mesuldür. Kadın, evinin çobanıdır ve sürüsünden mesuldür. Hizmetçi de efendisinin malını gözetir ve ondan mesuldür. Hulâsa, hepiniz çobansınız ve idareniz altındakilerden mesulsünüz.” (Riyazus-Salihin, Hadis No. 656)

İdare etmek ve idare edilmek herkesin hayatının bir parçasıdır. Herkes, idare ettiklerinin iyi ve kötü hallerinden mesul olduğu gibi, erkekler de hanımlarından mesuldür.

Hanımının, kızının insanları ifsad edecek kıyafetlerle sokaklarda dolaşmasından evvela onlardan mesul olan erkek rahatsız olmalıdır.

“Üç zümre vardır ki (mü’minse cezalarını çekmeden, kafir ise ebediyyen) Cennet’e giremez, onun kokusunu da alamaz. (Bunlar sözleri, davranışları ve giyim tarzlarıyla) erkekleşen kadınlar, devamlı alkol alanlar ve bir de deyyuslardır.

Ashab-ı Kiram’dan bazıları sordular:

– Ya Resulallah! Deyyus kimdir?

Peygamberimiz de:

– Deyyus, ehlini (eşini, kızını, kız kardeşini) kıskanmayan adamdır, buyurdu.” (Camiüs Sağır, 1/141-Revaiül Beyan, 2/167)

Kıskanmak, bir hakkın sahibi tarafından korunmasıdır. Hakkın korunmaması erdem ve medeniyet değil, o hakka ve o hakkı kendisine emanet edene ihanettir. Ehlini yabancılardan kıskanmayacak kadar kokuşmuş insanlar, cennetin kokusunu dahi duymaya lâıık olamaz.

güzel örnekler

En Güzel Kıssa

Kur'an-ı Kerim, "Yusuf" suresinde, Hazret-i Yusuf ile ilgili kıssayı anlatır. O kıssa, gerçekten de Kur'an'ın ifadesi ile *"kıssaların en güzeli"*dir. (*Yusuf Suresi, ayet:3*)

Kur'an'ın anlattığı misaller, insanlık tarihinin en önemli meselelerini halleden numunelerdir. Mü'minleri, iman kardeşleri ile bir çizgi üzerinde birleştirir. Kardeşlerinin halini anlatırken onlara öğütler verir, teselli eder, yapmaları gereken şeyleri gösterir. Dalalet ehlinde bahsederken onlara benzememek ve onlardan olmamak için yapılmaması gerekenleri ihtar eder. Hadiselerin dili ile manzara resmedilir. O küçük örnek, bütün insanlığa hitab eden, her asra ve her insana bakan dersler olur.

Dünyanın maksat yapıldığı, imana, ahirete ve ahlâka çağrının azaldığı, çoğunluğun batıp çıkamadığı günümüzde, Hazret-i Yusuf (a.s.)'ın hayatından alınacak derslere hava kadar su kadar ihtiyaç vardır.

Hız. Yusuf, çocuk yaşta esir düşmüştü. Mısır hükümetinde, maliye bakanı mevkiinde bulunan Kiftir isimli bir şahıs tarafından satın alındı. Kiftir, onu evine götürdü, eşi Züleyha'ya teslim etti. Peygamber namzedi çocuk, fevkâlade güzelliklere ve özelliklere sahipti. Kiftir, bunun farkına varmış ve eşine emanet ederken, ona bir köle gibi davranmamasını söylemişti.

Günler geçmiş, Yusuf gelişip büyümüş, "Ona ilim ve hikmet verilmişti." (*Y.S. ayet:22*) Evin hanımı, artık ona daha farklı davranıyordu. Aynı evde yaşıyorlardı ve o, o eve bir köle olarak girmişti. Gönlü ne kadar korunursa korunsun emirleri yerine getirmesi gereken bir insandı. Kadının günlerce, haftalarca süren

davetkâr tavırları hiçbir cevap bulamamıştı. Olmuyordu, olmayacaktı. Karşısında çelikten bir irade vardı. Kadının her fırsatta burun buruna gelmeye çalışması bir sonuç vermiyor, onu muradına erdirmiyordu. “Makam ve mansıp sahibi” kadın şaşkına dönmüştü. Güzelliği ile tanınan kadın, elin tersi ile itiliyor gibiydi. Bir gün kapıları kilitledi ve emretti.

– *Haydi, yaklaş, dedi. (Y.S. ayet:23)*

Yusuf, böyle bir günah ve çirkin teklif karşısında ürpermiş, fevkâlade rahatsız olmuştu. Naz, emire dönmüştü. Fakat bu, Allah’tan korkan, iffet sahibi, vefalı bir insan için olamayacak şeydi.

– *Allah’a sığınırım, dedi. Teklif tekrarlandı, o “Allah’a sığındı”. “Doğrusu senin kocan olan benim efendim, bana çok iyi davranıyor. İhanet ederek zalim olanlar iflah olmazlar.” (Y.S. ayet:23)*

Ayeti, “Muhakkak ki, o benim Rabbim, bana çok güzel baktı.” şeklinde anlayanlar vardır ki, iki mana da çok güzeldir. “Ben ne Rabbime ve ne de bana iyi davranan evin efendisine ihanet edemem!” demektir.

Davetin karşıdan, alenen ve zorlayarak yapılmasını bile günaha girmeye, ihanet etmeye bahane olarak kabul etmemiş, şereflice davranmış, kendisine yakışanı yapmış, dönüp gitmişti.

Hazret-i Yusuf’un kadına meyletmesi için hiçbir manisi yoktu. Ama o, Rabbinin delillerini görmüş, Ona iman etmişti. Onu tutan, kendi imanı, ismeti ve iffeti idi.

Kapıya koştuğunda, kadın gömleğinden tutup çekti. Gömlek yırtıldı. Tam o anda kapı açıldı. Kapının önünde evin efendisi duruyordu.

Durum tahkik edildiğinde, kadının sözleri değil, Yusuf’un (a.s.), “*O benim nefsimden murad almak istedi.*” (Y.S.

ayet:26)sözü doğru çıktı. Gömlek önden değil, arkadan yırtılmış, çekilmişti.

Hadisenin birkaç günlük bir şey olmadığı hükmünü, Merhum allame, Elmalılı M. Hamdi Yazır, dedikodunun bütün şehre yayılmış olmasından çıkarır.

Azizin karısı, şehrin önde gelen ailelerinin kadınlarına Hazret-i Yusuf'u gösterdikten sonra şöyle diyordu:

“Yine yemin ederim ki, emrimi yerine getirmezse, muhakkak zindana atılacak ve kesinlikle zelillerden olacaktır.” (Y.S. ayet:32)

Kadın, Allah'ın kimi aziz, kimi zelil kılacağını, karşısındaki insanın vicdanında mahkûm olmaktan, ahiretini yıkmaktansa zindanı tercih edeceğini bilemiyordu. Yusuf (a.s.) ise:

“Ya Rabbi! Zindan bana, bunların beni davet ettikleri şeyden daha sevimlidir.” (Y.S. ayet:33) diyordu.

Hazret-i Yusuf, bir müddet zindana atılmış, zindandan Mısır'ın hazineleri kendisine emanet edilen bir insan olarak çıkmıştı. Ayet-i Kerime meseleyi, *“Böylece Biz Yusuf'a Mısır'da iktidar verdik. Nerede isterse orada makam tutar, dilediği şekilde yönetirdi.” (Y.S. ayet:56)* şeklinde anlatmaktadır.

Allah'ın şanı yüce Peygamberi (a.s.), Hükümdar'dan, “ellerini kesen kadınlar” meselesini sormasını istemiş, kadınlar suçlarını itiraf ettiğinde de yine edeple ve tevazu ile davranmış:

“Onların bu şahitliklerine lüzum görmem, benim vezire gıyabında hainlik etmediğimi ve Allah'ın, hainlerin bilesini iflah etmeyeceğini onun da bilmesi içindir. Bununla beraber, nefsimi de temize çıkarmam. Çünkü Rabbimin merhamet edip korudukları hariç, nefis daima fenalığı ister, kötülüğe sevk eder. Muhakkak ki, Rabbim bağışlayıcı ve merhametlidir.” demişti. (Y.S. ayet:52-53)

Evet, türlü yalanlarla ve bahanelerle nefse itimat edilmeyeceği gibi, bir sineye iman hakim olmadan da nefis terbiye edilemez. Nefsin çirkin hilelerine karşı tek sığınak Rabbin rahmeti ve itaat dairesidir.

Hz. Yusuf, yetkilerle donanmasına, babasına ve kardeşlerine kavuşmasına rağmen bir an bakışı bulanmamış, dünyanın geçici cazibelerine aldanmamıştı. Asıl maksadın ahiret yurdu olduğunu unutmuyor, istikamet gösteriyor ve “*Müslüman olarak canımı al ve beni salihler zümresine dahil eyle!*” diye dualarına devam ediyordu. (Y.S. ayet:101)

Hazret-i Musa Önden Yürüdü

Hazret-i Musa, Firavun’un sarayından ayrıldıktan sonra on günlük bir yolculuğun ardından Medyen’e gelmişti. Su kuyularının yakınındaki bir ağacın altına oturdu. Davarlarını sulayan bir grup insan ve arkalarında kendi hayvanlarını onlardan uzak tutmaya çalışan iki kız gördü. Çobanlar kuyudan su çekiyor, hayvanlar bir türlü suya doymuyor, kızlar o kadar çobanın arasına girmek istemiyor, bun alıyor, hayvanlarını sürekli geri çekiyorlardı. Hazret-i Musa, kızların durumunu fark etti. Yanlarına yaklaştı. Bakışları ile olsun onları rahatsız etmeden:

– *Siz niçin bekliyorsunuz, dedi. (Kasas Suresi, ayet: 23)*

Kızlar, bitkin görünümlü bu genç adamın emin bir insan olduğunu anladılar.

– *Çobanlar buradan ayrılınca kadar biz hayvanlarımızı sulayamayız; babamız da çok yaşlıdır, dediler. (K.S. ayet: 23)*

Koyunları sulama işinin niçin kendilerine düştüğünü anlatmak için babalarının durumundan bahsetmişlerdi.

Bunun üzerine Hazret-i Musa onların koyunlarını suladı. Onlar teşekkür edip ayrıldılar. Musa (a.s.) gölgeye çekildi. Hem

dinleniyor, hem dualar ediyor ve: “Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra muhtacım.” (K.S. ayet: 24) diyordu.

Çok geçmeden kızlardan birisi utana utana yürüyerek geldi:

– Babam, dedi, bizim yerimize hayvanları sulamanın ücretini ödemek üzere seni davet ediyor. (K.S. ayet: 25)

Hazret-i Musa, teklifi kabul etti, yerinden doğruldu. Kız yolu göstermek için öne geçmişti. O önde yürürken, Hazret-i Musa onu takip edecekti; fakat durumdan rahatsız oldu. Gideceği yeri bulmak için de olsa, tesettürlü de olsa, bu hanım kıza bakmak istemiyordu. Zira o, içinin fatihiydi, yığitti, şerefliydi, nezihti, güvenilirirdi, mertti. Gençliğinin, erkekliğinin, emniyetinin hakkının verecek, ayaklarına en küçük bir toz bulaşma ihtimali olan bir şeye daha baştan müsaade etmeyecekti. Asırlara, ardından gelen nesillere örnek olacak bu nezaheti, Rabbinin emirlerine olan saygısını bozmamak için tercih edecekti. Bir bakışla olsun kimseye ihanet etmeyecek, yeryüzünde fesat çıkarmayacak, bozguncu olmayacaktı. Meleklerden üstün yaratılmıştı ve melekler kadar duru kalacaktı.

– Ey hanım kız, dedi. Ben önden gideyim, sen arkadan gel. Ne tarafa gideceğimi söyle. Çünkü biz kadınların topuklarına bakmayı hoş görmeyen bir aileye mensubuz.

Hanım kız, teklifi kabul etti. Hazret-i Musa öne geçti, yolculuk böylece devam etti. Nur yüzlü adamın yanına geldiler. Hazret-i Musa, Firavun’un memleketinde başından geçenleri anlattı. O, “Korkma, o zalim kavimden kurtuldun, dedi.” (K.S. ayet: 25)

Bu nurani Zat, Allah’ın şanı yüce peygamberlerinden Hz. Şuayb (a.s.) idi. Hazret-i Şuayb’ın kızlarından birisi, babasına:

– Babacığım! Onu ücretle tut. Çünkü ücretle istihdam edeceğin en iyi kimse, bu güçlü ve güvenilir adamdır, dedi. (K.S. ayet: 26)

Kızlar, genç adamın nasıl bir insan olduğunu anlamışlar; bir izzet, bir insanlık, bir güvenilirlik görmüşlerdi. Kalbinin kapılarının en küçük bir kötü niyete, içten geçecek bulanıklığa karşı sürmeli olduğu belliydi.

Hazret-i Şuayb:

– *Bana sekiz yıl çalışmana karşılık şu iki kızımdan birini sana nikahlamak istiyorum, dedi. (K.S. ayet: 27)*

Hazret-i Musa bu teklifi kabul etti. Kendisine yolu tarif eden hanım efendi ile evlendi.

Allah'ın helal dairesi genişti ve Rabbi onu mahrum bırakmamıştı. O kendisine yakışanı yapmış, ne Rabbi ne ve ne de insanlara ihanet etmişti. Aksine, kendi içinde kaybeden, vicdanında mahkûm, kirli bir alın ve vicdan olmaktan kurtulmuştu. Daha sonra Allah'ın en büyük peygamberlerinden birisi olma payesine ermiş, elhak Peygamberlik bu izzetli insana çok yakışmıştı. Günümüz gençliği, sokaklarda kadının peşinden yürüyen boynu tasmalılar gibi olmaya, ne nefsinin ne de başkasının kölesi olmayan izzetli bir yiğitliği tercih etmelidir. Bu kendileri için hem hayırlı, hem kârlı olacaktır. *(Peygamberler Tarihi 2- Doç. Dr. Ahmet Lütfi Kazancı; Nil Yayınları, sh: 150)*

Cesaret Vermek

İmam-ı Gazali Hazretleri anlatıyor:

Süleyman bin Yesar, Allah'a karşı fevkâlade saygılı, haramlar karşısında hassas, kılı kırk yarararak yaşayan, defterlerin uçtuğu hesap gününde mahcup olacağı şeyleri yapmamaya çalışan bir gençti. Gerek dış görünümü, gerek zekası ve faziletleri ile dikkatleri çekiyordu.

Hacca gitmek niyeti ile Medine'den Mekke'ye doğru yola çıkmıştı. Bir konak yerinde çadırında yalnız başına oturuyordu.

İçeriye bir kadın girdi. Maksadını anladığında başını elleri arasına aldı, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Kadın şaşkına dönmüştü. Süleyman bin Yesar:

– Seni bana şeytan gönderdi. Fakat, ben de Allah’a karşı böyle bir saygısızlığı yapacak nasıl bir zaaf gördün ki, bu teklifi yapacak cesareti buldun, diyordu.

Kadın da ağlamaya başlamıştı. Hemen çadırı terk etti ve o günden sonra örnek alınacak bir hayat yaşadı.

Süleyman bin Yesar, Mekke’ye varıp tavafını yaptıktan sonra bir kenarda uyuya kaldı. Rüyasında Hz. Yusuf (a.s.)’ı gördü. Ona:

– Sen benim kardeşimsin, diyordu.

Günaha girmemek mevzusunda gösterdiği hassasiyet, iffetini korumak için sergilediği çelik irade onu peygambere kardeş ve komşu yapmıştı.

Mağaradaki Üç Kişi

Efendimiz (a.s.v.), geçmiş devirlerde yaşayan üç kişinin hikâyesini anlatır. Yola çıkarlar ve akşam üzeri yağmur bastırınca bir mağaraya sığınır. Dağdan yuvarlanan bir taş mağaranın ağzını kapatır. Aralarında konuşurlar ve kayadan kurtulmak için daha evvel yaptıkları şeyleri şefaathçi yaparak dua etmeye karar verirler.

Birisi, anne ve babasına olan hürmetini anlatır. Taş bir miktar açılır. Fakat çıkabilecek kadar değildir. İkincisi, Allah rızası için terk ettiği bir günahı anlatır. Kaya biraz daha açılır. Üçüncüsü, yanında çalıştırdığı insanın hakkını korumakla ilgili yaptığı bir şeyi şefaathçi yapar. Kaya tamamen açılır ve yollarına devam ederler.

İkinci şahıs şöyle demiştir:

“Ey Allah’ım! Benim bir amca kızım vardı. Onu herkesten çok seviyordum. Ondan kam almak istedim. Ama bana yüz vermedi. Fakat gün geldi kılhğa uğradı, bana başvurmak zorunda kaldı. Ona, kendisini bana teslim etmesi mukabilinde yüz yirmi dinar verdim; kabul etti. Arzuma nail olacağım sırada:

‘Allah’ın mührünü gayrı meşru olarak bozman sana haramdır!’ dedi. Ben de ona temasta bulunmaktan kaçındım ve insanlar arasında en çok sevdiğim kimse olduğu halde onu bıraktım, verdiğim altınları da terk ettim.

Ey Allah’ım, eğer bunları senin rıza-yı şerifin için yapmışsam, bizi bu sıkıntıdan kurtar.” (K. Sitte, c. 14, s: 45)

İnsan, hangi durumda olursa olsun haramı terk ederek tövbe etmelidir. Günahı terk etmeyenler, insanlar akın akın saadet saraylarına doğru yürürken karanlık kuyularda derbeder ve perişan kalmaya mahkûmdur.

Ölüm Korkusu mu?

Hazret-i Aişe’nin, “Babası gibiydi” diye tarif ettiği, Hazret-i Fatıma validemiz, Efendimiz’in (a.s.v.) vefatından kısa bir süre sonra hastalanmıştı. Ebubekir Efendimizin hanımı, Esmâ Bint-i Ümeys, yanına gitti. Onu üzgün ve endişeli buldu.

– Ölüm korkusu mu, diye sordu.

Onun derdi başka idi.

– Kadınların cenazelerinin üzerine örtü örtülmesi adeti hoşuma gitmiyor, dedi.

Öldüğünde, kat kat kefene sarılacaktı. Fakat, o kadarcık da olsa, baştan ayağa kefenli de olsa, görünecekti. Cenazeyi düz bir

tahtanın üzerinde taşıyorlardı. Rahatsızdı o büyük kadın. Bunu anlatıyordu.

Esmâ Bint-i Ümeys, yaş hurma çubukları getirtti. Üzerine bir örtü örttü. Onun tabutu böyle taşınacaktı.

– Bu usul ne kadar iyi ve güzel, dedi.

Gönlü rahatlamıştı. Ölümü beklemek dahil hiçbir durum onun hassasiyetlerini değiştirememişti. Rabbinin huzuruna kirin gölge hayali bile bulaşmamış bir paklıkta çıkacaktı.

O cennet ehlinin bile bakışlarını indireceği iffet abidesi Hazret-i Fatıma'ydı. Zira o, sadece zerresi insanlığın bütününe dağıtılsa, fert fert herkesin başından aşkın gelecek hayaya sahip bir babanın kızı idi. (*Sahabe Hayatından Tablolar*, 3-218)

İlmin İzzeti

Bediüzzaman Hazretleri, yirmi yaşlarında iken Bitlis Valisi, merhum Ömer Paşanın evinde iki sene kalır. Valinin, Bediüzzaman Hazretlerine ciddi hürmeti ve ilmi meselelere karşı özel bir ilgisi vardır. Kalması için çok ısrarcı olmuş, elinden geldiğince hassas davranmıştır.

Ömer Paşanın, üç küçük, üç büyük; altı tane kızı vardır. Bediüzzaman Hazretleri: “Ben, üç büyükleri iki sene beraber bir hanede kaldığımız halde, birbirinden tefrik edip tanı mıyordum. O derece dikkat etmiyordum ki bileyim.” der. İnsan, iki kişiyi birbirinden bir defa görse ayırt edebilir. Demek, bir defa, kazara olsun nazarı kaçmamıştır. Yanına bir alim arkadaşı ziyaret için gelir. İki günde hepsini tanır. Herkes onun bu nezaheti karşısında hayretler içerisinde. Cenab-ı Hakkın, iffet tecellisine has derecede mazhardır. Sorarlar:

– Neden bakmıyorsun?

– İlmin izzetini muhafaza etmek beni baktırmıyor, der.

Bir gün, her nasılsa bulunduğu odaya evin büyük kızı girer. Bediüzzaman Hazretleri, bakmamış, fakat o olduğunu anlamıştır. Hemen başını ellerinin arasına alır ve kıza odayı terk etmesini söyler. Ve o hadiseden sonra da valinin konağını terk eder.

Aradan yaklaşık on beş yıl geçer. İstanbul’da, Kağıthane şenliklerinin yapıldığı günde merhum mebus Molla Seyyid Taha ve merhum mebus Hacı İlyas ile beraber kayığa binerler. Köprü’den Kağıthane’ye kadar Haliç’in iki yakasında binlerce Rum, Ermeni ve İstanbullu kadın, kız vardır. Yolculuk bir saat sürer. Molla Taha ve Hacı İlyas anlaşıp ve sırayla yolculuk müddetince Bediüzzaman Hazretlerini takip ederler. O ne göz hapsinde tutulduğunun ve ne de sahildekilerin farkındadır. Seyahat sonunda itiraf edip, derler:

– Senin bu haline hayret ettik, hiç bakmadın.

– Lüzumsuz, geçici, günahlı zevklerin akıbeti elemeler, teessüfler olmasından istemiyorum, diye cevap verir.

Bir bakışlık olsun haramdan murad almamış, almayı düşünmemiştir. Zira, gayr-i meşru geçici lezzetler günahını bırakıp gitmekte, zehirli bal gibi, kabir kapısına kadar binlerce musibet ve elem ile karın sancısı çektirmekte, kabrin ötesine o lezzetten yüz milyarlarca kat daha şiddetli bir azap olarak taşınmaktadır. (*Tarihçe-i Hayat*)

Güç Allah’ın

“*Dava ve Davetçinin Hatıraları*” isimli kitabında, şehit Hasan el Benna anlatıyor: Mısır’da, İngiliz İşgali’nin devam ettiği yıllarda, marangoz bir arkadaşını bir İngiliz subayı evine ufak tefek tamirler için çağırır. Arkadaşı, eve gider. Kapıyı evin hanımı açar. Subay, o saatte işindedir. Marangoz, tamirata başlar. Bir

müddet sonra kadın, çirkin bir teklifte bulunur. Marangozdan aldığı red cevabı karşısında şaşkına döner ve eline aldığı silahla tehdit eder. “Kendimi korumak için vurdum!” diyecektir. Marangoz, saf, duru bir kaynaktan beslenmiştir. Ölüm tehdidi bile teklif edilen şeyden cazip gelir. Kadın tabancanın namlusunu üzerine doğrultur. O, gözlerini kapar, “Kelime-i şehadeti okuyarak öleyim.” diye düşünür. “Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve Resulüh” der. Onun yürekten tevhid okuyuşunu takip eden kadının bir anda elleri titremeye başlar. Silah elinden düşer. Marangoz hemen kapıya koşar. Sokakta koşarak kaçarken arkadaşları ile karşılaşır. Durumu anlatır.

Ölüm tehdidi ile de olsa günah işlememiş, “Öldürürüm!” diyenin Allah (c.c.) dilemeyince buna gücü yetmemiştir. Şükür ki, Allah’ın kulları arasında fuhşa düşmektense ölümü tercih edecek insanlar vardır. Aslında her kul öyle olmalıdır. Zira, Allah korusun, af imdada yetişmezse günaha, fuhşa düşmek, sonucu açısından ateşe düşmek demektir.

Ateşin İçinde Yanmayanlar

Cemiyetin yok edici güruhu ile vicdanlara baskı yaptığı, bunun devletler eli ile desteklendiği doğrudur. Evet, “Bu toprak çirkef, bu gökyüzü bodurum”dur artık. Her köşe başını nesilleri yutan devler tutmuş, tahrip ve yüzsüzlük kabul edilir olmuştur. Fakat, karların erimeye, buzların kırılmaya yüz tuttuğu, baharı müjdeleyen kar çiçeklerinin her yerde arz-ı endam etmeye başladığı da doğrudur. Emsali dünyanın her köşesinde binleri, yüz binleri bulmakta, velayet çizgisindeki bir saffeti ve iffeti temsil etmektedirler. O kadar ki, günümüzde keramet arayanlara, onların bu çelik iradeleri gösterilir hale gelmiştir. Rahatlıkla

“Bundan büyük keramet mi olur?” denmektedir. Evet onlar, “ateşin içinde fakat yanmayan” dupduru bir nesildir ki, imana fer, nefse ders vermektedirler.

Gözlerini sokağın kirinden koruduklarından alınları pırıl pırıldır. Elin hukukunu bir an olsun çiğnememek için, “gözlerimi alsan” diye dua edenleri vardır.

Üniversitede okuyan bir genci, bayan hoca evine dersle ilgili bir meseleyi görüşmek için çağırır. Evde kadının muradını söyler. Delikanlı o havaya kapılmadan kendisini kurtarmak için açık olan pencereden atlar. Ayağındaki bir kırıkla kurtulur ebedi uçurumdan... Daha sonra, gencin bunu dini hassasiyetinden ötürü yaptığını öğrenen hocası, insanları bu kadar ulvi hislerle yücelten dini incelemeye başlar.

Orta Asya ülkelerinden birisine giden genç öğretmenlere, biraz da sınamak, güvenilirliklerini denemek maksadı ile, "Siz burada evinizden uzaktasınız. Fıtri ihtiyaçlarınız vardır. İsterseniz..." derler. Öğretmenler, "Biz buraya namuslara el uzatmaya değil, korumaya geldik!" diye cevap verir. Bütün sınavları aştıkları için o güven yerleşir.

Bir öğretmenle ilgili maksadına ulaşamayan kadın sonunda pes eder ve "Ben bu kadar mı çirkinim, bir kerecik olsun yüzüme bak!" der. "Hayır" der, genç öğretmen, "Bu senin çirkinliğinden değil, benim Allah'tan korkumdan!"

Asya'nın mağdur ülkelerinden birisine ticaret yapmak için giden iş adamı, kısa süre sonra dengesini kaybeder. Artık sadece vicdanı değil, ailesi de huzursuzdur. Kendisi utanmakta, hanımı, çocukları utanmaktadır. Fakat, orta yaşın üzerindeki bu adam bir türlü hislerini gemleyememekte, her an burun buruna olduğu ve o dünyanın normal kabul ettiği bu duruma güç yetirememektedir. Bir gün yanına, ülkesinden oralara üniversitede okumak için

giden bir delikanlı gelir. Tanıdık birileri tarafından tavsiye edilmiştir. İşe alır genci... Çalışkanlığı, doğruluğu, temizliği dikkatini çeker. Fakat, onu asıl şaşkına döndüren şey, gelip giden, dönüp dolaşan onca kadın ve kız karşısında bir an olsun sarsılmaması, erimemesi ve işi dışında hep uzak durmayı tercih etmesidir. O kadar ki, o gözler bir kere olsun gereksiz bakmaz, dil, lüzumsuz konuşmaz, dudaklar, çirkin hislerle yana kaymaz. Zamanla anlar genci... Ve, "Beni bitirdin!" der gence, "Bundan daha etkili bir dersi hiçbir hatip veremez." Dağılmak üzere olan ailesi kurtulur. Eşi ile boşanmaktan vazgeçerler. Adam, o yıl hacca gider.

Bir Balkan ülkesinden dönen iş adamı, uçakta genç bir bayanla yan yana düşer. Konuşurlar. Genç hanım üniversitede okuyan bir öğrencidir. "Türkiye'ye çalışmaya gidiyorum." der. "Okul masraflarım için para biriktirmeliyim." Hangi işte çalışacağını sorar adam. Cevap gelmez, mesele anlaşılır. "Ne kadar kazanmayı umuyorsun?", "Beş-altı yüz dolar.", "Bu parayı ben sana versem, geri döner misin? Hem o çirkin şeyleri de yaşamamış olursun.", "Dönerim..." der kadın. Adam, tereddütsüz parayı verir. Genç hanıma birkaç dostunun adresini vermeyi de ihmal etmez. Türkiye'deki işlerini bitirip dönen iş adamı, genç kadınla karşılaşır. Verdiği adresteki dostları ile görüşmüş, düşünceleri ve hayatı çoktan değişmiştir.

Kendisine Hazret-i Fatıma'nın, Hazret-i Meryem'in nezahetini örnek alan, yerde bir melek saffeti ile dolaşan milyonlarca hanım efendi ve genç kız vardır. Ki, davetkâr tavırlarla değil, kalpteki en küçük bir bulanıklıkla bile tanışmaya hayatlarında yer yoktur.

İnişi gökten bu temiz çehreler, dünyanın bir kere daha ahlâk medeniyeti ile tanışacağını müjdesini vermektedir.

İradenin Zaferi

Kızlar, şuh kahkahalar, manalı süzgün bakışlar, neşeli hareketlerle vapura doğru yürüyorlardı. Kendilerinden emindiler. Saçlarını baş hareketleriyle arkaya doğru atmaları, elleriyle bukleler yaparak oynamaları, dudaklarını hareket ettirmeleri hep aynı maksat içindi. Kendilerini kamera karşısındaki artistler gibi hissediyorlardı. Onlara göre, gözü bir kez ilişen her erkek artık hareketlerinin en ince teferruatını bile kaçırmaya tahammül edemeyecek kadar onların mahkûmu olacaktı. Kadının ne idrak ve ne de aklı selim bırakan büyüleyici tesirine nefislerinde vakıftılar. Ashında hakikaten bir kamera karşısındaydılar. Fakat onlar, hissiyatlarına mahkûm oldukları için bunun idrakinden çok uzaktılar. Evet, Ezeli Ferman Sahibi, ezeli bir hesaplaşma için onların hiçbir hallerini ihmal etmeden kaydediyor ve hesaplaşmanın olacağı güne kadar da mühlet veriyordu. Belki sadece hafızalarına dikkat etseler o kayıt meselesini ve her kaydın bir hesaplaşma için olduğunu anlayacaklardı.

Kızlardan birisi sarışın, diğeri esmer güzeliydi. Tam bir bütünlük arz ediyorlardı. Vapur neredeyse hareket edecekti. Esmer kızın, vapura yetişmek için hızlı hızlı yürüyen bir genç dikkatini çekti. Genç dönüp dönüp bakan kız tarafından takip edildiğinin farkında bile değildi. Esmer kız yavaşladı. Arkadaşı bir şey anlamamıştı.

Genç, vapura yetişti ve üst kata çıkan merdivenlerin başındaki insan kuyruğuna takıldı. Kızlar, gence göre hareket ettikleri için yaklaşırken bir an ilişti gözleri... Esmer kız ona doğru bakıyordu. Genç, belki gözünde net bir görüntü bile oluşmadan kaçırdı gözlerini... Genç kızın kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı.

Delikanlı; siyah, gür saçlı, bembeyaz, nurani yüzlüydü. Orta boylu ve kaba denemeyecek kadar da cüsseliydi. Bakışları öylesine masum, öylesine derindi ki; o gözler kızların bakışlarına vermeye çalıştıkları birkaç suni ve behimi mananın ötesinde, binlerce samimi ve ulvi manalar taşıyordu. Belki azıcık dikkat eden ve anlamayı bilen herkes rahatlıkla anlayabilirdi.

Esmer kız, çok rahatsız olmuştu. O böyle kaçırılan gözlere alışkın değildi. Mahkûmu olmalıydı herkes güzelliğinin... Bilmiyordu ki, ona mahkûm olanlar evvela kendi dünyalarında, kendi hislerine mahkûm olmuşlardı. Genç kız, gencin oturduğu yerin karşısına oturmak için arkadaşını o tarafa doğru çekti. Oturacakları yere doğru yürürken de genci gözüyle arkadaşına işaret etti.

– Harika birisi, dedi, arkadaşının kolunu sıkarken.

– Nereden anladın, diye sordu arkadaş.

– Görmüyor musun, dedi, yakışıklılığı, asaleti... Ben anlarım.

Genç, hiç onlardan tarafa bakmıyordu ama, canı sıkılmış gibiydi. Yüz hatları âdeta “Çattık yahu!” diye homurdanıyordu. Eline bir kitap aldı. Başını kitaba gömüp okumaya başladı.

Esmer kız, sesini yükselterek sürekli konuşuyor, şen kahkahalar atıyor, sağa sola yıkılıyordu; fakat hayır... Gencin bir anlık bakışına bile mazhar olmak mümkün değildi. Ve genç kızın beklemediği bir anda, genç, yerinden gayet tabii bir hareketle kalktı. Kitabını, çantasını eline aldı. Nereye gidiyor olabilirdi? Esmer kız peşinden bakakalmıştı.

Kız, kolay kolay bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi. Ne çıkardı sanki? Bir an baksa... Bir an göz göze gelseler... Bir an vücudunun bir çizgisine takılsa gencin gözleri... Ölür müydü sanki? Zehir miydi ki bu?

Vapurun güvertesinde genci aradı, bulamadılar. Nihayet alt katta, bir köşeye çekilmiş otururken gördüler. Genç kız, kibrini, gururunu bir anda ayaklar altına almıştı. Dünyayı rahatlıkla elde edebileceğini zannetmenin verdiği korkunç kibir bir anda balon gibi sönmüş, belki yerini inada terk etmişti. İçi içini yiyordu. Bir bakışlık olsun onunla vuslata ermeyi istememek, elinin tersiyle iter gibi itmek, reddetmek, cüzzamlılardan kaçır gibi kaçmak ne demekti?

Gelip tekrar gencin karşısına oturdular. En acayip aşk şarkılarını söylemeye başladılar. Birkaç erkeğin sıkılarak, utanarak konuşabilecekleri, aslında konuşmayacakları sözleri hiç çekinmeden ve kimlerin duyduğuna aldırmadan söylediler. Esmer kız, olabildiğince de açılıp saçıldı.

Yine işe yaramamıştı. Genç, çantasından kızların hakkında sadece “dincilerin gazetesi” diyebilecek kadar malumat sahibi oldukları ve o iki kelimeyle her şeyi halledip haklı çıktıklarını, karşısındakini de iflah olmaz bir mahkûmiyete attıklarını sandıkları bir gazeteyi çıkarmış; yapraklarını sonuna kadar açarak önünü bütün bütün kapatmıştı. Yine de kızların onu ısırın delici bakışlarını hissediyor olmalıydı.

Neydi bu genç ve ne yapmak istiyordu? Böyle bir genç, böyle bir erkek olamazdı. Bir anlık bir bakışla karşısındakinin nefsinden murat almak istemenin ne zararı olabilirdi? Bu genç, bir anlık bakışı kendisini öldürecek zehirli bir ok olarak mı görüyordu? O yara öldürür müydü artık insanı? Veya ona göre, bir anlık bakış, bir insanın ya da belki de topyekün bir milletin namusunu ifgal etmek gibi bir şey miydi? Belki de onun da ötesinde... Kendisine ait olmayan bir kadına bakmayı annesine, bacısına bakmaya müsavi mi tutuyordu? Bu, başkalarının da aynı şeyi ona yapmasının yolunu mu açardı? Kimden, kimin

göreceğinden korkuyordu? Kim vardı ki o bir anlık bakışı unutmayacak? İnsanlardan korkuyor olamazdı. Belki, hayatının bir anının bile hesabını vereceği birinden korkuyordu.

Genç kız çıldıracaktı artık. Yerinden kalktı. Gencin burnunun dibine kadar sokulup, bir o tarafa, bir bu tarafa geçip durdu. Vücudunun bütün baştan çıkarıcılığını kullandı. Hayır, olmuyordu. Kız, bir türlü maksadına ulaşamıyordu. Bir an baktırabilse, o kadarcık eritebilse, artık avucunun içine alabileceğinden emindi. Demek bir anlık bakış o kadar önemliydi.

Son çare gidip konuşmaktı. Konuşacak, kendisine öyle de olsa baktıracaktı. Konuşmak için bir bahane bulmalıydı ama ne? Uzun uzun düşünmeye ne hacet, saati sorabilirdi işte... Kolundaki saati çantasına atıp gence yaklaştı. Artık, tatlı bir tebessümle, gülen gözlerle yüzüne bakacağına ve saati söyleyeceğine emindi. Kim bilir sesinin tonu da ne tatlıydı?

Yaklaştı. Bir an buz gibi bir korku düştü içine nedense. Neredeyse dönecek, soramayacaktı. Bu gençte bir hal vardı. Sanki onun çok fazla rahatsız edilmesini birisi istemiyordu. Korkusunu güçlkle aştı.

Sesini mümkün olduğu kadar tatlılaştırdı.

– Şey, dedi, özür dilerim, saatinizi sorabilir miyim?

Bu kadarı da olamazdı. Genç, başını hiç kaldırmadan, kolundaki saate bile bakmadan, sopsoğuk ve kupkuru bir sesle:

– Üçü çeyrek geçiyor, demişti.

Bu sözleri o kadar soğuk ve kendinden emin söylemişti ki, kız biraz daha ileri gitse rahatlıkla “Defol!” cevabını alacağından emindi. Esmer kız, kovulmadan hemen gencin başından uzaklaştı. Arkadaşının yanına gelince:

– Kalk, dedi, gidelim.

– Nereye?

Cevap vermedi. Vapurdan inene kadar düşündü durdu. O bir erkek olduğu, sahip olma iktidarı da onda olduğu halde, nefesine bu kadar sahip ve böylesine çelik iradeli olursa; korunmaya muhtaç, nazik, nazenin tabiatıyla kadın kim bilir ne denli hassas olmalıydı. Esmer kız, gencin nezahetinden, nezafetinden alacağı dersi almış, pırıl pırıl haline hayran kalmıştı. Evet, insan bir anlık bakışın bile hesabını verecek kadar hassas olmalıydı.

O gün artık arkadaşıyla vedalaşırken söylediği “Hoşça kal” dan başka tek kelime konuşmadı. Ve o günden sonra da onu sokaklarda sere serpe dolaşırken gören olmadı. (M. Akar-Yanmak Vakti) isimli hikâye kitabından.

sonuç ve çare

Öyle ya da böyle, orada veya burada... Belki bir ikinci sonrasında, belki bir öğle sofrasında...

Bir kenarda unutulup kalan da yoktur, yakası bırakılan da... “Oyuncak bir gün takılıp kalacak, kurgular bitecektir.”

Hiçbir şey için aldanmaya değmez. Hiçbir tat, hiçbir yüz için ebedi hayat mahvedilmez, dünya için cehenneme girilmez. Yaptığınız işin iyi veya kötü olduğuna kendiniz karar verebilirsiniz. O hal üzere ölmekten ve bir huzurda hesaba çekilmekten korkmuyorsanız, iyi bir şey yapıyorsunuz; korkuyorsanız, yanlış yaşıyorsunuz demektir. “Nasıl yaşarsanız öyle ölür, nasıl ölürseniz öyle haşır olur,” Rabbinizin huzuruna o hal üzere gidersiniz.

Kur'an'ın, anlattığı kötü akıbetler vardır. “Keşke toprak olsaydım!” diyecek adamlar... Kendilerine zulmedenler ve yeri kirletenler... Bir adımı o yolda atmak yanlış, bir an O'nu unutmak, O huzurdan ayrı olduğunu sanmak gaflettir. “Bir lahza dahi, seni unutturma İlahi,/ Bir lahzası, bir ömür azaptır ayrılığın!” şiirinde bu anlatılır. Nefsini, nasıl bir varlık olduğunu mefhumlar, unutulurlar. Varlıkta yokluk, genişlikte darlık çekerler. Unutulanların sonu, yüzlerine Rahmetin tebessüm etmemesi ve kötü akıbetleri ile belli olur.

Mektup Dergisi'nin 3. Sayısında, bir hanım hayat hikâyesini ve yürüdüğü yanlış yoldan dönüş sebeplerini anlatır:

Bir gün telefon çalar. Telefondaki ses, gayr-i meşru iş yerleri çalıştıran patronunun hazin sonunu haber vermektedir. Evine hırsız girmiş, hırsız, adamı kafasını kopararak öldürmüştür.

Kadın, en yakınındaki bu adamın ölümünden fevkalade büyük bir şaşkınlık duyar. Ölümün nefesini bu kadar yakın duymak onu çok etkilemiştir. Günümüz insanı, ölümü şaşkınlık yaşayacak kadar unutmuş, kendisinden uzak düşünmeye başlamıştır. “Tabutu yapanın bile öleceğine inanmaz.” Ve o aniden gelir.

Cenazesi Şişli camisinden kaldırılır. Kalabalık cami avlusunu doldurmuş, çelenkler tabutun etrafını kapatmıştır. Adam, camilere düşmandır. Her fırsatta içindeki kini kusmakta, hakaretler savurmaktadır. Ayrı vadilerde de dolaşsa, başka arınma ümidi ve adresi yoktur. İmam, cemaate döner, “Nasıl bilirsiniz?” diye sorar. Ses vermeyenler, düşüncelere dalanlar vardır. İnsanların hayatını mahveden, kadınların insanlığına kast eden bu adam nasıl bilinmektedir? İçlerin şehadeti farklı olsa da, kalabalıktan “İyi biliriz!” sesi yükselir.

Kadın, patronunun cenazesinin peşinden mezarlığa gider. Ölüler konuşmaktadır mezarlıklardan... Dün birilerinin cenazesini getirenlerin bugün orada cenazesi vardır. Adam, açılan çukura bırakılır. Cılız vücuda tam gibi görünse de, için, “bu dar yere girilmez” dediği çukura... Akıbeti kötü olan, acı bir ölümle ölen adam, hayatının hesabını verecektir artık... Artık gün, onun günü değildir. Kadın, dağların çekemeyeceği veballerden, denizlerin arındıramayacağı kirlerden başka patronunun elinde bir şey kaldığına inanmamaktadır. Kimse için arzu edilmeyecek bir hayat ve sondur bu... Ve son bulması gereken bir yol olduğunu ilk o gün düşünür.

“Dönüşümde etkili olan Allah’ın (c.c.) intikamları olmuştur!” diye ilave ederek birkaç hadise daha nakleder:

“İzmir’de bir gün mahkemenin önünden geçerken kalabalık bir insan topluluğu dikkatimi çekti. Topluluğa yaklaşıncı bir de baktım ki bir kadın, eli ayağı şişmiş, yüzü tanınmaz bir halde...

Kendi kendime ben bunu bir yerden tanıyorum derken konuştu, sesinden çıkardım, İzmir eğlencelerinin tek kadını diye geçen Mihriban'dı. Tanınmayacak şekilde dayak yemişti. O olaydan sonra bir daha çalışmadı, dayaktan yüzünde yara kalmıştı. Kimse işe almadı.”

Bakırköy’de hastalara yiyecek, giyecek götürürdüm. Gene bir gün gittiğimde, eğlence mekânlarının ünlülerinden Selma delirmiş, hastaneye getirilmişti. Arkadaşlar arasında o “yuva yıkan Selma” diye anılırdı. Allah intikamını almıştı, yıktığı yuvaların cezalarını daha dünyada iken ödetiyordu. Daha sonra tımarhanede öldüğünü duyduk.”

Son sözleri gerçeği ifade eder: “Bu kadınların ne dünyası güzel, ne de ahiretleri.” Rabbinin affına sığınmış, çirkin bir hayattan kurtulduğu için şükretmektedir.

Bu misaller, dünyanın bugün yaşadığı ahlâki bozgunu düşünürseniz kum denizinden birkaç tanedir. Halbuki ne erkek şehvet kuduzu ve ne de kadın bir zevk paçavrasıdır. Bunlar, insanın iman ve ahlâk freninden mahrum bırakılınca, frensiz bir makine gibi sağa sola toslamasının, bir noktada duramamasının, istikametsiz kalmasının, yönünü şaşırmasının neticesidir.

Bu sonuç, insanın iman oksijenini yitirmesinden, bir misafir olduğunu ve elpençe divan bir huzura çıkacağını, hayatının hesabını vereceğini unutmamasından, kire bir ilk adımla batıp çıkamamasından, ibadet ve af kurnasında yıkanmamasından, elması cam pahasına satmasından, ebedi ölüme mahkûm olacağı bir yola dalmasından ve ruhundaki ağırlığa sahte gülücüklerle teselli aramasından, bedenindeki kapıcıyı sultan, sultanı kapıcı yaparak nefisin hizmetine girmesinden, “herkes böyle” gibi geçersiz bir çarede teselli aramasından, hazır lezzeti tercih etme hastalığından, akıbetini düşünmemesinden ve çok çirkin bir

zanla nezih yaşamayı, Sultan'ın yolunda olmayı mahrumiyet sanmasındandır. Sonuç, korkunçtur. Kadın, satılan bir orta malıdır artık... Erkek, her yanı yangın alarmı veren sükunetini yitirmiş canavar... Şehvetin doyuramadığı zavallılar, ölüm kusmakta, eroin krizlerinde çırpınmakta, kitleler duymaz, duygulanmaz cansız cenazeler halinde dolaşmaktadır.

Nefislerinin dizginini salan ve iradelerine itimat etmeyen suçlu vicdanlar nesillerin mahvı karşısında merhametsiz, yüreksiz, lal kesilmiştir. Hiçbir hadise onlara “hayır” dedirtememekte, sesini duyuramamaktadır.

Nesillerin emanet edildiği insanlar bile aynı havaya o kadar kapılmışlardır ki, tacizi, tecavüzü kabullenilmesi mecburi vakıalar olarak görmektedirler. Hadiselerin üzerini örtmeyi bir insana, onun ve onun ailesinin onuruna tercih ederler. Ve zaten çocuklarının bir eroin bağımlısı gibi saplandıkları zevklerinden evlâtları bile tutuşup yansa vazgeçmeye niyetleri yoktur. Buna güç yetirecek iradelerinin kaldığı da söylenemez.

Alışkanlıklar ve umumi kabuller yalnız başlarına bir meselenin doğru olduğunu göstermeye yetmez. Toplumların bir meseleyi üstesinden gelinmez görmesi, bir zaafı kabullenmesi, ferden düşülen bir çukura binlercesinin, milyonlarcasının atlaması, ne o kanalizasyon çukurunun temiz olduğu manasına gelir ve ne de bir ferdin oraya düşmesindeki dehşeti, vahşeti, zulmü azaltır. En bayağı hisler hatırına, bir insanı insanlıktan çıkarmak, dünyasına ve ebedi hayatına kıymak, hayatı behimi varlıklar seviyesinde yaşatmak istismarın en korkuncudur. Milyarlar bu cinneti cennet göremez. Tek bir ferdi hafife alamaz. Bir kişinin iffeti, izzeti çiğnenmesin diye altı milyar insan çalışsa değer.

Çare, nesillerin yeniden Allah’la buluşturulmasında, O’nu en yakınları olarak bilip, duymasındadır. İnsanı insan eden de, sultan eden de imandır.

İnkâr etmemek başka, iman etmek başkadır. İman, tanınmayan, sevilmeyen ve tesiri fark edilmeyen bir Zat’a, geçiştirir gibi söylenen, idrakine erilmeyen “Var!” sözü değildir. İman, her eserde O’nun mührünü görmek, her zerrede O’na ait hakikatleri okumak ve O’nun bilgisi ile bal peteklerini doldurmaktır. Göz eseri gördüğünde, idrakin Sanatkârı görmesidir. Kendi varlığından çok, O’na inanmaktır. “Ben, kendimi kendim yapmadığıma göre, beni inkâr etmeden beni var edeni inkâr edemezsiniz.” demektir. O’nun huzurunda yaşadığını unutmamaktır. Nesillere, teslimiyet değil, Kur’an’ın anlattığı tasdik ve tahkik dersleri öğretilmelidir. Görür gibi inanan, O huzurun adabını koruyacak, haddini aşmayacak, kendisine de, başkalarına da zararı dokunmayacaktır.

Geçmiş devirlerin ve günümüzün nurlu simaları bu hakikatin en büyük şahididir.

Kanı deli, hissi taşkın, kuvveti kavi gençliği zaptedecek, her türlü tecavüzüne set çekecek yalnız ve yalnız ötelere iman düşüncesidir. Zira, haklının güçlü, haksızın güçsüz olduğu bir huzurda hayatının hesabını vereceğini düşünen adam, her türlü sınırı aşmaktan, gül kadar olsun bir başkasına dokunmaktan ürpererek, ölümlünün güç vehmine gülecek ve o büyük gaflete düşmeyecektir. Cemiyet o hale gelince “San’a dan, Hadrameyt’e kadar giden kadının vahşi hayvanlardan başka endişesi olmayacaktır.”

Cahil, Allah’ın düşmanıdır. Nerede olursa olsun, kimden olduğunu zannederse zannetsin.. Bilmediğinden her hareketinde bin tahribin olması muhtemeldir. Evvela, insanlar iman, ahlâk ve

edep hassasiyetinin cahili olmaktan kurtulmalı, kurtarılmalıdır. İnsan, günah işlerken neye muhalefet ettiğini, hangi haddi aştığını ve nasıl bir çirkinliğe düştüğünü bilmelidir.

Doluya bir şey damlamaz. Boşun içine küf dolar. Gayesi olmayan insanın ayakları kendi bedenine, gölgesine takılır. Yüksek hakikatlerle, ulvi gayelerle dolu insanların eteklerine toz bulaşmayacaktır. Nesiller ilimlerle ve irfanla donatılmalı, ideallerle abes yaşamaktan kurtarılmalıdır. Mü'min, iyiye emreden, kötünden men eden insandır. Rabbine, insan kardeşleri ile el ele, tertemiz çehrelerle dönmek onun en büyük idealidir. İnsan nevinin kirleten olmadığı bir dünya...

Akıl, günah işlemeye haddinin olmadığını, nefis, helal dairesinin keyfe kâfi olduğunu bilmelidir. Ve kalp, kendisine haram olana karşı en küçük bir arzu ve meyil duymayacak kadar nezih olmalıdır. İnsan, insan ismine lâayık ise, harama iştahı yoktur.

İman ettiğini söyleyenin elinden ve dilinden insanlar emin olmalıdır. Ve "imanın tadını tadan adam, harama girmeyi, ateşe girmek kadar kerih görmeli." Zaten, affedilmezse, neticesi ateş olarak karşısına çıkacak değil midir?

Gençler, aklen ve kalben ikna edilmelidir. Söylenen söz mantık ve hikmet esasları üzerine oturmalı, kalbi helale yaklaştırmalı, haramdan soğutmalıdır.

Allah Resulü'nün huzuruna bir genç gelir:

– Ya Resulallah, zina için bana izin ver, çünkü ta- hammül etmem mümkün değil,der.

Orada bulunanlar gencin ifadelerinden rahatsız olurlar. Öyle konuşmamasını ima eden işaretler ya- pılır, sesler duyulur. Efendimiz, onu dinler, yanına çağırır, oturması için yer

gösterir. Fevkâlade müşfik hali gencin kalbindeki buzları eritmeye başlamıştır. Sorar:

– Böyle bir şeyin ananla yapılmasını ister miydin?

– İstemezdim Ya Resulallah!

– Hiçbir insan da, anasına böyle bir şey yapılınsın istemez!

– Senin bir kızın olsaydı, ona böyle bir şey yapılmasını ister miydin?

– Canım sana feda olsun Ya Resulallah, istemezdim.

– Hiçbir insan da, kızı için böyle bir şey yapılmasını istemez!

– Halanla veya teyzenle böyle bir şey yapılmasını ister miydin?

– Hayır, Ya Resulallah istemezdim!

– Kız kardeşinle bir başkası zina etsin ister miydin?

– Hayır, hayır, istemezdim!

Efendimiz son sözünü söyler:

– Hiç kimse balasıyla, teyzesiyle, kız kardeşiyle zina edilmesini istemez.

Allah Resulü, gencin aklını ve hislerini avucunun içine almış, âdeta geriye dua ile yıkanması kalmıştı. Öyle ya, onun zina yapmak istediği de, birisinin annesi, kardeşi, kızı, halası idi ve bunu kimse istemezdi. Efendimiz elini gencin göğsüne koydu ve şöyle dua etti:

– Allah'ım bunun günahını bağışla, kalbini temizle ve namusunu muhafaza buyur.

Genç, o duadan sonra Medine'nin iffet abidelerinden birisi olmuştu. (Müsned, 5/256-257)

Bir gün:

– *Kişinin anne ve babasına sövmesi büyük günahlardandır, buyurmuşlardı.*

Orada bulunanlar:

– *Hiç kişi anne ve babasına söver mi, dediler.*

– *Evet! Kişi, bir başkasının babasına söver, o da babasına söver; annesine söver, o da bunun annesine söver, buyurdular. (Buhari, Edep, 4)*

İnsan, kendisi için istemediğini başkası için de istememeli, başkalarının iffetini korurken, kendi iffetini koruduğunu, haddi aştığında kendi yakınları hakkında da aynı yolu açtığını unutmamalıdır. Kimse bakmasa, herkes bakmamış olur. Vakıa, esas olan insanın kendisinin doğruyu yapmasıdır. Kim ne yaparsa yapsın.

İnsanın gayrın namusunda gözü olmaması için, meselenin Hak katındaki ciddiyeti de anlatılmalıdır. Evet, Allah'ın büyüklüğü kadar azabı da büyüktür. Zina, hep en büyük günahlardan ve helak olma sebeplerinden sayılmıştır. Cehennem dayanılacak yer olmadığı için, günahın şakası yoktur.

Efendimiz (a.s.v.) bir hadislerinde, “Cennetin etrafı nefsin hoşlanmadığı şeylerle sarılmıştır. Cehennemin etrafı da şehvi şeylerle sarılmıştır.” (Sahiheyn) buyurmuştur. İzahını “Sonsuz Nur” isimli kitaptan dinleyelim:

“Cehennem, basit hevesleri kendisine tuzak yapmış bir cadıdır. Çoğu kimse, biraz sonra hayatına mal olacağından habersiz tıpkı sineklerin bala koşması gibi, bu zehire koşmaktadır. Evet, şehvet, onlar için zehirli bir baldır. Bu insanları, etrafında döne döne yanıp mahvolacağı ateşe doğru giden kelebeklere de benzetebiliriz; cehennemin etrafını saran şehvata doğru akılsızca gider ve kendilerini cehennemde

bulurlar. Gördükleri perdenin verasını tam kestiremediklerinden cehenneme perde olan şeyler, onların cismaniyetini kamçılar ve onları kendine doğru cezbeder.”

Efendimiz, Cehennemin nasıl tahammül edilmez bir azap olduğunu ifade buyurdıkları bir başka hadis-i şeriflerinde onu şöyle anlatır:

“Şu dünya ateşiniz var ya! Bu, cehennem ateşinin yetmiş cüzünden bir cüzdür. Eğer o, su ile iki kere söndürülmemiş (harareti giderilmemiş) olsaydı, ondan faydalanamazdınız. Şurası muhakkak ki, bu dünya ateşi, aziz ve celil olan Allah’a, bir daha eski haline döndürülmemesi için dua eder.” (K. Sitte-17, s: 638)

Ateşin, kendi dehşetinden korktuğu, eski haline ve hararetine dönmek için dua ettiği bir azabı hafife alır gibi davrananlar neyle muhatap olacaklarını bilmemektedirler.

Efendimiz’in, *“Cehennem ateşi bin yıl yakıldı. Öyle ki kıpkırmızı oldu. Sonra bin yıl daha yakıldı, öyle ki beyazlaştı. Sonra bin yıl daha yakıldı. Şimdi o siyah ve karanlıktır.” (Tirmizi, Cehennem 8)* ifadeleri de cehennem hakkında bilgi veren hadislerinden birisidir.

İnsanlar, iş işten geçmeden uyarılmalı, uyanmalı ve ateşe koşan keleklerin akıbetine uğramamalıdır.

Sıkıntı, sefahatin anasıdır. Hata yapan, sürçen, düşen ve yaptığı hatadan nasıl döneceğini bilmeyen insanlar şeytanın ayrı bir tuzağına düşerler. Onun içindir ki, evvela dinin günlük hayatı ilgilendiren emirleri hakkında insanlar bilgilenmeli, değişik vehimlerle boğuşmaktansa, merhamet kapısına yönelmelidirler. Herkes, zaruri bir fıkıh bilgisine sahip olmalı, neyle, ne zaman ve nasıl arınacağını öğrenmelidir. Çocukların kendisini kirli ve pis bilmesine meydan verilmemeli, guslü gerektiren ve gerek-

tirmeyen nüanslar anlatılmalı, “Mü’min pis olmaz!” hadisi ile meseledeki fitriliğe dikkat çekilmelidir.

Herkes, mümkün olduğunca doğruyu yaşayan ve hayrı anlatan insanlarla oturup kalkmaya çalışmalı, günlük hayatını bir ilim meclisi haline dönüştürmelidir.

Süfyan b. Üyeyne anlatıyor: “İnsanlar bir yerde toplanıp Allah’tan (c.c.) bahsederlerse, şeytan ve dünya oradan uzaklaşır. Şeytan üzüntü ile dünyaya:

– Şur insanların yaptığını görüyor musun, der.

Dünya da onu:

– Sen onlara şimdi yaklaşma... Buradan ayrıldıkları zaman ben onları tek tek yakalar ve sana teslim ederim, diyerek teselli eder.”

Özel bir arkadaş ve hayırhah da bu noktada çok önemlidir. İyiliğinizi isteyen bir insan, sizin adınıza, fakat nefsinizin baskısını duymadan konuşacağından istikamet üzere yürümenizde fevkâlade yardımcı olacaktır.

İffet, namus meselelerine laubali yaklaşılmamalı, en behimi hisler ulu orta konuşulmamalı, bunların kimseyi ilgilendirmeyen özel şeyler olduğu unutulmamalıdır. Helal olmayan insanlar hakkında nefse hoş gelen en ufak bir düşünce çirkinlik ve kalp bulanıklığı olarak kabul edilmelidir. Necip Fazıl’ın, “*Bir an yabancıya kaysa gözleri,/ Bir ömür gözyaşı cezasındalar.*” diye tarif ettiği erler her halde böyleleridir.

Mümkün olduğunca güzel örneklerle tanışılmalı, geçmiş devirlerin büyüklerinin hayatları öğrenilmeli, hassasiyetleri örnek alınmalıdır.

Günahın zerresini duymamaya, görmemeye çalışmak gerekir. Merak sefahate kullanıldı ise fesada uğradı demektir. Bir veli, “Namazsız bir insan görsem, kırk gün manevi hayatım adına

olumsuz etkisini hissediyorum.” der. Günahkâr insanların ne yüzlerini görmenin, ne adlarını bilmenin ve anmanın hiçbir hayrı yoktur. Hayata gözünü açtığı günden itibaren âdeta çirkinliklerle beslenen insanlar “ibret için” hilesiyle bile buna ihtiyaç duymazlar.

Çocuklar erken uyanan bir çiçeğin kara, fırtınaya maruz bırakılması gibi; kabiliyetlerini dumura uğratacak gereksiz ve zamansız şeylerden mümkün olduğunca korunmalıdır. Bilgilendirmek başka, çirkinliği resmederek ifsad etmek başkadır. Bilgilendirmek, vakti geldiğinde, ehil insanlar tarafından ve meselenin adabını öğretmek niyetiyle yapılmalı, nefse en ufak bir pay çıkarılmamalıdır. Anlatılması gereken mevzunun adabıdır, deşifresi değil. “Bu eğitim cinselliği uyarmak veya tahrik etmek amacını taşıyamaz.” (Ergenlik Psikolojisi- sh: 57)” Nefisleri terbiye eder, okşamaz.

Harama gözler ve kulaklar kapatılmalıdır. Özellikle “*Harama nazar, şeytanın zehirli oklarından birisidir.*” (K. Sitte- c:9, s:474) Bir kalbe isabet ederse o kalp iflah olmaz. Zira en kötü tahrip ve en yıkıcı uyarının bakışla başladığında psikologlar ve doktorlar müttefiklerdir. Kadın vücudunun her türlü pazarlamada teşhiri de onun akl-ı selim bırakmayan bu etkisindendir. Etkilenmemek, hastalık hariç mümkün değildir.

Gözü haramdan kaçırmakla duyulan iç huzuru ve ruhani haz, bakışla kazanılan geçici ve elemli lezzetten binlerce kat fazladır. Kutsi Hadis’te Allah (c.c.): “Kim onu Benim korkumdan dolayı terk ederse, kalbine öyle bir iman neşvesi ve halaveti atarım ki, onun zevkini gönlünün derinliklerinde duyar.” buyurmaktadır. (K. Sitte- c: 9, s:474)

Gazetelerin, dergilerin, televizyonların yıkıcı etkisine maruz kalmamaya azami özen gösterilmelidir. Dünyaya çağıran, haram

helal tanımayan, kötüyü yayan programları seyreden adam bir saat içerisinde manevi bünyesine kim bilir kaç defa öldürücü darbeler almaktadır. Ziglar'ın ifadesine göre, ki bizde de farklı değildir, *“Bir yıl boyunca TV’de Amerikan çocuklarına cinsel örnek olarak gösterilen 14000 kişinin yüz de sekseni evli olmayan kişilerdir.”* (Olumsuz Bir Dünyada Olumlu Çocuklar Yetiştirmek- s. 47- Beyaz Yayınları) Gayr-i meşru yaşantının bu denli yayılması mı, televizyonların böyle şeyleri göstermesi mi daha büyük bir felakettir, karar verin. Programlar, en azından Ziglar'ın da tavsiye ettiği gibi seçici seyredilmeli ve tahribat yapan yayınlara tepki gösterilmelidir.

Kötülüklerin yayıldığı yerlerden mümkün olduğunca uzak durulmalı, sokaklarda manasız dolaşan ömür müsrifleri gibi olunmamalıdır. Dışarı çıkılırken ulvi hisleri canlandıracak şeyler okunmalı, dinlenmeli ve aklın nazarında hep onlar tutulmaya çalışılmalıdır.

Hayrı yaşamak da, anlatmak ta güzeldir. Hayrı tavsiye eden insan bir yönü ile kendisini daha sağlam bir mahfazaya almış, ayağını batıp giden insanları çekmek için dayamış demektir. Tebliğ ruhu bir aşk gibi yürekte her an kabarmalı, en büyük hayal, hülya ve ideal o olmalıdır. Sahabe Efendilerimizin hayatları ve halleri bu mevzunun emsalsiz güzellikteki örnekleridir.

Yalnız kalmamaya ve tahribin mümkün olduğu zeminlere yalnız çıkmamaya özen gösterilmelidir. Harama, arkadaşından ötürü de girmese, insan harama girmemiş olur. Hata yapmamanın riyası yoktur. Buzlu zeminde yürüyenlerin düşmemek için el ele tutunması ve birbirini takviye etmesi gerekir. Yoksa, yalnız yürümek en kâmil insanlar için bile oldukça müşküldür.

Nefis, faydalı işlerle meşgul edilmeli, enerji hayırda harcanmalı, boş ve zararlı şeylere ayıracak zaman kalmamalıdır.

“Namaz insanı kötülüklerden alıkoyar.” (Ankebut, 29/45) Namazsızlık, manevi hayat adına havasızlık gibidir. İnsanın Rabbi ile irtibatını koparmasıdır. Namazda hassasiyet gösterilmeli, abdest zırhı ve kalkanı her an taşınmalıdır.

İster istemez sürçüldüğünde, bir kötülük on iyilikle savılarak şeytandan intikam alınmalı, tövbe istiğfarla o kirler yıkanmalıdır. Zira Allah (c.c.) kıyamete kasem ettikten sonra, pişmanlık çeken nefse yemin eder ki, o kadar önemlidir. Ve en sevilen dua, başkasına değil Rabbine hatasını itiraf ederek yapılan, için için diz dövülen, boyun bükülen duadır.

Susamak ne kadar fitri ise, susuzluğunu tuzlu su içerek gidermeye çalışmak da o kadar gayr-i fitridir. Tuzlu su içerek içindeki hararet dinen bir fert olmadığı gibi, nazarını harama dikip sürekli nefsini tahrik ederek sükuna eren tek insan da yoktur. Yaranın merhemi kaşınmak olamaz. Güneş yeri kavururken bir kıvılcım bir orman yakar. Savaş ihtimali yokken bile gözünü kırpmadan bekleyen nefer gibi, yara almamak için nefsin hilelerine karşı her an teyakkuzda olmak gerekir. Günaha giden yola girmemek; yılanların, çıyanların sızacağı kapıları kapamakla mümkündür.

Bir bakış, bir gülüş, bir dokunuş nice hayatları söndürmüş, nice yuvaları yıkmış, nice günahı, tecavüzü, cinayeti, anormalliği beraberinde getirmiştir. Fenalıklara iten sebepleri ortadan kaldırmak aklın gereğidir. Zira, kaymamak için ayaklar kadar zemin de önemlidir. Allah'ın kulları için çizdiği yol günahların ta baştan önlenmesidir.

Kaynaklar

- 1- Hak Dini Kur'an Dili -Elmalılı M. Hamdi Yazır-Zehraveyn, Azim Dağıtım
- 2- Kütüb-i Sitte -Prof. Dr. İbrahim Canan- Akçağ Yayınları
- 3- İslam Fıkhi Ansiklopedisi -Prof. Dr. Vehbe Zuhayli-Risale Basın-Yayın
- 4- Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali -Prof. Dr. Suat Yıldırım-Feza Gazetecilik
- 5- Risale-i Nur Külliyyatı -1-2 -Bediüzzaman Said Nursi-Nesil yayınları
- 6- Gençlik Rehberi-Bediüzzaman Said Nursi-Sözler Yayınevi
- 7- Hanımlar Rehberi-Bediüzzaman Said Nursi-Sözler Yayınevi
- 8- Tekamül mü? Soysuzlaşma mı? Muhammed Kutub-Yay Yayın Dağıtım
- 9- Sonsuz Nur 1 -M. Fethullah Gülen-Nil Yayınları
- 10- Sahabe Hayatından Tablolar 3 -Abdulaziz eş- Şennavi-Uysal Kitabevi
- 11- Evlilik ve Aile Hayatı -Hasan Çalışkan-Çelik Yayınları
- 12- Olumsuz Bir Dünyada Olumlu Çocuklar Yetiştirmek - Zig Ziglar-Beyaz Yayınları
- 13- Ergenlik Psikolojisi -Prof. Dr. Adnan Kulaksızoğlu - Remzi Kitabevi
- 14- Karma Eğitim -Ali Erkan Kavaklı-Nesil yayınları
- 15- Peygamberler Tarihi 2 -Doç. Dr. Ahmet Lütfi Kazancı-Feza Gazetecilik

16- Hadislerin Işığında Hadiseler -Saffet Seniğ-Damla Matbacılık

17- Yanmak Vakti -Mehmet Akar-Timaş Yayınları

18- Mesel Ufku -Mehmet Akar-Timaş Yayınları

19- Çile -Necip Fazıl-Büyük Doğı Yayınları

20- Sosyoloji Notları ve Konferanslar -Cemil Meriç-İletişim Yayınları

21- Mesnevi-Mevlana-Altın Kitaplar

22- Dava ve Davetçinin Hatıraları -Hasan El Benna

23- Muhtelif

Erkeğin
İzzeti
Kadının İffeti

Tuz Yangını

Yaranın merhemi kaşınmak olamaz. Güneş yeri kavururken bir kıvılcım bir orman yakar. Savaş ihtimali yokken bile gözünü kırpmadan bekleyen nefer gibi, yara almamak için nefsin hilelerine karşı her an teyakkuzda olmak gerekir. Günaha giden yola girmemek; yılanların, çıyanların sızacağı kapıları kapamakla mümkündür.

Bir bakış, bir gülüş, bir dokunuş nice hayatları söndürmüş, nice yuvaları yıkmış, nice günahı, tecavüzü, cinayeti, anormalliği beraberinde getirmiştir. Fenalıklara iten sebepleri ortadan kaldırmak aklın gereğidir.

Zira, kaymamak için ayaklar kadar zemin de önemlidir. Allah'ın kulları için çizdiği yol günahların ta baştan önlenmesidir.

ISBN 975-362-972-9

9 799753 629729